

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

EZSDRÁS ÉS NEHÉMIÁS

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2019. október, november, december

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon
2019

© 2019 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

**Ezsdrás és Nehémiás – Idézetek a Bibliatanulmányokhoz
– Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti
tanulmányozáshoz / Ellen G. White;**

Fordította: Bartha Sándor

– Pantelimon: Viața și Sănătate, 2019

ISBN 978-606-911-710-1

1. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Megérteni a történelmet – Zorobábel és Ezdrás	5
2. Nehémiás	14
3. Istentől jövő elhívás	23
4. Ellenállásba ütközve	31
5. A törvény szellemével ellentétben	40
6. Isten Igéjének olvasása	49
7. Megbocsátó Istenünk	58
8. Isten és a szövetség	67
9. Próbák, csapások és listák	75
10. Isten imádata	84
11. Visszaeső nép	93
12. Helytelen döntések nyomában	102
13. Izrael vezetői	111

1.

MEGÉRTENI A TÖRTÉNELMET – ZOROBÁBEL ÉS EZSDRÁS

Szeptember 28., szombat délután

Az Úrnak erőforrások állnak rendelkezésére. Az Ő keze nyugszik a gépezeten. Amikor eljött az idő temploma újjáépítésére, mint eszközt indította Círuszt, hogy fölismerje a rá vonatkozó jövendöléseket, és megadja a zsidó népnek a szabadságát. Sőt a templom felépítéséhez szükséges anyagokkal is ellátta őket. Az építkezés Círusz idején kezdődött el, majd utóda folytatta a munkálatokat. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1175. o.

Sokaknak most is Ábrahámhoz hasonló próbája van. Nem hallják közvetlenül a mennyből Isten hangját, de szól hozzájuk Igéjének tanítása és gondviselésének eseményei által. Talán azt kívánja tőlük, hogy adják fel a gazdagságot és megbecsülést ígérő életpályájukat, hagyják el kellemes és előnyös társaságukat, szakadjanak el rokonságuktól, hogy önmegtagadást igénylő viszontagságos, áldozatos útra lépjenek. Isten feladatot szánt nekik, de a barátok, a rokonok befolyása és a jólét akadályozná a megvalósításhoz fontos jellemvonások kifejlődését. Isten kivonja őket az emberi befolyás alól, megvonja tőlük az emberi segítséget; érezteti velük, hogy a segítségére van szükségük, és megtanítja őket egyedül őbenne bízni, hogy kinyilatkoztathassa önmagát nekik. Ki kész Isten hívására megtagadni dédelgetett terveit és lemondani meghitt barátairól? Ki vállal új feladatokat, és ki lép ismeretlen területre, hogy odaszánt szívvel végezze Isten munkáját, Krisztusért nyereségnek tartva a veszteségeket? – *Pátriárkák és próféták*, 126–127. o.

Nagyon fontos, hogy higgyünk Isten szavának, és azonnal engedelmeskedjünk parancsának addig, amíg Isten angyalai várakoznak, hogy

segíthessenek nekünk. A gonosz angyalok is készek viaskodni minden lépésért. Amikor Isten gondviselése azt parancsolja gyermekeinek, hogy menjenek előre; amikor Isten kész arra, hogy nagy dolgokat vigyen véghez övéiért, akkor Sátán arra igyekszik rávenni őket, hogy habozásukkal és késlekedésükkel bosszantsák az Urat. Sátán törekszik lángra gyújtani a viszály, a civódás lelkületét, felkelteni a zúgolódást, a hitetlenséget, és így megfosztja Isten gyermekeit azoktól az áldásoktól, amelyekkel meg akarja ajándékozni őket. Isten szolgáinak a percek embereinek kell lenniük, akik – amilyen gyorsan csak lehet – mindig készen állnak az indulásra és az előrehaladásra, amint az isteni gondviselés megnyitja előttük az utat. Bármiféle késlekedés részükről időt ad Sátánnak a vereségük előkészítésére. – *Pátriárkák és próféták*, 423. o.

Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, a megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük. – *Próféták és királyok*, 162. o.

Szeptember 29., vasárnap – A foglyok első csoportjának visszatérése

Dániel és társai sokszor olvasták ezeket és a többi, hasonló próféciaikat, amelyek körvonalazták Isten szándékát népével. Most pedig, amikor az események gyors pergése jelezte, hogy Isten erős kézzel munkálkodik a nemzetek között, Dániel különösen elgondolkodott az Izraelnek adott ígéreteken. A prófétai Igébe vetett hitével felfogta a szent írók által megjövendölt eseményeket. „Majd ha eltelik a babiloni hetven esztendő – nyilatkoztatta ki az Úr –, akkor gondom lesz rátok, és valóra váltom azt a jó szót, hogy visszahozlak benneteket erre a helyre.” – *Próféták és királyok*, 553. o.

Círus, Perzsia királya, egész királysága területén kihirdettette, megíratta a következőket: „Így szól Círus, a perzsa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országát nékem adta, és ő parancsolta meg nekem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdeában van. Valaki azért tiközöttetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdeában van, és építse az Úrnak, Izrael Istenének házát.” Dárius adta ki a második rendeletet az Úr házának építésére, erről szól Ezsdrás hatodik fejezete.

Izrael Ura Istene javait a hitetlenek kezébe adta, hogy hasznosítsuk az elbukott világért végzendő munkánkban. Az ügyvivők, akik által ezek az adományok befolynek, utakat nyithatnak az igazság terjesztésére. Lehet, hogy nem rokonszenveznek ezzel a feladattal, nem hisznek Krisztusban, nem élnek Igéje szerint, ám emiatt adományait nem utasíthatjuk vissza. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 202–203. o.

Isten egyháza hirdeti az örökkévaló evangélium igazságait minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek, és ezzel ma megvalósítja a földön ezt az ősi próféciaát: „...virággani, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot” (Ésa 27:6). Jézus követői a mennyei lényekkel együttműködve gyorsan betöltik az evangéliummal az egész földet. Fáradozásuk eredménye gazdag gyümölcstermésben, drága lelkek beérésében jelentkezik. Az odaszentelt egyház a Biblia igazságainak elhintésével ma minden eddiginél jobban árasztja az emberek fiaira azokat az áldásokat, amelyeket az Ábrahámnak és egész Izraelnek – Isten földi egyházának minden korszakában – adott ígéret századokkal előbb jelzett: „Megáldalak... és áldás leszel.” (1Móz 12:2) – *Próféták és királyok*, 703. o.

Éppen akkor van a legnagyobb szükségünk élő hitre, amikor a Lélek hiányát érezzük. Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött annak órája, hogy élő hittel törjük át a sötétséget, és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, amelyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak arra igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek Istennek. „Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek,

amit csak akartok, és meg lesz az néktek.” (Jn 15:7) – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

Szeptember 30., hétfő – Királyok és események áttekintése

Ez a csodálatos alkalmak ideje volt a zsidók számára. A menny leg-hatalmasabb erői munkálkodtak a királyok szívében, és Isten népének az volt a feladata, hogy a lehető legnagyobb buzgósággal valósítsa meg Círusz rendeletét. Nem lett volna szabad semmilyen fáradságot sajnálniuk a templom és a szolgálatok, valamint a júdeai otthonuk helyreállítására. Sokan nem mutattak erre készséget Isten hatalmas megnyilvánulásának idején. Ellenségeik szívós kitartással helyezkedtek velük szembe, és az építőkön egyre inkább erőt vett a csüggedés...

Cambyses uralkodása alatt a templomépítés munkája lassan haladt. Az ál-Smerdist, ezt a gátlástalan csalót (akit Ezsd 4:7 Artahaszatának nevez) uralkodása alatt a samaritánusok rávették arra, hogy rendelettel tiltsa meg a zsidóknak a templom és a város újjáépítését.

Több mint egy évig elhanyagolták és majdnem egészen abbahagyták a templomépítést. A nép otthon maradt, és igyekezett földi jóléthez jutni, de helyzetük siralmas volt...

Ilyen állapotok uralkodtak Dárius Hystaspes királysága elején. A zsidók száználmas helyzetben voltak mind lelki, mind földi dolgaikban. Oly sokáig zúgolódtak és kétségeskedtek, oly sokáig helyezték előtérbe személyes érdekeiket, fásultan szemlélve az Úr templomának romjait, hogy sokan szem elől tévesztették azt a célt, amelyért Isten visszahozta őket Júdeába. Ez a mondás járta: „Nem jött még el az Úr háza újjáépítésének ideje.” (Agg 1:2) – *Próféták és királyok*, 572–573. o.

A kételkedők és hitetlenek csak azért vetik el Isten Igéjét, mert nem tudják teljesen megfejteni; akik vallják, hogy hiszik a Szentírást, még azok sincsenek túl e tekintetben minden veszélyen. Az apostol mondja: „Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.” (Zsid 3:12) Jól cselekszünk, ha a Szentírás minden egyes pontját tüzetesen tanulmányozzuk, és kutatjuk Isten mélységeit (1Kor 2:10), amennyiben a Bibliában

nyilvánvalóak. Ugyanis a „titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké...” (5Móz 29:29). Sátánnak azonban érdeke, hogy kutató szellemi erőinket megrontsa, összezavarja. A bibliai igazságok vizsgálatához hozzávegyül egy kis büszkeség is úgy, hogy az emberek türelmüket és kedvüket veszítik, ha a Szentírás minden egyes helyét megelégedésükre nem tudják kimagyarázni. Igen megalázónak tartják beismerni azt, hogy az ihletett Igét nem értik teljesen. Nem tudnak türelmesen várni, míg Isten jónak látja kinyilatkoztatni nekik igazságát. – *Jézushoz vezető út*, 108. o.

Ha a lelkünkbe vésődött Isten Igéje és törvénye, és megszentelt életben nyilvánul meg, akkor hatalmas erőt képvisel, hogy meggyőzze a világot... Isten törvénye, ha a szívünkbe vésődött, Krisztus iránti engedelmességre készíti gondolatainkat és akaratunkat. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 201. o.

Október 1., kedd – A foglyok visszatérésének második hulláma

Hetven évvel azután, hogy a foglyok első csoportja Zorobábel és Jósua vezetésével hazatért, Artaxerxes Longimanus lépett Médó-Perzsia trónjára. A király nevét Isten különös intézkedése kapcsolja össze a szent történelemmel. Uralkodása alatt élt és munkálkodott Ezsdrás és Nehémiás. Ő adta ki Kr. e. 457-ben a harmadik és egyben utolsó rendeletet Jeruzsálem helyreállítására. Uralkodása alatt tért haza a zsidók egy csoportja Ezsdrás vezetésével; Nehémiás és társai fejezték be Jeruzsálem falainak építését; szervezték újjá a templomi szolgálatot. Ezsdrás és Nehémiás nagy vallási reformációt indított. Artaxerxes hosszú uralkodása alatt sokszor tanúsított jóindulatot Isten népe iránt. Bizalmas és szeretett zsidó barátaiban – Ezsdrásban és Nehémiásban – Isten által különleges munkával megbízott embereket ismert meg.

Ezsdrás rendkívüli életet élt a Babilonban maradt zsidók között, ezáltal felkeltette Artaxerxes király érdeklődését és jóindulatát. Ezsdrás nyíltan beszélt vele a menny Istenének hatalmáról, aki vissza akarja vinni a zsidókat Jeruzsálembe...

Tanulmányozta a Sínai-hegynél és a hosszú pusztai vándorlás idején kapott eligazításokat. Mélyen érintette, amikor egyre jobban megismerte, hogyan bánik Isten gyermekeivel, és megértette, milyen szent a Sínai-hegynél kapott törvény. Szívét érintette, tökéletesen megtért, és elhatározta, megtanulja a szent történelmet. Ezt az ismeretet áldásul és világhosszágul akarta felhasználni népe számára.

Ezsdrás igyekezett szívében felkészülni arra a munkára, amely hite szerint előtte állt. Buzgón kereste Istent, hogy Izraelnek bölcs tanítója lehessen. Amint megtanulta értelmét és akaratát a mennyei irányítás alá helyezni, élete célja lett az igazi megszentelődés elve, amelynek a későbbi évek során nemcsak a tőle eligazítást váró fiatalokra volt átformáló befolyása, hanem mindazokra, akik kapcsolatba léptek vele. – *Próféták és királyok*, 607–608. o.

Krisztus szándéka az volt, hogy minden ember bőszéges mennyei kegyelemben részesüljön. Azt akarja, hogy örömét te is birtokold, ezáltal örömed teljes legyen. Minden lélek gyakoroljon önfegyelmet, és szolgáljon hűséggel mind a gyülekezeten kívül, mind pedig a gyülekezetben. Mennyei angyalok előtt állsz, akik látják, hogy milyen vagy. Ha akarná, minden hívő lehetne olyan tanítvány, mint Ezsdrás volt a király előtt. Ha Őt keresik, Isten karja minden ember javát szolgálja, de hatalma és haragja utoléri azokat, akik elhagyják Őt, és a világ barátságát, segítségét keresik, Ekron istenéhez fordulnak kéréseikkel, és nem figyelnek az élő Isten tanácsaira.

Isten gyermekei tudni fogják, hogy ki a segítségük. Tudják, hogy kiben bízhatnak teljes mértékben, és Krisztus segítségével szent bátorságra tehetnek szert. – *Istennel ma*, 354. o.

Október 2., szerda – Artaxerxész rendelete

A zsidók visszatérésére adott engedélyében Artaxerxes intézkedett arról is, hogy a papság tagjai teljesítsék ősi kötelességeiket és visszakapják régi kiváltságukat... Intézkedett a polgári tisztviselők megbízatásáról is, hogy a népet igazságosan irányítsák a zsidó törvények szerint...

Így „vele volt Istenének a jóakarata”, és Ezsdrás rábírta a királyt, hogy megfelelő intézkedéseket tegyen a Médó-Perzsa Birodalomban lakó Izrael egész népének, valamint a papoknak és lévítáknak hazatérésére, aki csak „el akar menni Jeruzsálembe” (Ezsd 7:9, 13). A szét-szórátás fiainak tehát ismét lehetőségük volt visszatérni arra a földre, amelynek birtoklásához fűződtek az Izrael házának adott ígéreték. Ez a rendelkezés nagy örömet szerzett azoknak, akik Ezsdrással együtt tanulmányozták Isten szándékát népével. „Áldott az Úr, őseink Istene – kiáltotta Ezsdrás –, aki arra indította a király szívét, hogy fölékesítse az Úr házát Jeruzsálemben. Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden hős vezető emberének a szeretetét.” (Ezsd 7:27–28) – *Proféták és királyok*, 611–612. o.

Jézus a mi barátunk; az egész menny részt vesz boldogulásunkban. Ne engedjük, hogy a mindennapi élet viszontagságai és küzdelmei kedélyünket izgassák, gondfelhőbe borítsanak! Ha ezt megengedjük, akkor állandóan találunk olyasmit, ami kínoz és nyugtalanít...

Üzleti, anyagi zavarokkal küzdhetünk, a jövő sötéten állhat előttünk, veszteségek fenyegethetnek bennünket, de ne csüggedjünk, hanem vessük gondjainkat Istenre, és legyen szívünk nyugodt és vidám...

Isten akarata és szándéka nem az, hogy gyermekeit gondok, terhek nyomják. De az Úr nem csal meg bennünket. Nem mondja: „Ne féljete; életetek útján nincs semmi veszély.” Tudja, hogy veszedelmek és megpróbáltatások várnak ránk, és ehhez mérten bánik velünk. Nem szándéka népét kivenni a bűnnel és bajjal telt világból, de rámutat arra a segítségre, amelyben sohasem csalódhatunk. Így imádkozik tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:15) „E világon nyomorúságotok létszen; de biztatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) – *Jézushoz vezető út*, 122. o.

Isten hatalmas dolgokat akar cselekedni a benne bízókért. Ma népének azért nincs nagyobb ereje, mert saját bölcsességében bízik, és nem ad alkalmat Urának, hogy hatalmát érette kinyilatkoztassa. Ő minden

szükségében segít a benne hívó gyermekein, ha teljes bizalmukat belé helyezik, és híven engedelmeskednek neki. – *Pátriárkák és próféták*, 493. o.

Október 3., csütörtök – A tanítás fontos szerepe

A Biblia megmutatja az üdvösség útját – az Ige a vezetőnk a magasabb rendű, jobb élet felé...

Ez a nevelés nélkülözhetetlen a földi és az eljövendő élet szempontjából egyaránt. Ne gondoljuk, hogy megakadályozza a különféle tudományok tanulmányozását, vagy a nevelést alacsonyabb szintre szállítja le. Isten ismeretének nagysága felmérhetetlen. Semminek sincs olyan megelevenítő és nemesbítő hatása, mint az örök életünkre vonatkozó magasztos tárgyak tanulmányozásának. A fiatalok igyekezzenek megérteni az Istentől kapott tanításokat, így értelmük fejlődik, és megerősödik az Ige tanulmányozása közben. Akik cselekszik az Igét, azok figyelme a magasabb rendű gondolatokra irányul, és Isten az ismeretek elenyészhetetlen gazdagságát nyújtja számukra.

Egyedül Isten Igéjében találhatjuk meg a teremtés hiteles leírását, és itt olvashatjuk emberiségünk történelmét az emberi előítéllettől vagy büszkeségtől mentesen. Az Igében találkozhatunk az ősatyákkal és a prófétákkal, és hallhatjuk az Örökkévaló szavait. Itt szemlélhetjük a mennyei Felseget, amint megalázta magát, hogy helyettesünk és kezesünk legyen, megküzdjön a sötétség hatalmaival, és kivívja értünk a győzelmet. Mindezek tiszteletteljes tanulmányozása meglágyítja, megtisztítja és megneemesíti szívünket, új erővel és étellel tölti be lelkünket. – *Az én életem ma*, 107. o.

Ki kell zárunk az oktatási tevékenységből a tévelygésre vezető, helytelen irodalmat, hogy a gonosz magvai ne kerülhessenek befogadásra úgy, mintha igazságot tartalmaznának. Senki se gondolja, hogy e könyvek olvasása értékes nevelést képez. Ha ilyen elméletek férkőznek a fiatalok elméjébe, elszakítják őket a teljes bölcsesség, a hatékonyság és erő Forrásától, és Sátán kísértéseinek a prédájává esnek. Legnagyobb szükségünk, hogy iskoláinkban tiszta, pogány filozófiáktól

mentes nevelést nyújtsunk az ifjaknak. – *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak*, 389–390. o.

Az Úr azt akarja, hogy megtanuljuk mindazt, amire lehetőségünk van, azzal a céllal, hogy ismeretünket másoknak is átadjuk. Senki sem tudhatja, hogy hol és miként kell majd szolgálnia Isten ügyét, és hirdetnie üzenetét. Csak mennyei Atyánk látja egyedül, hogy mivé tudja formálni az embert. Olyan lehetőségek állnak előttünk, amelyeket erőtlen hitünkkel nem látunk meg. Olyan képzeteknek kell lennünk, hogy ha szükséges, az Ige igazságait a legnagyobb földi méltóságok előtt is Isten nevét megdicsőítve képviselhessük. Egyetlen olyan lehetőséget se szalasszunk el, amikor értelmünket alkalmasabbá tehetjük Isten szolgálatára.

Az ifjúságnak szüksége van műveltségre, ezért lásson munkához azzal az elhatározással, hogy ezt meg is szerzi. Ne várj a kedvező alkalomra! Keresd az alkalmat, és ragadj meg minden kínálkozó lehetőséget! A legkisebbet is. Légy takarékos! (...) Minden elérhető eszközzel csiszold az értelmi képességeidet! A könyvből tanulást párosítsd hasznos kétkézi munkával! Kitartó igyekezettel, éberséggel, imával szerezd meg azt a bölcsességet, amely „felülről való”! Így sokrétű műveltséget sajátíthatsz el. – *Krisztus példázatai*, 333–334. o.

Október 4., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Ezsdrás, a pap és írástudó” című fejezet.

2.

NEHÉMIÁS

Október 5., szombat délután

Isten Nehémiást nem, mint papot vagy látnokot különítette el, hanem rendkívüli feladat elvégzésére használta fel. A nép vezetőjéül választotta ki őt. Az Úr iránti hűsége nem tisztségének, helyzetének a függvénye volt...

Isten ismételten bebizonyította a népnek, melyért oly sokat tett, hogy nem hajlandó vétkeik ellenére is szolgálni őket. Az Úr nem azok által munkálkodott, akik nem voltak hajlandók minden mást félretenni és szolgálni Őt. Nem azok által, akik megrontották útjaikat előtte, hanem Nehémiáson keresztül; mert ő, mint férfi volt bejegyezve a menny könyveibe. Isten mondta: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” Nehémiás olyan embernek bizonyult, akit Isten fel tud használni, hogy leverje a hamis elveket, és helyreállítsa a mennyei eredetűeket. Ezért megtiszteltetésben részesítette őt. Isten olyanokat fog felhasználni munkájában, akik hűségesek az elvekhez, és akiket nem ingatnak meg a lelki látásukat elveszített emberek álokoskodásai. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1135. o.

Azok, akik a legkomolyabb igazságokat vallják, legyenek hűségesek az elvekhez. Ha megfontolásra szeretnénk készíteni a világot, akkor feltétlenül ezt kell tennünk. Ruházatunknak és beszédünknek szigorú összhangban kell állnia különleges küldetésünkkel. Az idősebbek tanítással és példamutatással neveljék a fiatalokat arra, hogyan tegyenek eleget a társadalom és Teremtőjük elvárásainak. Ezekre a fiatalokra jelentős felelősség vár...

A megbízható jellemet apránként, lépésről lépésre kell felépíteni. Épülete naponta, a kifejtett igyekezettel arányosan növekszik. Azokat a jellemvonásokat, amelyeket majd magukkal visznek a mennybe, a képességeik szorgalmas felhasználásával kell megszerezniük. Azzal, hogy kihasználják a gondviselés nyújtotta összes lehetőséget, és szo-

rosra fűzik kapcsolatukat a bölcsesség forrásával. Ne szállítsátok le a mércét! A tökéletes minta Jézus Krisztus. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 128–129. o.

Az igazi nevelés nem becsüli le a tudományos ismeretet vagy az irodalmi műveltséget, de a tájékozottságnál többre értékeli az erőt, az erőnél a jóságot, a szellemi ismeretnél a nemes jellemet. A világnak nem annyira nagy eszű, mint inkább nemes jellemű emberekre van szüksége. Olyan férfiakra van szüksége, akiknek képességeit szilárd elvek kormányozzák!

„A bölcsesség kezdete ez: szerezz bölcsességet...” (Péld 4:7). Az igazi nevelés ezt a bölcsességet nyújtja. Megtanít nemcsak egyetlen, hanem minden erőnk és képességünk helyes felhasználására: így betölti kötelezettségeink egész körét önmagunk, a világ és Isten iránt.

A jellem fejlesztése a legfontosabb feladat, amelyet valaha az emberre bízta, és sohasem volt égetőbb szükség erre, mint most! Egyetlen korábbi generáció sem volt szembeállítva olyan fontos feladatokkal, és fiatal férfiaknak, nőknek sohasem kellett szembenézniük oly nagy veszélyekkel, mint ma! – *Előtted az élet*, 225. o.

Október 6., vasárnap – Nehémiás rossz híreket kap

A bánattól lesújtott Nehémiás nem tudott sem enni, sem inni, „...sírtam és gyászoltam, böjtöltem...” – mondta. Fájdalmában a mennyei Segítőhöz fordult. „...imádkoztam – folytatta – a menny Istene előtt.” Őszintén megvallotta a maga és népe bűneit. Esedezett, hogy Isten védje meg Izrael ügyét, adja vissza bátorságukat és erejüket; segítse őket Júda pusztá helyeinek felépítésében! – *Próféták és királyok*, 629. o.

Isten nem mindig vezet bennünket a legkellemesebb helyekre. Ha ezt tenné, akkor önelégültségünkben elfelejtenénk, hogy Ő a mi segítőnk. Arra vágyik, hogy megismertesse velünk önmagát és a rendelkezésünkre álló, bőséges javakat. Azonban megengedi a próbákat és a csalódásokat is, hogy felismerjük tehetetlenségünket, és megtanuljuk segítségül hívni Őt, aki hűsítő forrásokat fakaszthat a kőkemény sziklából is.

Amikor majd szemtől szemben állunk Istennel, amikor úgy fogunk látni, ahogyan minket látnak a mennyei lények, és úgy fogunk ismerni, ahogyan minket ismernek (1Kor 13:12), akkor megtudjuk, hogy Krisztus mennyi terhet hordozott értünk, és még mennyivel többet hordozott volna, ha gyermeki hittel mindig Őrá bízunk magunkat...

Isten szereti gyermekeit, és szeretné, ha legyőznék a csüggedést, amely által Sátán erőt akar venni rajtuk. Ne adj helyet a hitetlenségnek! Ne nagyítsd fel a nehézségeidet! Gondolj arra a szeretetre és erőre, amelyet Isten kinyilvánított irántad a múltban. – *Az én életem ma*, 12. o.

Jézus komoly érdeklődéssel figyeli igyekezetünket. Tudja, hogy gyengeségekkel megkötözött emberek végzik a munkáját. Szánakozással tekint bukásainkra és csüggedéseinkre. Ezekből a kudarcokból és hibákból azonban sokkal kevesebb is lehetne, hiszen ha a mennyel összhangban tevékenykedünk, szolgáló angyalok fáradoznak velünk, és sikerrel koronázzák igyekezetünket...

Ne hagyjuk, hogy a mindennapi ügyek annyira lekössék a gondolatainkat, hogy félvállról vegyük a mennyben folyó, mindenki sorsát érintő eseményeket. Szüntelenül tartsuk népünk szeme előtt az ítélet, az elfedezés sorsdöntő napjának ünnepélyes jeleneteit. Helyezzük azokat komolyan a szívünkre. A szenthelyről szóló tanítás megvilágítja, mennyire fontos a jelenleg végzett munka...

Senki ne váljon meggondolatlanná, senki ne legyen vak, figyeljünk a munka szükségleteire és a mindenkit fenyegető veszélyre! Mindenki törekedjen a világosság közvetítőjévé válni. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 420. o.

Mostantól kezdve az idők végezetéig Isten népe vegye komolyabban a dolgot, legyen éberebb, ne bízson a saját, hanem a Vezetője bölcsességében. El kell tekinteniük a bőjt- és imanapoktól. Nem lehet megkövetelni a teljes tartózkodást az ételektől, hanem mértékletesen egyenek a legegyszerűbb ételekből...

Az igazi bőjt és ima lelkülete az a lelkület, mely Istennek engedi át a gondolkodást, a szívet és akaratot. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 188–189. o.

Október 7., hétfő – Nehémiás imája

Imádkozás közben Nehémiás felbátorodott és hite megerősödött. Ajka megtelt szent érvekkel. Hivatkozott arra, hogy gyalázkodásokat fognak Istenre szórni, ha népe, amely most visszatért hozzá, gyenge és elnyomott marad. Kérte az Urat, hogy teljesítse ígérését: „...ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm, és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye” (Lásd: 5Móz 4:29–31). Az ígéretet Isten Mózes által küldte Izraelnek, mielőtt Kánaánba léptek. Az ígéret századokon át változatlan maradt. Isten népe most bűnbánattal és hittel visszatért Urához. A mennyei ígéret valóra válik. – *Próféták és királyok*, 629. o.

Nehémiás megalázta magát Isten előtt, és dicsőítette nevét. Így tett Dániel is Babilonban. Tanulmányozzuk ezeknek az embereknek az imáit. Alázatosságra tanítanak. De sose töröljük el azt a határvonalat, amely húzódik az Isten gyermekei, parancsolatainak megtartói, valamint azok között, akik semmibe veszik törvényét. Mindannyian közeledjünk az Úrhoz. Ő is közeledni fog azokhoz, akik alázattal és szent tisztelettel keresik szentségét, és a világtól elszakadva az Úr mellett maradnak. – *Manuscript 58*, 1903.

Hit által, erősen kapaszkodva Isten ígérétében, Nehémiás a mennyei irgalom elé terjesztette kérését, hogy Isten támogassa bűnbánó népe ügyét, adja vissza erejüket, és építse föl lerombolt helyeiket. Mikor népe eltávolodott tőle, Isten beváltotta fenyegetéseit. Ígérete szerint szétszórta őket a nemzetek között. Nehémiás biztosítékot talált ebben, hogy az Úr hűségesen beváltja másféle ígéreteit is. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1136. o.

Ugyanaz a hatalom van Krisztus Igéjében, mint amelyet földön jártakor gyakorolt az emberek között. Szava által betegséget gyógyított, és démonokat űzött ki; szavával lecsendesítette a tengert, feltámasztotta a halottat; és az emberek bizonyosságot tettek arról, hogy szavában

erő van. Isten szavát szólta, ahogy az Ószövetség prófétáihoz és tanítóihoz is. Az egész Biblia kinyilatkoztatás Krisztusról...

Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhoz is szólnak, akiknek segítségét kellene igényelniük. Így van ez Isten Igéjének minden ígéréssel. Bennük személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak” (Jel 22:2 – új prot. ford.). Elfogadva, belénk ivódva a jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Október 8., kedd – Nehémiás megszólal

Nehémiás, a héber foglyok egyike, befolyásos és megtisztelő helyet foglalt el a perzsa királyi udvarban. Pohárnokként szabad bejárása volt a királyhoz. Állásánál fogva, valamint képességei és megbízhatósága eredményeként az uralkodó barátja és tanácsadója lett. A király kegyének élvezője azonban – jóllehet fény és ragyogás vette körül – nem feledkezett el Istenről, sem népéről. Szívében a legmélyebb érdeklődéssel fordult Jeruzsálem felé. Reménysége és öröme e város jólétéhez fűződött. Nehémiás által akart Isten áldást hinteni népére atyáik földjén. A perzsa udvarban való tartózkodás készítette fel arra a munkára, amelyre Isten elhívta. – *Próféták és királyok*, 628. o.

Nehémiás négy napig várt a megfelelő pillanatra, hogy a király elé terjeszthesse kérését... Szent feladata volt, ehhez kérte a király segítségét, és tudta, hogy úgy kell bemutatnia helyzetét, hogy elnyerje a jóváhagyást és a támogatást. „Könyörgék a menny Istenéhez” – írta. Rövid imájában a királyok Királya elé járult, és olyan erőt kapott, amely képes a szíveket eltértett folyókhoz hasonlóan befolyásolni.

Nehémiásnak a szükség órájában mondott imája mindazon keresztények rendelkezésére áll, akiknek az adott helyzetben nincs lehetőségük másféle imát rebegniük... Vészhelyzetben vagy váratlan nehézség közepette a szív segélykiáltással fordulhat az Úrhoz, hiszen megígérte,

hogy hűséges gyermekeinek segítségére siet, valahányszor Hozzá kiáltanak. A keserűségtől és aggodalomtól terhelt lélek bármilyen helyzetben és állapotban, vagy a leghevesebb kísértések közepette is támaszt lelhet a szövetségéhez hű és a végtelen hatalommal rendelkező Isten szeretetében. – *Conflict and Courage*, 262. o.

Az elmúlt években kiálltam amellet a terv mellett, amely abban áll, hogy bemutatjuk missziómunkánkat és annak fejlődését barátainknak és szomszédainknak, és Nehémiás példájára hivatkoztam. Most szeretném serkenteni testvéreinket és testvérnőinket, hogy tanulmányozzák ismét e férfiú, az ima, a hit és a helyes ítélőképesség emberének tapasztalatát, aki volt olyan bátor, és azzal a kéréssel fordult barátjához, Artaxerxész királyhoz, hogy segítse Isten ügyének előmenetelét.

Az ima emberei a tett emberei legyenek. Akik készen állnak és örömmel munkálkodnak, meg fogják találni hozzá a módját és az anyagiakat. Nehémiás nem bizonytalanra ment. Az anyagiakért, aminek híján volt, azokhoz folyamodott, akiknek módjában állt adományozni. – *Keresztény szolgálat*, 171. o.

Október 9., szerda – Nehémiás küldetése

Nehémiás és Artaxerxész ott állt egymással szemben: az egyik a leigázott nép szolgája, a másik a hatalmas világbirodalom uralkodója. Azonban a társadalmi helyzetükben mutatkozó különbségnél is nagyobb volt az őket elválasztó erkölcsi távolság. Nehémiás eleget tett a királyok Királya meghívásának: „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” A mennybe felküldött halk fohász ugyanaz volt, mint amit már több hete felajánlott azért, hogy Isten teljesítse a kérését. Most pedig a menny embere – bátorságot véve abból, hogy van egy mindenható és mindentudó Barátja, aki érte síkra száll – tudatta kívánságát a királlyal, hogy szeretné, ha egy időre felmentené az udvarban betöltött tiszte alól, továbbá engedélyt kért Jeruzsálem romjainak felépítésére és újra erős, védett várossá tételére. E kérés sorsa rendkívül fontos volt a zsidó fővárosra és nemzetre nézve. „És megadta nékem a király” – mondja Nehémiás – „az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint.” – *Keresztény szolgálat*, 172. o.

Mivel a király jól fogadta a kérést, Nehémiás felbátorodva támogatást is kért terve véghezviteléhez. Egy kisebb hadtest kísérte és biztosította védelmét az utazás alatt, de ugyanakkor tekintélyt is kölcsönzött küldetésének. A király levelet intézett az Eufráteszen túli területek kormányzóihoz, mivel a Júdeába vezető út áthaladt a régióikon. Ezen túlmenően a Libánon hegységben levő király erdészének is levelet írt, melyben a jeruzsálemi falak és épületek újjáépítéséhez szükséges faanyagot igényelt. – *The Southern Watchman*, 1904. március 15.

A királyi levelek, melyeket az útjába eső tartományok kormányzóihoz intézett, biztosították Nehémiás számára a megfelelő fogadtatást és az azonnali segítséget. Még az ellenség sem mert ártani egy olyan hivatalos személynek, aki a perzsa király védelme alatt áll, és akit a tartományi kormányzók is nagyra becsülnek. Nehémiás biztonságban utazhatott, és sikerrel járt. – *The Southern Watchman*, 1904. március 22.

Sátán támadásai az igazság védői ellen egyre keserűbbek és eltökéltebbek lesznek, egészen az idők végéig. Amint Krisztus idején a főpapok és fejedelmek föllázították a népet Jézus ellen, a vallásos vezetők úgy fognak ma is keserűséget és előítéletet kelteni a jelen igazság ellen...

Az igazság védői mit tegyenek? Övék Isten megmásíthatatlan, örök szava. Tegyék láthatóvá aényt, hogy övék az igazság, amint az Jézusban él. Ne ejtsenek ki nyers, metsző szavakat. Amikor az igazságot hirdetik, tanúsítsanak krisztusi szeretetet, szelídséget és gyöngédséget. A vágást hagyjuk az igazságra. Isten szava olyan, mint éles kétélű kard, és be fogja vágni magát egészen a szívig. Akik tudják, hogy övék az igazság, kemény és szigorú kijelentéseikkel ne adjanak Sátánnak alkalmat, hogy félremagyarázza lelkületüket. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 239. o.

Oktober 10., csütörtök – Nehémiás felkészül a feladatra

Megérkezése utáni harmadik éjszakán Nehémiás éjfélkor felkelt, és néhány megbízható társával kiment, hogy személyesen tekintse meg Jeruzsálem romjait. Felült öszvére, és a város egyik részétől a másikig megvizsgálta atyái városának lerombolt falait és megrongált

kapuit. Fájó gondolatok töltötték el a zsidó hazafit, amikor megtört szívvel nézte szeretett városának romokban heverő erődítéseit. Izrael letűnt nagyságának emlékei éles ellentétben álltak megalázottsága bizonyítékaival szemben.

Nehémiás titokban és csendben tette meg a falak körüli útját. „Az előjárók nem tudták, hova mentem és mit tettem – mondta. – Sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előjáróknak, sem a többi munkásnak nem mondtam még meg.” Az éjszaka hátralevő óráiban imádkozott, mert tudta, hogy a reggel komoly erőfeszítésre szólítja. Fel kell ráznia és egyesítenie kell elcsüggedt, megosztott honfitársait. – *Próféták és királyok*, 636. o.

Amikor próbák jönnek, és biztosan jönni fognak, közeledjete Istenhez, és Ő is közeledik hozzátok. Amikor az ellenség áradó folyóként ront rátok, Isten Lelke elűzi őt. Kétségkívül nagy munkát kell végeznünk, és egyetlen emberi tekintély vagy ellenség sem tántoríthat el a kötelesség igaz útjától. Akkor majd elmondhatjátok Nehémiással: „Az én Istenemnek jó kegyelme nyugszik rajtam.”

Minden ember őrizze meg erkölcsi függetlenségét, hogy elméjét csak a Szentlélek formálhassa. Istennek tette kész emberekre van szüksége, akik nem hallgatnak emberi szavakra, és akik ha megtérnek, jó befolyást gyakorolhatnak. De sosem szabad a megtéretlenektől függünk, mert a nehézség közepette biztosan téves ösvényre vezetnek bennünket. Az Úr azt akarja, hogy ne embereket utánozzunk, hanem lépésről lépésre haladjunk az Ő megismerésében. – *Istennel ma*, 284. o.

A gyülekezetben ma Nehémiáshoz hasonló emberekre van szükség. Nem csak olyan emberek kellene, akik csupán imádkozni és prédikálni tudnak, hanem olyanok is, akiknek az imáit és prédikációit jól meghatározott céljuk követése is megerősíti... Nehémiás sikerrel járó erőfeszítései mutatják, hogy mit tehet az ima, a hit és a bölcs, energikus munka... A vezető által tanúsított lelkület nagymértékben meg fog látszani a nép soraiban is. Ha a vezetők azt állítják, hogy hiszik azokat a fontos és ünnepélyes igazságokat, amelyek által próbára lesz téve ez a világ, de nem ég bennük a buzgalom annak érdekében, hogy felkészítsenek egy népet, amely megállhat majd az Úr napján, akkor csak

annyit várhatunk el a gyülekezettől is, hogy közömbös, tudatlan és a gyönyörök kedvelője lesz.

Nehémiás egy nagy ember, egy reformátor volt, aki fontos időszakban emelkedett fel a nép közül. Amikor gonoszsággal és különféle ellenkezéssel szembesült, megújult bátorságról és lelkesedésről tett bizonyosságot. Életerejé és elszántsága ösztönzőleg hatott Jeruzsálem lakosaira is, ezért a gyengeség, csüggedés helyét az erő és a bátorság vette át. Szent céltudatossága, magasztos reménysége és teljes, valamint önkéntes odaadása valósággal ragályos volt. A nép átvette vezetője lelkesedését, így minden ember a maga hatáskörében Nehémiássá vált, aki megerősítette a szomszédját is. – *Conflict and Courage*, 264. o.

Október 11., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Az alkalmak embere” című fejezet.

3.

ISTENTŐL JÖVŐ ELHÍVÁS

Október 12., szombat délután

A földi történelem minden idejében voltak Istennek emberei, akik meg tudták ragadni a kínálkozó alkalmakat. Nekik mondta az Úr: „Ti vagytok az én tanúim.” Mindig voltak istenfélő emberek, akik az útjukat megvilágító fénysugarakat készségesen megragadták, és Isten Igéjét szólták embertársaiknak. Énokh, Noé, Mózes, Dániel, a sok pátriárka és próféta mind az igazság prédikátora volt. Nem voltak csalhatatlanok, hanem gyenge, tévelygő emberek, azonban az Úr munkálkodott általuk, mivel odaszentelték magukat szolgálatára.

Krisztus, mint az egyház igazi feje, mennybemenetele óta kiválasztott követei által végzi munkáját a földön. Rajtuk keresztül beszél az emberekhez, és tölti be szükségleteiket. Akik Istentől elhívtak, hogy szóval és tettel dolgozzanak gyülekezetének felépítésén, azok feladata igen felelősségteljes. Krisztus helyett kell férfiakat és nőket arra kérniük, hogy béküljenek meg Istennel; olyan feladat ez, amelyet csak úgy teljesíthetnek, ha felülről kapnak bölcsességet és erőt. – *Az evangélium szolgálói*, 13. o.

Istenért és az emberek megmentéséért kell fáradozni. Ennek az ügynök a veszteségei és nyereségei a lehető legfontosabbak, mert a következmények nem zárulnak le ezzel az étellel, hanem átnyúlnak az örökkévalóságba.

Testvéreim, bármilyen munkával vagytok elfoglalva, bármelyik területen is bíznak rátok feladatokat, maradjatok meg az istenfélelemben! Nem szabad kihagynotok Istent és a mennyet sem a tapasztalataitokból, sem az életművetekből. A közösségünk munkásai vigyázzanak, hogy ne váljon a gondolkodásuk egyoldalúvá, és csupán világias vonások mutatkozzanak a jellemükben. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 410–411. o.

Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízása kiterjed minden hívő emberre. Magába foglal minden Krisztusban hívő embert az idő végéig. Végtelen tévedést követnénk el, ha azt feltételeznénk, hogy a lelkek megmentésének a munkája egyedül csak a felszentelt lelkészekről függ. Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a mennyei ismeret. Mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodnak Jézus Krisztussal...

Mindenkinek... legelső kötelessége az legyen, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes nagy összejöveleteken prédikálni, de munkálkodni tud egyes emberekért. Közölni tudja velük azt a tanítást, amit Urától kapott. Az egyházi szolgálat nemcsak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik megkönnyítik a betegek és szenvedők helyzetét; akik segítséget nyújtanak a szükségben levőknek; akik a vigasztalás szavait mondják el az elcsüggedteknek és a kishitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak olyan lelkek, akikre nyomasztólag hat a bűntudatuk. Nem a nehézség, a gürcölés vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a vétek és a bűnös cselekedet. Ez tesz bennünket nyugtalanná és elégedetlenné. Krisztusnak olyan szolgálókra van szüksége, akik megpróbálnak a bűntől megbetegedett lelkeken segíteni. – *Jézus élete*, 822. o.

Október 13., vasárnap – Ezsdrás és Nehémiás elhívása

Isten kiválasztotta Ezsdrást, hogy eszköze legyen Izrael javára. Általa akart megbecsülést szerezni a papságnak, amelynek hírnevére sötét árnyék borult a fogság alatt. Ezsdrás rendkívüli tudásra tett szert, és „a Mózes törvényében” jártas „írástudó”-vá vált (Ezsd 7:6). E képességei a Médó-Perzsa Birodalom kiemelkedő személyiségévé tették.

Ezsdrás Isten szócsöve lett, aki környezetét a menny elveire oktatta. Hátralevő éveiben – akár a Médó-Perzsa királyi udvar közelében, akár Jeruzsálemben – legfőbb munkája a tanítás volt. Amint másoknak tolmácsolta a megismert igazságokat, a munkaképessége nőtt. Kegyes és

buzgó emberré vált. Az Úr tanúja volt, biznyságot tett a világnak arról, hogy a Biblia igazságának ereje nemessé teszi a mindennapi életet. – *Próféták és királyok*, 609. o.

A keresztyéneknek fel kellene készülniük arra, ami nemsokára hatalmas meglepetésként éri a világot, és ezt a felkészülést Isten Igéjének szorgos tanulmányozásával érhetik el; továbbá komoly erőfeszítéseket tegyenek annak érdekében, hogy életüket az Ige elvei szerint alakítsák. Az örökkévalóság csodálatos igazságai sokkal többet követelnek tőlünk a képzeletbeli, csupán a szavak és a külsőségek vallásánál, amelyek nem az igazságot állítják a középpontba...

Engedjük-e, hogy Ezsdrás példája megtanítsa, hogyan használjuk fel a Szentírásból szerzett ismereteket? Isten szolgálja olyan példát jelentsen számunkra, amely bemutatja, hogyan kell teljes szívvel, értelemmel és teljes erővel szolgálnunk az Urat. Minden embernek ki lett szabva egy feladat, amit csak odaadással végezhet el. Mindenekelőtt meg kellene ismernünk Isten elvárásait, és engedelmes életet élnünk. Csak így fogjuk megtapasztalni, hogy az igazság magvai meghozzák az örökélet gyümölcsseit. – *Conflict and Courage*, 260. o.

Az Úr nem el nem bukott angyalokat választott ki arra, hogy képviseljék Őt az emberek között, hanem embereket, akik hasonló szenvedélyekkel bírnak, mint akiket megmenteni igyekeznek. Krisztus magára vette az emberi természetet, hogy elérje az embert. Az isteni természetnek szüksége volt az emberi természetre, mert mind az isteni, mind az emberi természet kellett ahhoz, hogy elhozhassa az üdvöt a világ számára, és létrejöhessen az Isten és ember közötti kapcsolat.

Az angyalok szinte türelmetlen sóvárgással várnak az együttműködésünkre, mivel az ember lehet az ember felé közvetítő kapcsolati csatorna. Amikor pedig teljes szívünkéből átadjuk magunkat Krisztusnak, az angyalok örvendeznek azon, hogy a hangunkon keresztül szólva nyilatkozathatják ki a Mindenható szeretetét.

Legyünk Isten munkatársai, ugyanis az Úr emberi eszközök híján nem fogja befejezni munkáját...

A lélekmentés legyen az életműve mindazoknak, akik Jézust vallják. Adósai vagyunk a világnak az Úrtól nekünk adott kegyelemért, a reánk

áradt világosságért, továbbá azért a szépségért és erőért, amit az igazságban felfedezhettünk. – *Keresztény szolgálat*, 8–10. o.

Október 14., hétfő – Profétai időzítés

A menny lehajolt, hogy meghallja a próféta buzgó könyörgését. Még mielőtt Dániel befejezte bocsánatért és helyreállításért való esedezését, Gábiel, a hatalmas angyal megjelent, és felhívta figyelmét arra a látomásra, amelyet Babilon bukása és Belsazar halála előtt látott. Majd az angyal részletezte a hetven hétig tartó időszakot, mely „Jeruzsálem újjáépüléséről” „elhangzott kijelentés”-től kezdődik (Dán 9:25).

Dániel ezt az imáját „Dáriusnak”, a méd uralkodónak „első évében” (Dán 9:1) mondta, akinek a hadvezére, Círus elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogaát. Dáriushoz – akinek uralkodását a menny értékelte – Isten elküldte Gábiel angyalt, hogy támogassa és segítse (Dán 11:1). Dárius halála után – Babilon bukását követően mintegy két év múlva – Círus lépett a trónra. Uralkodásának kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkor kezdődött, amikor Nabukodonozor az első héber csoportot hazájából, Júdeából Babilonba vitte. – *Próféták és királyok*, 556. o.

A rabbik tudták, hogy Jézus nem az iskoláikban nevelkedett, a próféciákat mégis sokkal jobban értette, mint ők. Ebben a komoly galileai fiúban nagy ígéretet fedeztek fel. Szerették volna tanítványuknak megnyerni, hogy Izrael tanítója lehessen. Nevelését ők akarták irányítani, mert úgy érezték, hogy az ilyen eredeti tehetséget nekik kell nevelniük és formálniuk.

Jézus szavai úgy érintették a szívüket, ahogy emberi szavak még soha. Isten világosságot akart árasztani Izrael vezetőire, és ezért azt az egyetlen eszközt használta, amellyel elérhette őket. De Izrael előljárói büszkeségükben nem ismerték el, hogy bárki is taníthatná őket... Jézus fiatalos szerénysége és kedvessége eloszlatta az előítéleteiket. Értelmük öntudatlanul megnyílt Isten szava előtt, és a Szentlélek a szívükhöz szólt.

Be kellett látniuk, hogy Messiás-várásuk nem a prófécián alapult, mégsem akartak lemondani a becsvágyuknak hízog elméletekről.

Nem akarták elismerni, hogy helytelenül értelmezték az Írásokat, amelyek tanítására jogot formáltak. Szájról szájra terjedt a kérdés: Honnan vette tudását ez a fiú, hiszen sohasem tanították? A világosság fénylett a sötétségben, „de a sötétség nem fogadta be azt” (Jn 1:5). – *Jézus élete*, 80. o.

[A tanítványok] megértették, hogy mi a feladatuk: hirdetni a világnak a rájuk bízott igazságokat. Bizonyítaniuk kell a világ előtt Krisztus életének eseményeit, halálát és feltámadását, az ezekre vonatkozó jövendöléseket, a megváltási terv csodáit és Jézus bűnbocsátó hatalmát. Hirdetniük kell a béke és üdvösség evangéliumát a bűnbánat és Krisztus ereje által. – *Az apostolok története*, 27. o.

Október 15., kedd – Hetven hét és kétezer-háromszáz nap

Ha a 2300-ból leszabjuk a hetven hetet – a 490 napot –, marad 1810 nap. A 490 nap végétől számított 1810 napnak még be kell teljesednie. Az i. sz. 34-ben kezdődő 1810 év 1844-ig terjed. A Dán 8:14 versében említett 2300 nap tehát 1844-ben ér véget. E nagy profetikus időszak lejártakor az angyal bizonyágtétele alapján „kiderül a szenthely igazsága”, vagyis megtisztul a szenthely. Tehát pontosan megtudhatjuk a szenthely megtisztításának idejét, amelyről az emberek majdnem egyetemesen azt gondolták, hogy a második adventkor lesz...

Miller be akarta bizonyítani, hogy a Szentírás Isten kinyilatkoztatása. Amikor ezzel a céllal tanulmányozni kezdte a Bibliát, még csak nem is sejtette, hogy milyen következtetésre jut. Ő maga alig tudta elhinni kutatásának eredményeit. A szentírási bizonyíték azonban olyan világos és súlyos volt, hogy nem lehetett figyelmen kívül hagyni...

Miként Illés elhívta Elizeust a mezőn az ökrök mellől, hogy a prófétai hivatáshoz ráhelyezze a felszentelés palástját, William Millert is hívta, hogy hagyja ott ekéjét, és tárja fel az embereknek Isten országának titkait. Miller remegve kezdte el munkáját. Hallgatói figyelmét a prófétai időszakokon át lépésről lépésre Krisztus második eljövételére irányította. Fáradozása közben erőt és bátorságot kapott, amikor látta a szavai nyomán támadt hatalmas érdeklődést. – *A nagy küzdelem*, 328, 329, 331. o.

Amikor Isten a hatalma által megmutatja, hogy mi az igazság, akkor azt minden esetben igaznak kell tekinteni. Az általa bemutatott világossággal szemben nem szabad helyet adni utólagos feltevéseknek. Feltűnnek majd némelyek, akik félreértik a Szentírást, mert számukra a félreértés jelenti az igazságot. Isten hitünk alapjaként adta a jelenvaló igazságot. Mindig lesznek emberek, akik új világosságot próbálnak felmutatni a Lélek által bemutatott isteni világossággal szemben...

Nem szabad azokra hallgatnunk, akik hitalapelveinkkel ellentétes üzenetet hirdetnek. Az ilyen emberek kiragadnak szövegeket a Szentírásból, és saját elméleteik bizonyítékaiként emlegetik azokat. Az utóbbi ötven évben ez már számtalanszor megtörtént... Miközben Isten Igéjét tisztelnünk kell, az ilyen igazságok éppen hitünk azon alapját rombolják, amelyet az elmúlt ötven esztendőben maga Isten fektetett le. Nagy hibát követnek el. Aki így jár el, nem ismeri a Szentlélek csodálatos kinyilatkoztatását, amely erőt adott a múltban a hírnököknek, akiket Isten rendelt a nép számára. – *Tanácsok a szerkesztőknek*, 31–32. o.

Oktober 16., szerda – Isteni kiválasztás

Mondjátok el az embereknek róla, hogy Ő „tízezer közül is kitetszik” és „Ő mindenestől fogva kívánatos” (Énekek 5:10, 16). Pusztán szavakkal nem tudjuk elmondani azt, hogy ki Ő, ki nekünk Krisztus. Életünk által kell a jellemét kinyilvánítani az emberek előtt. Krisztus láthatóvá kíván lenni minden követője életében. Isten minden gyermekéről eleve azt rendelte el, „hogy azok az ő fia ábrázatához hasonlatosak legyenek” (Róm 8:29). Mindenki Jézus hosszútűró szeretetének, szentségének, alázatosságának, irgalmának és igazságosságának kell megmutatkoznia, feltárulnia a világ számára...

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy megmutassa kegyelmét, és jellemének pecsétjét rányomja az egész világra. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza Jézus szándékának a megvalósítását, de a világért kiontott vérével az Úr mégis olyan diadalt arat, amely dicsőséget szerez Istennek és a Báránynak. Jézus nem nyugszik meg addig, míg győzelme nem lesz teljes, és „lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meg-

hallja majd a Krisztus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el a Megváltó kegyelmét, de „őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). – *Jézus élete*, 826–827. o.

Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják tőle magukat, nem bánják meg bűneiket, és nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de az igazságot nem engedik a szívükbe, ami megszentelhetné lelküket és átformálhatná a jellemüket. „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 8:29–30) – *Szemelvények*, 1. köt., 389. o.

Isten nem önkényesen zárta ki Ézsaut az üdvösség áldásaiból. Kegyelmeinek ajándékait Krisztus által mindenki elnyerheti. Nem kiválasztás, hanem saját döntésük alapján kárhoznak el. Igéjében Isten feltárta az örök életre való kiválasztás feltételeit: parancsolatai iránti engedelmesség a Krisztusba vetett hit által. Isten a törvényével összhangban levő jellemet választja, és aki eléri kívánalmainak normáját, beléphet a dicsőség országába. Krisztus ezt mondta: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36) „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7:21) – *Pátriárkák és próféták*, 207. o.

Október 17., csütörtök – A mi felelősségünk

Ebben a munkában Mózes közelebb került a Főpásztorhoz. Eggyé vált Izrael Szentjével. Nem gondolt tovább valami nagy mű véghezvitelével. Igyekezett a rábízott munkát Istennek való szolgálatként hűséggel elvégezni. Felismerte, hogy az Úr ott van a közelében. Az egész természet a láthatatlan Lényről beszélt neki. A Mindenhatót személyes Istenként ismerte meg, és miközben jelleméről elmélkedett, egyre jobban érzékelte jelenlétét, és menedékre talált az Örökkévaló karjában.

E tapasztalat után Mózes meghallotta a mennyei parancsot: pásztorbotját cserélje fel a vezéri pálcával; hagyja ott nyáját, és vállalja Izrael vezetését. A mennyei parancs önmagában nem bízó, nehezen beszélő, bátortalan emberként talált reá. Döbbenet érezte, hogy nem alkalmas Isten üzenete tolmácsolására. De bizott az Úrban, és vállalta a feladatot. Küldetésének nagysága szellemi képességeinek legjavát igényelte. Isten megáldotta Mózes készséges engedelmességét; ékes-szólóvá, bizakodóvá, mértékletessé tette – alkalmassá a legnagyobb feladatra, amit ember valaha kapott. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 475. o.

Némelyek folyton kifogásokat keresve követik az ellenség tanácsait. Mások viszont azt hiszik, hogy mivel testi fogyatékságaik vannak, joggal beszélhetnek kötekedő hangnemben, és kíméletlenül viselkedhetnek. De vajon az Úr Jézus nem tett meg mindent annak érdekében, hogy ők is győzhessenek a kísértések fölött? (...)

Ó, milyen hatalmas kincs Jézus a benne bízó lélek számára! De mégis sokan járnak a sötétségben, mivel Sátán árnyékába temették el a hitüket. Krisztus kegyelme által nem tettek meg minden tőlük telhetőt. Szavaikkal nem fejezték ki a hitüket, reménységüket és bátorságukat. Sátánnak még egy pillanatra sem kellene megengednünk, hogy azt gondolja, képes nagyobb erővel elbátortalanítani és zaklatni, mint amilyen erővel Krisztus támogat és erősít bennünket. – *Istennel ma*, 177. o.

Az Úr azt kívánja, e napokban népe higgye, hogy olyan hatalmas tetteteket visz végbe értük, mint Izrael gyermekeiért, mikor Egyiptomból Kánaánba vándoroltak. Rendelkezzenek kiművelt hittel, mely a legnehezebb körülmények között sem tétovázik követni Isten utasításait. „Menjetek előre!” – ez Isten parancsa népéhez.

Hit és engedelmesség szükséges az Úr műve megvalósításához. Amikor arra szólít, hogy kezdjünk munkát ott, ahol áldásos hatása lesz, járjunk és dolgozzunk hittel. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 271. o.

Október 18., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „A Szabadító eljövetele” című fejezet; *A nagy küzdelem*: „Egy amerikai reformátor” című fejezet.

4.

ELLENÁLLÁSBA ÜTKÖZVE

Október 19., szombat délután

Isten igaz követőinek minden korszakban és minden országban elkeseredett ellenállást kellett elszenvedniük azok részéről, akik szándékosan vetették el a mennyei világosságot. Az evangélium ellenségei látzólag gyakran diadalt arattak, amikor alakoskodásuk és hazugságuk következtében ajtók zárultak be, amelyeken át Isten követői bejuthattak volna. Azonban ezek az ajtók nem maradhattak örökre zárva. Amikor az Úr szolgálói nemsokára visszatértek, hogy munkájukat ismét felvegyék, hatalmasan közbenjárt értük, és képesítette őket, hogy neve dicsőítésére emlékművet állítsanak. – *Az apostolok története*, 179. o

Isten nem gátolja meg istentelen emberek cselvetéseit és támadásait; ellenben terveiket azok javára fordítja, akik hűek, és állhatatosan kitartanak a küzdelemben. Az evangéliumi munkás gyakran üldözés, heves ellenállás és jogtalan rágalom között végzi munkáját. Ilyenkor azonban ne feledje, hogy a próbák és szenvedések tüzes kemencéjében szerzett tapasztalatai felérnek minden gyötrellemmel. Isten így vonja magához gyermekeit, hogy felfedje gyengeségeiket, és kinyilatkoztassa a saját erejét. Emellett megtanítja őket, hogy egyedül reá támaszkodjanak. Így tanulják meg, hogy a viszontagságokkal szembeszálljanak, bizalmi állásokat tölthessenek be, és teljesíthessék magas szoros feladatukat, amelynek érdekében nyerték képességeiket.

Isten kiválasztott eszközei minden korszakban gyalázatot és üldözést szenvedtek az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt. Dávidot, Isten kiválasztott szolgáját, mint a vadat, úgy üzték ellenségei. Dánielt oroszlánverembe dobták Isten iránti hűsége miatt... Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Jézus Krisztust prédikálta. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték, és végül megölték, mert Isten hűséges követe maradt a pogányok között...

Az emberi állhatatosság e példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, hogy jelenléte állandó, és kegyelme megtart. – *Az apostolok története*, 574–575. o.

Krisztus a fájdalom férfiya volt, aki tudta, mi a szenvedés. Urunk elviselte a bűnösök zaklatását és a szembeszegülést. Szegény volt, éhségtől, fáradtságtól szenvedett. Megkísértette az ördög; a cselekedetei és tanításai a legkeserűbb gyűlöletet váltották ki. Mi mit is tagadunk meg magunktól Krisztus kedvéért? Hol az igazság iránti odaadásunk? Egyszerűen kibújunk olyan dolgok alól, melyek nem kedvünkre valók; kitérünk a gondok és felelősségek alól. Elvárhatjuk-e mégis, hogy Isten hatalma járuljon igyekezetünkhöz, amikor olyan kevésbé szenteljük magunkat a munkára? – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 379. o.

Október 20., vasárnap – A szembeszegülés kezdete

A templom újjáépítésére vállalkozó zsidók közelében laktak a samaritánusok, akik a tíz törzs Samáriában és Galileában hagyott tagjai és az asszír tartományokból való telepések közötti házasságokból származó pogányok voltak...

A helyreállítási munkák idején derült ki, hogy a samaritánusok „Júda és Benjámin ellenségei”. Miután meghallották, hogy „a fogásból hazatértek templomot építenek Izrael Istenének, az Úrnak,” „elmentek Zerubbabelhez, meg a családfőkhöz, és azt mondták nekik,” hogy ők is részt szeretnének venni a templomépítésben...

Ha a zsidó vezetők elfogadják a felkínált segítséget, ajtót nyitnak a bálványimádás előtt. Felismerték, hogy a samaritánusok nem őszinték, és tudták, hogy az a segítség, amit ezekkel az emberekkel kötött szövetség útján kaphatnak, nem mérhető össze azzal az áldással, amelyre Jahve világos parancsai követése nyomán számíthatnak. – *Próféták és királyok*, 567–568. o.

A próféta és a fejedelmek nem tekintették a föld népét az igaz Isten imádóinak, bár a föld népe barátaiknak vallotta magát, és segíteni akart, mégsem mertek egyesülni velük semmiben, ami Isten imádsával összefügg. Mikor Jeruzsálembé vonultak, hogy templomot épít-

senek Istennek, visszaállítsák imádatát, nem kérték az útra a király védelmét, hanem böjttel és imával keresték az Úr segítségét. Hitték, hogy Isten megvédi és felvirágoztatja szolgáit, amikor neki akarnak szolgálni. Mindenek Alkotója az imáadásának megalapításához nem szorul ellenségei segítségére. Nem kéri a gonoszok áldozatát, és nem fogadja el azok adományát, akiknek más istenük van az Úr előtt.

Gyakran halljuk a megjegyzést: „Nagyon zártkörűek vagytok.” Népünk minden áldozatra kész, hogy embereket mentsen meg vagy vezessen az igazsághoz. Mégsem merünk egyesülni velük, nem merjük azt szeretni, amit ők szeretnek, mert akkor Isten ellenségei lennénk. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 282. o.

Némelyeknél az emberek iránti szeretet háttérbe szorítja az Isten iránti szeretet. A hitehagyás első lépéseként semmibe veszik Isten határozott parancsát, aminek gyakran teljes hitehagyás a következménye. Bebizonyosodott, hogy veszélyes, ha az ember szembehelyezi saját akaratát az isteni elvárásokkal. Mindezek mellett az ember nehezen tanulja meg, hogy Isten jól tudja, mit jelentett ki. A valóság az, hogy akik a Krisztust elutasító emberek közül választanak barátokat és társat, lábbal tiporják Isten törvényét, és végül átveszik embertársaik gondolkodásmódját és lelkületét. – *Isten fiai és leányai*, 165. o.

Október 21., hétfő – Bátorító próféták

Izrael mezői parlagon heverték, szűkös élelmiszerkészletük pedig rohamosan csökkent. Ellenséges népek vették körül őket, mégis hitben mentek előre, válaszként Isten követeinek hívására, és szorgalmasan dolgoztak a romadólt templom helyreállításán. Ez a munka Istenbe vetett rendíthetetlen bizalmat igényelt. Amint a nép törekedett a maga részét megtenni, az Úr kegyelmét szívében és életében újra tapasztalta, és egyik üzenetet a másik után kapta Aggeus és Zakariás által. Az üzenetek Isten gazdag jutalmának ígérését hordozták, azt, hogy valóra váltja annak a templomnak dicsőségéről szóló jövendölését, amelynek falait most építik. Ebben az épületben jelenik meg a népek Reménysége – az emberiség Tanítója és Megváltója –, amikor eljön „az időnek teljesége”.

Az építőknél tehát nem kell magukra maradtan egyedül küzdeniük. „...Velük voltak Isten prófétái, akik támogatták őket” (Ezsd 5:2), és maga a seregek Ura mondta: „Légy bátor... és dolgozzatok, mert én veletek vagyok.” (Agg 2:4) – *Próféták és királyok*, 577. o.

Az Úr ma ezt mondja gyermekeinek: „Légy bátor... és dolgozzatok, mert én veletek vagyok.” A hívő ember mindig erős segítséget talál az Úrban. Hogy az Úr hogyan segít, azt nem tudhatjuk, de azt tudjuk, hogy soha nem hagyja cserben a benne bízókat. Ha a hívők ráébrednének arra, milyen sokszor igazította el az Úr útjukat, hogy az ellenség ne vihesse véghez velük kapcsolatos szándékát, nem botladoznának siránkozva. Hitükkel Istenre támaszkodnának, és semmilyen próba nem ingatná meg őket. Belátnák, hogy bölcsességüket és képességüket Istentől kapták; Ő pedig véghezvihatné általuk azt, amire őket kívánja felhasználni.

Az Aggeussal küldött kéréseket és bátorításokat Zakariás is hangoztatta és kiegészítette. Isten elhívta Zakariást, hogy Aggeussal együtt az építési parancs végrehajtására buzdítsa a népet. Azzal a biztatással kezdte üzenetét, hogy Isten Igéje mindig beteljesedik, és áldást ígér azoknak, akik hallgatnak a biztos prófétai beszédre. – *Próféták és királyok*, 576. o.

Így szól az ígélet: „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetnétek, sőt a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja, hogy elszenvedhessétek.” (1Kor 10:13) Őrizzük meg mindvégig keresztény feddhetetlenségünket, és ne zúgolódjunk Isten ellen! Gondoljunk arra, hogy az örök életünkről van szó! Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elcsüggedjünk és eldobjuk bizodalunkat. Isten szeret bennünket! Bízunk az Úrban! Ő az egyedüli reményünk. Bizonyosodj meg róla, hogy az örökkévalóságért munkálkodsz. Ne zúgolódj, ne panaszkodj, és ne vádold magadat! Ne hanyagold el a kegyelem egyetlen eszközét sem. Bátorítsd lelkedet, hogy bízzon Istenben.

Az Úrban van a mi igazságunk és erőnk. Támaszkodj Teremtődre, akkor az Ő ereje által a gonosz minden tüzes nyilát megolthatod, és ragyogó győzelemmel kerülhetsz ki a küzdelemből! – *Az én életem ma*, 313. o.

Október 22., kedd – A munkálatok szüneteltetése

Kezdetől fogva az ellenség „elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől”, „...és karhatalommal megakadályozták munkájukat” (Ezsd 4:4, 23). De az Úr közbelépett az építők érdekében...

Isten népe történelmében mindig a nehézségek leküzdhetetlennek látszó nagy hegyei meredtek azok elé, akik igyekeztek véghezvinni a menny szándékát. Ezeket az akadályokat az Úr hitük próbájaként engedte meg. Amikor minden oldalról körül vagyunk zárva, legfőbb ideje, hogy bízzunk Istenben és Lelkének erejében. Az élő hit gyakorlása közben lelkileg erősödünk, és bizodalunk rendíthetlenné válik. Így lesz a lélek győzelmes hatalommá. A hit parancsoló szava előtt eltűnnek az akadályok, amelyeket Sátán helyez a keresztény ember útjába, mert a menny hatalmasságai sietnek segítségére. „...semmi sem volna nektek lehetetlen” (Mt 17:20). – *Próféták és királyok*, 594–595. o.

Jánosnak fájdalmat okozott, hogy iránta való szeretetből a tanítványai hitetlenséget táplálnak Jézussal szemben. Gyümölcstelen lett volna érettük végzett munkája? Hűtlenül végezte volna küldetését, hogy most megfosztották a munkától? Ha a megígért Szabadító megjelent, és János igazán betöltötte misszióját, vajon Jézus nem törné-e meg az elnyomó hatalmát, és nem szabadítaná-e ki követét?

Keresztelő János mégsem adta fel a Jézus Krisztusba vetett hitét. A mennyei szózat és a leszálló galamb emléke, Jézus folttalan tisztasága, a Szentlélek ereje, amely megnyugodott Jánoson, amikor a Megváltó színe elé került, és a prófétai iratok tanúsága – mindez bizonyította, hogy a Názáreti Jézus a megígért Messiás. – *Jézus élete*, 216. o.

Ha gondolataink saját énünkönél időznek, akkor Krisztustól, az élet és erő forrásától eltávolodunk. Sátán azért igyekszik állandóan figyelmünket Krisztustól elvonni, hogy lelkünknek minden vele való közösséget meghiúsítsa. A világ örömeire, az élet gondjaira, akadályaira és nehézségeire, saját gyengéitekre vagy fogyatkozásaitokra, mások tökéletlenségeire irányítja figyelmeteket. De ne essetek csapdájába. Még valóban lelkiismeretes egyéneket is gyakran félrevezet, kik Istenért kívánnak élni, hogy a saját gyengeségeiken és bűneiken gondolkozzanak, és így elszakítva őket Krisztustól, öröm éri, hogy győzelmet

arat felettük. Ne magunkat tegyük a gondolataink középpontjává, ne aggódjunk, ne remegjünk a saját megváltásunkért. Mindez csak arra szolgál, hogy a lelket az erő forrásától elvonja. Bízátok lelketek megtartását Istenre, és benne reménykedjete! Beszéljete és gondolkozatok Jézusról! Tűnjék el őbenne saját énetek! Távolítsatok el minden kételyt és félelmet! (...) Nyugodjatok meg Istenben! Amit rábízotok, azt meg fogja őrizni. Ha magatokat teljesen az Ő kezébe ajánljátok, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindenenek túláradóan győzedelmeskedtek. – *Jézushoz vezető út*, 71. o.

Október 23., szerda – Nehémiás cselekedni kezd (kr. e. 444)

Jeruzsálem falainak újjáépítése nem zajlott akadálymentesen. Sátán ellenségeskedést és csüggedést keltett... A gúnyolódás és megvetés, az ellenszegülés és a fenyegetés úgy tűnt, hogy még elszántabbá teszik Nehémiást, és még nagyobb figyelemre készítetik. Felismerte a rá leselkedő veszélyt az ellenséggel vívott küzdelemben, mégis teljes bátorsággal bírta. Így nyilatkozott: „De mi imádkozánk a mi Istenünkhöz, és állítánk ellenük őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlük.”

Nehémiás mellett egy kürtös állt, és a fal különböző pontjain is szent trombitás papok álltak. Az emberek elszórtan dolgoztak, és veszély esetén, ha valahol felharsant a jel, akkor mindenkinek a jel irányába kellett sietnie. „Ekképpen munkálkodunk vala és legényeimnek fele dárdákat tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak feltámadásáig” – mondta Nehémiás... Nehémiás és társai nem hátráltak meg a nehéz és emberpróbáló munkától. A ruháikat sem vetették le, fegyvereiket pedig éjjel-nappal maguknál tartották, még a rövid alvásidő alatt is. – *Conflict and Courage*, 266. o.

Nehémiáshoz hasonlóan Isten népe ne féljen, de ne is becsülje alá az ellenséget. Istenbe vetett bizalommal menjen kitartóan előre, szolgálja önzetlenül, és bízza gondviselésére azt az ügyet, amelyet képvisel. A csüggesztő körülmények között Nehémiás Istenbe – biztos védelmezőjébe – vetette bizalmát. És Ő, aki szolgáját segítette, támasza marad népének minden időben. Isten népe minden válságban bizalommal mondhatja: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8:31) Sátán és

eszközei bármilyen ravaszul fektetik le terveiket, Isten le tudja leplezni őket, és semmivé teheti minden tanácsukat. A hitből fakadó válasz ugyanaz, mint amit Nehémiás adott: „Istenünk harcol értünk!”; mert Isten van a munkával, és senki nem gátolhatja meg. Végül sikert arat!
– *Próféták és királyok*, 645. o.

A Szentírás tanulmányozásával és komoly imával igyekezzetek megérteni, majd hűsegesen teljesíteni kötelességeiteket. Az apró dolgokban elengedhetetlen a hűség, hiszen ezzel tesztek szert megbízhatóságra a komolyabb felelőségek esetére... Gondolkodásunkat mindennapos próbával kell nevelnünk, hogy erőt nyerjünk helytállni bármilyen nehéz helyzetben. A próba és veszély idejére meg kell erősödnünk, hogy szilárdan álljunk a jó oldalon, minden ellenséges áramlattól mentesen.

Isten sokat szeretne tenni értetek, ha tudatában éltek rászorultságotoknak. Isten szeret benneteket. Mindig törekedjetez bölcsességének világánál járni, és az élet változó körülményei közepette se nyugodjatok meg, csak ha tudjátok, hogy akaratotok egyezik Alkotótok akaratával. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 561. o.

Október 24., csütörtök – „Nagy munkában”

Szanballat és szövetségesei nem mertek nyílt háborút indítani a zsidók ellen, de fokozódó rosszindulattal továbbra is igyekeztek lopva elcsüggeszteni, megzavarni és megkárosítani őket. Nem sok hiányzott már a Jeruzsálem körüli falakból. Ha a falakat befejezik, és a kapukat megcsinálják, Izraelnek ezek az ellenségei nem remélhetik többé, hogy erőszakkal behatolhatnak a városba. Ezért még jobban buzgólkodtak azon, hogy a munkát késedelem nélkül megállítsák. Végül olyan tervet gondoltak ki, amivel remélték, hogy Nehémiást el tudják helyéről mozdtítani. Ha pedig már hatalmukban van, megölik vagy börtönbe vetik.

Azt színlelve, hogy szeretnének megegyezésre jutni a szembenállókkal, tanácskozást próbáltak szervezni Nehémiással; ezért találkozóra hívták egy Ónó-völgyi faluba. Mivel azonban a Szentlélek rávilágított valódi céljukra, Nehémiás nem fogadta el meghívásukat. „Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell

végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbe maradna a munka, ha abba hagynám, és hozzátok mennék.” A kísértők azonban szívósak voltak. Négszer küldtek hasonló tartalmú üzenetet, de minden egyes alkalommal ugyanezt a választ kapták. – *Próféták és királyok*, 653. o.

A sötétség fejedelmének minden csselfogásával megkísérlik rábírní Isten szolgálait, hogy szövetségre lépjenek Sátán eszközeivel. El akarják vonni őket feladatuktól, de nehémiási következetességgel válaszoljanak: „Nagy munkát kell végezni, ezért nem tudok elmenni.” Isten munkásai nyugodtan dolgozzanak tovább, buzgóságukkal cáfolva meg a hazugságokat, amiket a rosszindulat talál ki a bántásukra. Jeruzsálem falainak építőihez hasonlóan ne engedjék magukat fenyegetésekkel, gúnyolódással és hazugsággal eltéríteni a munkájuktól. Egyetlen pillanatra se csökkenjen éberségük és óvatosságuk, mert az ellenség állandóan nyomukban jár. Szüntelen imádkozzanak Istenhez, az ellenség ellen pedig állítsanak „őrséget... éjjel-nappal” (Neh 4:3).

A vég közeledtével az ördög nagy erővel támadja Isten munkását. Sátán emberi eszközök útján gúnyolja és szidalmazza azokat, akik „a falat építik”. Késleltetné a munkát, ha az építők lejönnének, hogy kivédjék ellenségeik támadásait. Igyekezzenek megghiúsítani ellenségeik szándékait, de ne hagyják, hogy bármi is eltérítse őket munkájuktól! Az igazság erősebb, mint a tévelygés, a jó győzni fog a rossz felett. – *Próféták és királyok*, 659. o.

Isten dicsősége szemmel látható kezének alkotásán. Itt találhatunk olyan titkokat, melyek kutatásánál megerősödik a gondolkodás. Olyan értelmek, melyeket eddig a kitalált történetek olvasása szórakoztatott és rontott meg, a természetben nyitott könyvre találhatóak, és igazságot olvashatnak Isten körülöttük levő alkotásaiból. Mindenki találhat tanulmánytárgyakat az erdei fa egyszerű levelén, a hegyes fűszálakon és virágokon, az erdők égbenyúló fáin, a magasba nyúló hegyekben, a gránitszikláknak, a nyugtalan tengerben, az ékkövekben, melyek fénnel hintik tele a mennyet, hogy széppé tegyék az éjjelt a napfény kimeríthetetlen gazdagságában, a Hold komor dicsőségében, a tél zimankójában, a nyár hevében, az egymást váltó, majd újra visszatérő évszakokban, abban a tökéletes rendben és összhangban, melyet

a végtelen hatalom ellenőriz; ezek a tárgykörök mély elmélkedést kívánnak, és a képzelet igénybevételét követelik meg. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 581. o.

Október 25., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „A fal építői” című fejezet; *A nagy Orvos lábnymán*: „Az igazi ismeret keresésének fontossága” című fejezet.

5.

A TÖRVÉNY SZELLEMÉVEL ELLENTÉTBEN

Október 26., szombat délután

Az Úr fontosnak tartotta, hogy legyenek közöttünk szegények, akik tehetetlenségükben és szükségükben a szolgálatunkra szorúlnak. Keresztény jellemünk úgy válik tökéletesebbé, ha ételme teszünk az asztalukra, és felruházzuk őket, vagyis, ha Jézus Krisztus jellemtulajdonságait gyakoroljuk. Sokat veszítenénk a szegények nélkül, mivel a tökéletes keresztény jellem eléréséhez önmegtagadásra van szükségünk...

Amikor elköltitek a pénzt, gondolatok arra, hogy mit tenne ilyen helyzetben Jézus. Azt kéri követőitől, hogy az önmegtagadás és áldozatkészség útján járjanak a nyomdokain. A keresztény jelleme Krisztus jellemének a visszatükröződése legyen. Az életében megnyilvánuló szeretet, kegyelem és önzetlen jóindulat jellemezze követőinek az életét is. – *Our High Calling*, 198. o.

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme...” (1Tim 6:10). Korunkban a nyereségvágy lelket foglyul ejtő szenvedély. Emberek sokszor csalással jutnak vagyponhoz. Tömegek küszködnek a szegénységgel; kénytelenek kis bérért nehéz munkát végezni, és még az alapvető életszükségletüket sem képesek megszerezni. A reménytelen gürcölés és nélkülözés súlyosbítja terhüket. Gondterheltek, nyomorognak, és nem tudják, hova forduljanak segítségért. Mindez azért van, mert a gazdagok szertelenül akarnak költekezni és vagyont felhalmozni.

A pénz és a hivalkodás szeretete tolvajok és rablók barlangjává teszi a világot. A Szentírás megrajzolja Krisztus második eljövetele előtt közvetlen uralkodó kapzsiságot és zsarnokságot. „Tehát, ti gazdagok – írja Jakab –, ...kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is. Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok, égre

kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának a fülébe. Dózsöltetek a földön és tobzódtatok, hizlaltatok a szíveteket, mint az áldozati állat levágásának napján. Elítéltétek, megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek.” (Jak 5:1, 3–5) – *Próféták és királyok*, 650–651. o.

Krisztus azt tanította, hogy egyháza lelki ország. Saját maga, mint a béke fejedelme lett egyháza fejevé. Személyében az istenséggel betöltött emberi létet mutatta be a világnak. Küldetésének végső célja az volt, hogy bűnázdozat legyen a világért, és vérenek kiontásával engesztelést szerezzen az egész emberiségért. Megváltónk a földön „széjjel járt, jót cselekedvén” (Csel 10:38). Szíve mindenkor átérezte gyengeségeinket, füle mindig nyitva volt a szenvedők jajkiáltása meghallására, keze pedig szüntelen készen állt a csüggedt és megfáradt lelkek megsegítésére.

Mindazok, akik Jézus Krisztus országának tagjai, a jellemükkel és magaviseletükkel Őt mutatják be. – *Isten csodálatos kegyelme*, 14. o.

Október 27., vasárnap – A nép panasza

Mielőtt még Jeruzsálem falai felépültek volna, felhívták Nehémiás figyelmét a nép szegény rétegének szerencsétlen helyzetére. Az ország rendezetlen körülményei miatt nem fordítottak elég gondot a föld megművelésére. Mivel a Júdeába visszatérők közül egyesek önző módon éltek, az Úr megvonta áldását földjüktől. Csak szűkösen termett a gabona.

A szegények – hogy családjukat élelemhez juttassák – kénytelenek voltak hitelben vásárolni, mégpedig uzsoraáron. Hogy ki tudja fizetni a perzsa királyok által kivetett súlyos adókat, kamatra kellett pénzt kölcsön kérniük. Nyomorukat az is súlyosbította, hogy kényszerhelyzetüket a jómódú zsidók kihasználták a saját gazdagodásukra. – *Próféták és királyok*, 646. o.

Ámde az emberi elgondolások elnyomáshoz, igazságtalansághoz és gonoszsághoz vezetnek...

A nagy, szent és irgalmas Isten nem szövetkezik tisztességtelen eljárással, a legcsekélyebb igazságtalanságot sem tűrheti. Emberek

kihasználják társaikat, akikről azt hitték, hogy hatáskörükbe, jogkörük alá tartoznak. Eltökélték, hogy rákényszerítik az egyént saját feltételeik elfogadására, vagy uralkodhatnak felette, vagy tönkreteszik. Mindaddig nem történik anyagi változás, amíg eltökélten nem változtatnak a dolgok jelen rendjén...

Sátán módszerei egyetlen cél felé törnek, hogy embereket rabszolgává tegyék. Ha ez sikerül, következményei zavar és bizalmatlanság, féltékenység és rágalmozás. Az ilyen eljárás kiírta, kiöli az Istenbe és azokba az elvekbe vetett hitet, amelyek célja, hogy irányítsanak, megtisztítsanak a vétkektől és az önzés, a képmutatás minden foltjától. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 359–360. o.

Sosem fogjuk elérni a tökéletes jellemet, ha nem halljuk meg Isten hangját, és nem fogadjuk meg tanácsait. Ez a figyelmeztetés nem csupán azokra vonatkozik, akik sosem okoztak kellemetlenséget testvéreiknek, hanem azokra, akiket megsebeztek, akiknek szenvedniük kellett a félreértések miatt, és akik fölött helytelenül ítékeztek. Ezek az emberek ne engedjék meg, hogy a gyűlölet beférkőzzön a szívükbe, és ne hagyják, hogy rosszindulatú érzések kerítsék hatalmukba, valahányszor találkoznak az őket bántó személyekkel.

Jézus Krisztushoz hasonlóan meg kell bocsátanunk ellenségeinknek, és keresnünk kell az alkalmat, hogy kifejezzük a szeretetünket irántuk, és ha lehetőségünk van, akkor tegyünk jót velük... Amennyiben tovább járnak gonosz útjaikat azok, akik megsebeztek... mindent meg kell tennünk, hogy megbéküljünk testvéreinkkel, és azt az utat járjuk, amelyre Jézus tanít a Bibliában. Ha testvéreink nem hajlandók a békülésre, akkor ne beszéljünk másoknak róluk, ne keverjük rossz hírbe őket, hanem engedjük át őket Isten igazságosan ítélő kezébe. – *Isten fiai és leányai*, 90. o.

Október 28., hétfő – A törvény szellemével ellentétesen

Isten erre is oktatta Mózeset: „Ha pénzt adsz kölcsön a népemből való szegény embernek, ne légy neki uzsorása, ne vessetek ki rá uzsorát!” „Ne végy kamatot atyádfiától se pénz, se élelem, se más egyéb után, amit kamatra szokás adni!” (2Móz 22:24; 5Móz 23:20) Ezt is mondta:

„Ha valaki elszegényedik testvéreid közül valamelyik lakóhelyeden, abban az országban, amelyet Istened, az Úr ad neked, ne légy keményszívű és szűkmarkú szegény testvéreddel szemben, hanem légy hozzá bőkezű, és adj neki szívesen kölcsönt, amennyire szüksége van, amiben segítséget szenved.” „Mert a szegény nem fogy el a földről, azért parancsolom néked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez.” (5Móz 15:7–8, 11)

A babiloni fogságból való visszatérés után a gazdag zsidók e parancsok ellenkezőjét cselekedték. Amikor a szegények kénytelenek voltak kölcsönt felvenni, hogy kifizethessék az adót a királynak, a gazdagok magas kamatot követelve adtak nekik kölcsönt. A szegények földjének elzálogosításával a szerencsétlen adósokat fokozatosan a legnagyobb szegénységbe taszították. Sokan arra kényszerültek, hogy rabszolgáknak adják el fiaikat és leányaikat. Semmi kilátás nem volt a helyzetük javulására, semmi mód a földjeik és gyermekeik visszaváltására. A jövő csak egyre növekvő gyötrelmes, életfogytiglani ínséget és szolgaságot kínált. Pedig ugyanahhoz a néphez tartoztak, mint szerencsésebb testvéreik, és ugyanannak a szövetségnek a fiai voltak. – *Próféták és királyok*, 647. o.

A szegénység következtében némelyeket a szüleik adtak el szolgaságba. Másokat bírói ítélettel büntetteik miatt adtak el rabszolgának. Az Úr előírta, hogy ezeket se tartsák rabszolgának hét évnél tovább. A hét év leteltével minden szolga visszanyerte szabadságát, vagy ha akart, urával maradhatott. Isten így örködött a szegények és elnyomottak jóléte fölött. Ezzel a nagylelkűség nemes szellemét parancsolta népére, egyúttal mindnyájukban serkentette a szabadságszeretetet, mivel az Úr szabadnak alkotta őket. Aki visszautasította a szabadságot, mikor előjoga lett volna élnie azzal, azokat jellel jelölték meg. Ez már nem a tisztesség szolgasága volt, hanem a szégyen jele. Az Úr a szolgaság és rabszolgaság lelkülete helyett a nagylelkű, nemes gondolkodást bátorította. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1106. o.

Bizonyosodjunk meg arról, hogy lelkünk jó helyen van Isten közelében, ahol Ő taníthat és vezethet, és kinyilatkoztathatja akaratát. Kérlek, ezt ne feledjétek el! Töltsünk még több időt imakapcsolatban

Istennel. Az Úr a mi erősségünk, támaszunk és várunk. Ha alázatosan járunk előtte, ha féljük Őt és dicsőítjük nevét, akkor Ő lesz gondolataink és szívünk középpontjában, és hozzá hasonlóná válhatunk. Vizsgáljuk meg a szívünket, és tegyünk szert olyan bölcsességre, amelyet csak Isten adhat...

Népünk minden tagjának arra van most szüksége, hogy közösségekben éljen a Szentlélekkel. Ne vitatkozzatok. Távolítsatok el minden nézeteltérést és ellenségeskedést, igyekezzetek válasz lenni a János evangéliuma 17. fejezetében feljegyzett imára. – *Istennel ma*, 24. o.

Október 29., kedd – Nehémiás cselekszik

Még olyanok is követik a jómódú zsidók példáját, akik vallják, hogy félnek az Urat. Megtehetik, hogy többet követeljenek a jogosnál, és így elnyomókká lesznek. Krisztus vallása megvetés tárgya, mert a Krisztus nevét viselők életében fősვნყség és hűtlenség látható, és az egyház nem törli nyilvántartásából azok nevét, akik jogtalanul jutottak javaikhoz. Sok ember hitét megrontja a tékozlás, a csalás, a kapzsiság, és tönkreteszi a lelkeségét. Az egyház nagymértékben felelős a tagjai bűneiért. Bűnre bátorít, ha nem emeli fel szavát ellene.

A világ szokásai nem mértékadóak a hívő számára. Nem követheti durvaságát, csalását, zsarolását. A felebarát ellen elkövetett minden igazságtalan tett az arany szabály megsértése. Minden igazságtalanságot, amit Isten gyermekei ellen elkövetünk, Jézus Krisztus ellen követjük el. Ha bármilyen vonatkozásban ki akarjuk használni mások tudatlanságát, gyengeségét vagy szerencsétlenségét, ezt a kísérletet csalásként jegyik fel a mennyei könyvekben. – *Próféták és királyok*, 651. o.

Amikor Isten feladatot ad az embernek, a törvénye iránti engedelmességet vár el. Helyes magatartást kellene tanúsítani, tudva azt, hogy az Úr látja, hogyan bánik embertársaival, és minden igazságtalan és elnyomó tettet meg fog büntetni. Isten megadja az embernek azt a lehetőséget, hogy eggyé válhasson Jézus Krisztussal és eggyé magával Istennel. Akik istenfélelemben járnak, és az Ő jellemét szemlélik, napról napra egyre jobban fognak hasonlítani Krisztushoz. Aki azon-

ban úgy dönt, hogy hallani sem akar Istenről, kérkedővé és gőgössé válik. – *Istennel ma*, 40. o.

Amikor állítólag Istent szolgáljuk, de megbántjuk testvérünket vagy ártunk neki, akkor hamisan képviseljük Urunk jellemét, ezért be kell vallanunk viselkedésünk helytelenségét, elismernünk, hogy bűnt követtünk el. Vétünk miatt lehetetlen összhangban lenni Istennel. Lehet, hogy ez a testvér már súlyosabban bántalmazott minket, mint mi őt, ez mégsem csökkenti a felelősségünket. Ha Isten elé járulva eszünkbe jut, hogy valakinek panaszja van ellenünk, hagyjuk ott könyörgésünk, hálaadásunk ajándékát vagy önkéntes adományunkat, keressük föl testvérünket, akivel rendezetlen ügyünk van, és alázatosan valljuk meg bűnünket, kérjük bocsánatát.

Ha kárt okoztunk testvérünknek, vagy megcsaltuk őt, fizessünk kárpótlást. Ha akaratlanul hamis tanúságot tettünk ellene, ha megmártva idéztük a szavait, ha bármi módon ártottunk hírnevének, menjünk el azokhoz, akikkel testvérünkről beszélgettünk, és vonjuk vissza bántó, félrevezető állításainkat, hazugságainkat.

Ha két testvér a köztük támadt nehézséget nem teregeti mások elé, hanem őszintén, nyíltan, a krisztusi szeretet szellemében megbeszéli egymással, mennyi rosszat elfedezhetnének ezzel! A keserűség hány gyökerét irthatná ki, ahelyett, hogy beszennyezik magukat. Krisztus követői milyen szorosan, milyen gyöngéden egyesülhetnének a szeretetben! – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 58–59. o.

Október 30., szerda – Eskü

Nehémiás tudomásukra hozta, hogy ő – akit a perzsa király hatalommal ruházott fel – nagy jutalékot igényelhetne saját hasznára. De még azt sem fogadta el, ami jogosan megilletné. Ehelyett bőkezűen adakozott a szegények nyomorának enyhítésére. Kérlelte az uzsorában vétkes zsidó vezetőket, hogy hagyják abba ezt a gonoszságot. Adják vissza a földet és a jogtalan pénzt a szegényeknek! Kölcsönözzenek nekik zálog és uzsorakamat nélkül!

Ezek a szavak az egész gyülekezet előtt hangzottak el. Ha a vezetők igazolni akarták volna magukat, lett volna erre alkalmuk. De nem

hoztak fel semmit sem a mentségükre. „Visszaadjuk – mondták –, nem követelünk tőlük semmit! Úgy teszünk, ahogyan te kívánod.” Nehémiás ekkor megeskette őket a papok jelenlétében, „hogyan így fognak eljárni”. „Az egész gyülekezet áment mondott rá, és dicsérte az Urat! A népedig eszerint járt el.” – *Próféták és királyok*, 650. o.

A zsidók megértették, hogy a harmadik parancsolat tiltja Isten nevének tiszteletlen említését. Másrészt megengedettnek tartották, hogy másra esküdjenek. Mindennapos volt közöttük az esküdözés. Bár Mózesen át Isten megtiltotta nekik a hamis esküt, mégis sokféle módot találtak, hogy kibújjanak az eskü által magukra vett kötelezettség alól. Nem féltek megengedni maguknak azt, ami valójában szentségtörés volt. A hamis eskütől sem riadtak vissza, ha a törvény egyes kijátszása által titokban maradhatott.

Jézus helytelenítette ezeket a szokásokat. Szokásos esküdözéseiket Isten parancsa megszegésének nyilvánította. Viszont nem tiltotta meg a törvény által kívánt eskütételt, amelyben Istent hívják meg ünneplésen, hogy legyen tanúja: ami elhangzik, az a teljes igazság. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 66. o.

A kellemes és vidám szavak nem kerülnek többre a kellemetlen és ingerült szavaknál. A durva beszéd sebet ejt a lelken, és összetöri azt. Az életben minden embernek megvan a maga nehézsége, amivel meg kell küzdenie. Mindenki találkozik igazságtalansággal és csalódással. Csüggedés helyett miért nem árasztunk napfényt embertársaink életébe? Miért nem szólunk segítséget és áldást hozó szavakat? Ezek a szavak valódi áldást jelentenek a címzett, de saját magunk számára is...

A közömbösen kiejtett szó gyakran feledésbe merül, ámde megtermi akár jó, akár gonosz gyümölcsét. Ha gonosz, durva szavakat szólók, magot hintek el a hallgatók elméjébe, amely kikel, és meghozza majd a gyümölcsét. Ha kellemes, kedves, Krisztus szavaihoz hasonló magot hintek el, akkor bőséges termésre számíthatok. Vigyázzunk, ne szójunk olyan szavakat, amelyek nem áldást, hanem átkot szereznek. Ha búzát vetünk, búzát fogunk aratni; ha viszont konkolyt vetünk, akkor konkolyt aratunk, a termés pedig – legyen akár búza, akár konkoly – biztosan gazdagon beérik. – *Our High Calling*, 294. o.

Október 31., csütörtök – Nehémiás példája

Míg a dolgozók szeme gyakran kereste Nehémiást készen arra, hogy a legkisebb jeladásra is odafigyelnek, a próféta szeme és szíve Istenen csüggött, az egész munka nagy felvigyázóján, aki szolgálja szívére helyezte az egész építés ügyét. Amikor felbuzdult a szívében a hit és a bátorság, Nehémiás felkiáltott, továbbadott és visszhangzott szavai a teljes vonalon felvillanyozták a munkások szívét. „A mi Istenünk hadakozik érettünk!”

Nhémiás és társai nem vonták ki magukat a nehéz munkából, nem mentették ki magukat a megpróbáló szolgálat alól. Sem éjjel, sem nappal, sem az alvásra adatott rövid időre nem bújtak ki a ruhájukból, sem a fegyverzetüket nem tették félre. „És sem én, sem az én atyámfiaink, sem legényeim, sem az őrizők, akik énutánam voltak, nem vettük le ruháinkat; ki-ki csak mosódáskor tette le fegyverét.” – *Keresztény szolgálat*, 176. o.

A gyülekezet erejét semmi sem gyengíti úgy, mint a büszkeség és a szenvedély. (...) Krisztus a szeretet és alázat példáját adta, és elvárja, hogy mint követői, úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeretett bennünket. Alázatos magatartással kellene egymást különbnek tartanunk. Viszonyuljunk szigorral saját jellemhibáinkhoz, álljunk készen észrevenni saját tévelygéseinket és bűneinket, viszont sokkal kevésbé foglalkozzunk mások vétkeivel. Különleges érdeklődést kellene tanúsítanunk az iránt, amit mások birtokolnak, de nem azért, hogy elkívánjuk a javaikat, és nem tévedéseik felfedése vagy kritizálás végett, hanem azért, hogy minden tekintetben igazságosan járjunk el testvéreinkkel szemben. Isten elleni lázadást jelent az önző érdekeket követő, folyton nyereségre vágyó lelkület, vagy a felsőbbrendűségi érzés kifejezése és a versenyszellem. Krisztus lelkülete azt eredményezi, hogy követői nem saját sikereikkel vagy előnyeikkel fognak törődni, hanem foglalkoztatja őket testvéreik sikere és előnye is. Ezt jelenti úgy szeretni az embertársunkat, mint önmagunkat. – *That I May Know Him*, 176. o.

Mindnyájan adósok voltunk a mennyei igazságszolgáltatás előtt, és nem volt semmink, amiből kifizethettük volna adósságunkat. Akkor Isten Fia, aki megszánt minket, lefizette megváltásunk árát. Szegénynyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjunk. A szegények iránti

nagylelkűségünkkel mutatjuk meg, hogy őszintén hálásak vagyunk irgalmáért. „Ezért tehát, míg időnk van – köti lelkünkre Pál apostol –, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6:10) Szavai összhangban vannak azzal, amit a Megváltó mondott: „Mert a szegények mindig veletek vannak, és amikor csak akartok, jót tehettek velük...” „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.” (Mk 14:7; Mt 7:12) – *Próféták és királyok*, 652. o.

November 1., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „A kizsákmányolás megfeddése” című fejezet.

6.

ISTEN IGÉJÉNEK OLVASÁSA

November 2., szombat délután

Azt mondja a lévitákról, akik Ezsdrás korában olvastak fel a Szentírásból: „Olvásának... a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat.” (Neh 8:8)

Minden hívőnek kötelessége, hogy az embereket elvezesse Krisztus kimeríthetetlen gazdagságához. Ezért igyekeznie kell a tökéletes beszédre. Úgy kell Igéjét feltárni, hogy tiszteletet keltsen iránta a hallgatókban. Isten nem bárdolatlan emberekkel akar dolgozni. Nem tetszik neki, ha az ember csökkenti és elsekélyesíti azt az áldást, amelyet általa küld a világnak. – *Krisztus példázatai*, 335–336. o.

Szüntelenül az a veszély fenyeget, hogy elbizakodunk, saját bölcsességünkre támaszkodunk, és nem Istent tesszük erőnkké. Semmi sem zavarja meg annyira Sátánt, mintha felismerjük cselvetéseit. Ha érezzük a fenyegető veszélyeket, fontosnak fogjuk tartani az imát, mint Nehémiás, és akárcsak ő, biztos védelmet nyerünk, mely biztonságot nyújt a veszedelemben. Ha hanyagok és közömbösek vagyunk, az ördög egész bizonyosan le fog győzni fortélyaival. Legyünk hát éberek. Bár, mint Nehémiás, imához folyamodunk, összes bonyodalmunkat és terhünket Istenre helyezve mégse gondoljuk, hogy semmi tennivalónk sincs. Az ima mellett virrasztanunk is kell. Tartsuk szemmel ellenfeleink ügyeskedéseit, nehogy előnyre tegyenek szert, amikor félrevezetik az embereket. Bár Krisztus bölcsességével igyekezzünk megghiúsítani célkitűzéseiket, mégse hagyjuk, hogy eltereljenek minket nagyszerű, fontos munkánktól. Az igazság hatalmasabb, mint a tévelygés. Az igaz tettek igenis győzedelmeskednek a hamisság felett. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 572. o.

Nehémiás viselkedése mély benyomást tegyen ránk, hogyan szálljunk szembe ilyen ellenfelekkel. Vigyük mindezeket az Úr elé imában,

mint Nehémiás is Istenhez könyörgött, mégpedig alázatos lelkülettel. Tántoríthatatlan hittel ragaszkodott Istenhez. Kövessük mi is ezt az ösvényt... Alázatosan, szelíden, tiszta étellel, Jézusra támaszkodva hordozzuk magunkkal a meggyőző erőt, hogy nálunk az igazság.

Nem tudjuk – noha előjogunk lenne –, hogy mekkora hittel és bizalommal lehetünk Isten iránt, és milyen komoly áldásokat nyújt nekünk a hit. Fontos feladat áll előttünk. Erkölcsileg alkalmassá kell válnunk a mennyre. Szavunkkal és példánkkal hassunk. Isten angyalai tevékenyen részt vesznek Isten fiainak szolgálatában. Értékes ígéreteket jegyeztek fel számunkra azzal a feltétellel, hogy engedelmeskedünk Isten kívánalmainak. A menny tele van gazdag áldásokkal, mind arra várva, hogy kiáradjanak ránk. Ha tudatában élünk szükségünknek, ha őszintén, komoly hittel Istenhez fordulunk, akkor az Úr közeli kapcsolatba hoz a mennyyel, és világosság közvetítői leszünk a világ számára. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 574. o.

November 3., vasárnap – A nép gyülekezése

Jeruzsálem falai újjáépültek ugyan, és a kapuk álltak, de a város nagy része még romokban hevert.

Egy széles utcán felállított emelvényen, amelyet mindenfelől Júda letűnt dicsőségének emlékei vettek körül, állt a megöregedett Ezsdrás. Jobb és bal oldalán lévita testvérei csoportosultak. Az emelvényről letekintve a szeme átsiklott az emberek sokaságán. Az egész környező vidékről összegyűltek a szövetség gyermekei. „És amikor Ezsdrás áldotta az Urat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az Úr előtt.” – *Próféták és királyok*, 661. o.

A törvényt nemcsak felírták az emlékkőre, hanem Józsué felolvasta az egész Izrael hallatára. Csak néhány héttel azelőtt adta át Mózes a népnek az ötödik könyvét, most Józsué újra felolvasta a törvényt.

A törvény felolvasását nemcsak a férfiak, hanem a nők és a gyermekek is hallgatták, mert fontos volt, hogy ők is ismerjék és cselekedjék...

Sátán mindig munkában van és igyekszik elfordítani azt, amit Isten mondott; elvakítani az elmét és elhomályosítani az értelmet, hogy

ezáltal az embert bűnre vigye. Az Úr nyílt követelményei oly nagyon egyszerűek, hogy senkinek sem kell tévelygnie. Isten állandóan keresi, hogy az embert védelme alá vonja, hogy Sátán ne gyakorolhassa gonosz, megtevesztő hatalmát. Az Úr leereszkedett, hogy saját szavaival beszéljen hozzájuk, és saját kezével írja az élő igéket. Az áldott igéket étellel áthatva és igazságtól ragyogva tökéletes vezetőként adta át az embernek. Mivel Sátán arra törekszik, hogy a figyelmet elvonja és a hajlandóságot elfordítsa az Úr ígéreteitől és követelményeitől, ezért annál nagyobb szorgalomra van szükség, hogy azokat az emlékezetben megerősítsék és a szívbe bevessék. – *Pátriárkák és próféták*, 500, 503. o.

Isten az emberek értelmét figyelemre méltó módon nyitja meg, ha szavait a diák a gyakorlati életébe beviszi, és a Bibliát olyan értékes és csodálatos könyvnek ismeri el, mint amilyen az is. ... Ez az a bölcsesség, amelyet ha gyakorlatba ültetnek, az embert a földi és az örök életre teszi bölccsé. Isten a természetén át és Szaván keresztül fedi fel önmagát. A Biblia a történelem legcsodálatosabb feljegyzése, mivel Isten és nem véges emberi elme alkotása. Évszázadokra visz bennünket vissza a minden dolgok kezdetéhez, és olyan időköt, jeleneteket tár elénk, amelyeket másként sohasem ismerhetnénk meg. Isten dicsőségét tárja fel, ahogyan gondviselésével egy elbukott világ megmentéséért munkálkodik. A legegyszerűbb nyelven tárja elénk az örömhír nagyszerű hatalmát, amelyet ha befogadnak, elszakítja azt a láncot, amely Sátánhoz köti az embert. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 377. o.

November 4., hétfő – A törvény felolvasása és meghallgatása

A bölcselő, aki fölkatatja a mindenséget, mindenüvé követi Isten hatalmának megnyilvánulásait, és csodálja bennük az összhangot, gyakran elmulasztja a lélegzetállító csodadolgokban felismerni a kezet, mely mindezt alkotta... Isten ellenségeinek jövőjét nem ragyogja be a dicső halhatatlanság reménye. De a hit hősei olyan örökség ígéretével bírtak, amely értékesebb, mint bármilyen földi gazdagság – olyan örökséggel, amely ki fogja elégíteni a szív vágya-

kozásait. Lehet, hogy senki sem tud róluk, a világ sem ismeri el őket, mégis a menny könyveiben honpolgárnak jegyezték be őket. Magasztos nagyság, a dicsőség tartós, túláradó, örök mértéke lesz azok jutalma, akiket Isten mindenképp örökösévé tesz.

Az örömhír szolgálja tegyék Isten igazságát a kutatásuk, elmélyedésük, beszélgetésük tárgyává. Az értelem, mely sokat foglalkozik Istennek az ember számára kijelentett akaratával, meg fog erősödni az igazságban. Akik őszinte vágyal kutatnak az isteni világosság után, akár igehirdetők, akár nem, hamarosan olyan összhangot és szépséget fedeznek fel a Szentírásban, amely leköti az érdeklődésüket, emelkedetté teszi gondolataikat. Olyan ihletést, érvelő erőt ad nekik, mely hatalmas lesz, hogy meggyőzze és megtérítse a lelket. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 526. o.

Az emberi szív szükségleteinek és vágyainak megfelelően olyan egyszerűen tárja elénk a Biblia az isteni igazságokat, hogy azok a legtanultabb embert is csodálattal és elragadtatással töltik el, másrészt pedig a legegyszerűbb ember is felismerheti belőlük a megváltás útját... Így tárja fel előttünk Isten üdv- és világtervét, olyan tisztán, hogy minden lélek könnyen megtudhatja, hogy a bűnbánat útján hitben milyen lépéseket kell tenni az Úr Jézus Krisztus felé, hogy az Isten által előírt módon megmeneküljön. De ezen könnyen érthető igazságok mögött vannak olyan titkok, amelyek kutatása az emberi elme képességeit felülmúlják, és az igazság őszinte keresőit félelemmel és hittel töltik el. Minél többet kutatnak a Bibliában, annál inkább meggyőződnek róla, hogy a Biblia: az élő Isten kinyilatkoztatott szava; és az emberi szellem mélyen meghajol az isteni kinyilatkoztatás fenségére előtt. – *Jézushoz vezető út*, 107. o.

Isten azt kívánja, hogy értelmünket használjuk, fejlesszük. A Szentírás tanulmányozása annyira erősíti és nemesíti az elmét, hogy az más tananyaggal fel nem mérhető. Mégis óvakodnunk kell attól, hogy istenítsük az észet, amely emberi gyengeségnek és fogyatkozásnak van alávetve. Ha azt akarjuk, hogy a Szentírás ne maradjon annyira homályos előttünk, hogy a legegyszerűbb igazságokat se értsük meg, akkor a kisgyermek egyszerűségével és hitével kell bírunk, késznek kell len-

nünk tanulni, és a Szentlélek segítségét kell kérnünk. Isten hatalmának és bölcsességének tudata, a saját képtelenségünk, hogy nagyságot felfogjuk, tegyen alázatosakká bennünket; ugyanolyan félelemmel nyissuk fel a Bibliát, mint amellyel színe elé lépnénk. Ha a Szentírást felnyitjuk, el kell ismernünk tekintélyét, felettünk való felsőbbségét. Szívünk és értelmünk hajoljon meg az Örökkévaló előtt. – *Jézushoz vezető út*, 109. o.

November 5., kedd – Isten igéjének olvasása és magyarázása

Más népekkel való összeházasodásuk következtében a héber nyelv megromlott. A szónoknak nagy gonddal kellett a nép nyelvén magyarázni a törvényt, hogy mindenki megértse. Ezsdrással együtt a papok és a lévíták is magyarázták a törvény alapelveit. „Olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.” – *Próféták és királyok*, 661. o.

Fülöp azt az utasítást kapta, hogy menjen oda a komornyikhoz, és magyarázza meg neki a prófécíát, amelyet éppen olvas. „Monda pedig a Lélek Fülöpnek: Járulj oda, és csatlakozzál ehhez a szekérhez.” Miután Fülöp a komornyikhoz ért, megkérdezte tőle: „Vajon érted-é, amit olvasol? Ő pedig monda: Mi módon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván üljön mellé.” A szöveg, melyet olvasott, Ésaíasnak Krisztusról szóló prófécíája volt...

„Kiről mondja ezt a próféta”? – kérdezte a komornyik. – „Magáról-é, vagy másvalakiről?” Ekkor Fülöp feltárta előtte az üdvterv nagy igazságát, és „hirdeté neki” a felolvasott szöveg alapján a „Jézusról szóló örömmüzenetet”.

A komornyik szíve mélyéig meghatva hallgatta az Írás magyarázatát, és miután a tanítvány befejezte, készséggel elfogadta a halottakat. Belátta, a világban elfoglalt magas állását nem hozhatja felmentségül, hogy elutasítsa az evangéliumot. „Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez, és monda a komornyik: Ímhol a víz; mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filep pedig monda: Ha teljes szív-

ből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. És megállítja a szekeret; és leszállának mindketten a vízbe. Filep és a komornyik; és megkeresztelte őt.” – *Az apostolok története*, 107–108. o.

Aki áhítattal tanulmányozza a Bibliát, az minden kutatás után bölsebb lesz, mint annak előtte volt. A nehézségek eloszlanak, megoldatnak, mert a Szentlélek elvégzi munkáját, amelyről János evangéliumának 14. fejezete beszél: „Ama Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket szóltam néktek.” (Jn 14:26)

Komoly, kitartó törekvés nélkül semmiféle értéket sem lehet megszerezni. Minden vállalkozás csak akkor lesz eredményes, ha azt kitarással és nagy akaraterővel vesszük véghez. Komoly fáradozás nélkül a lelki kincsek megszerzésére nem számíthatunk. Akik az igazság drágaköveit birtokolni akarják, azoknak éppúgy ásnium kell utánuk, ahogyan a bányászok dolgoznak a földben lévő értékek felszínre hozásáért.

Akik közömbösen és nem teljes szívvel dolgoznak, sohasem aratnak sikert. Fiataloknak és időseknek olvasniuk kell Isten Igéit, de ne csak olvassák, hanem komoly szorgalommal, áhítattal, hittel mélyedjenek el kutatásában. Akkor megtalálják a rejtett kincset, mert az Úr megeleveníti értelmüket. – *Üzenet az ifjúságnak*, 259. o.

November 6., szerda – A nép válasza

A nép napról napra hallgatta a törvény Igéit, és meggyőződött saját és a letűnt nemzedékek bűnösségéről. Tudatára ébredt, hogy Isten elpártolásuk miatt vont a vissza oltalmazó gondviselését, és Ábrahám fiai ezért szóródtak szét idegen országokba. Elhatározták, hogy kegyelemért könyörögnek Istenhez, és kötelezik magukat a törvény megtartására. A sátoros ünnepet követő második napon, az ünnepélyes istentisztelet megkezdése előtt, elkülönítették magukat a köztük levő pogányoktól.

Az Úr előtt leboruló, bűneit megvalló és bocsánatért esedező népet a vezetők bátorították: higgyenek az Úr ígéletében, Ő meghallgatja

imájukat. Nemcsak bánkódni és sírni kell, nemcsak bűnbánatot tartani, hanem hinni is, hogy Isten megbocsát. Jótéteményei számbavételével és jósága dicsőítésével mutassák meg hitüket. „Jöjjetek, áldjátok Isteneteket, az Urat örökkön örökké!” – mondták a tanítók. – *Próféták és királyok*, 665. o.

„A vidám (jókedvű) elme jó orvosságul szolgál” (Péld 17:22). Hála, öröm, jóindulat, az Isten szeretete és gondviselése iránti bizalom – ezek az egészség legnagyobb biztosítékai. Ez volt az izraeliták számára az élet igazi vezérelve...

Szétkürtölték és kihirdették „minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtus- és pálmalombokat, szóval akármely sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket, amint meg van írva. Kiméne azért a nép, és hozának lombokat, és csinálának maguknak leveles színeket, ki-ki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piacán és Efraim kapujának piacán. Csinála pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogságból, leveles színeket, és lakának a leveles színekben... és lőn felette igen nagy örömük” (Neh 8:15–17). – *A nagy Orvos lábnyomán*, 281–283. o.

Ó, te kételkedő, csüggedő, tekints Őreá! Jézus él, és közbenjár érted. Köszönd meg Istennek, amiért Fiát ajándékozta neked, és kérd, hogy halála ne hiába legyen meg érted! Ma is szól hozzád a Szentlélek, és meghív téged. Jöjj Jézushoz teljes szíveddel, és akkor áldásait is tapasztalni fogod.

Az ígérek olvasásánál figyeld meg, hogy azokból kimondhatatlan szeretet és irgalom árad ki. Az atyai szív leírhatatlan szeretettel hajolt le a bűnösökhöz. „Akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint.” (Eféz 1:7) Csak hidd erősen, hogy Isten megsegít, és isteni képmását ismét visszaállítja benned! Ha közeledsz hozzá, ha bevallod néki bűneidet, ha azokat megbánod és elhagyod, akkor Ő is közeledik hozzád isteni szeretetével és bocsánatával. – *Jézushoz vezető út*, 54–55. o.

November 7., csütörtök – Az Úr öröme

Szükséges, hogy mélységes megértést szerezzünk Krisztus jellemére és a „minden ismeretet felülhaladó” szeretetének titkaira vonatkozóan (Eféz 3:19). A feddhetetlenség Napjának meleg és kellemes sugarai ragyogják be az életünket. Krisztus együtt érző szeretetén, mennyei kegyelmén és mindenható voltán kívül semmi sem segíthet abban, hogy megszégyenítsük a kíméletlen ellenséget, és alárendeljük Istennek a szívünket. Mi képezi az erónket? Az öröm az Úrban. Engedjük, hogy Krisztus szeretete töltse be a szívünket, és akkor felkészülhetünk amaz erő befogadására, amelyet Ő szeretne nyújtani számunkra.

Minden nap adjunk hálát az Úrnak a kapott áldásokért. Ha az ember megalázza magát Isten előtt... felismeri, hogy mennyire képtelen megtisztítani a saját lelkét; és ha félreteszi saját igazságát, akkor Jézus Krisztus a szívébe költözik. Karjával újjáteremt, és addig folytatja teremtői munkáját, mígnem az ember eljut a tökéletességre Őbenne. – *In Heavenly Places*, 64. o.

Legyen a keresztény alázatos, de ne legyen szomorú, és ne becsülje le önmagát! Mindenkinek kiváltsága, hogy olyan életet éljen, amelyet Isten helyeselhet és megáldhat. Nem mennyei Atyánk akarata az, hogy az elítélt ember gyászos hangulata állandóan ránk nehezedjen. Nem a lehorgasztott fej és a túl gyakori befelé fordulás az igazi alázatosság bizonyítéka. Jézusnál megtisztulhatunk. Szégyen és lelkifurdalás nélkül állhatunk a törvény elé. „Nincsen immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:1)

Ádám elbukott fiai Jézus által „Isten fiai”-vá lehetnek. „A megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni.” (Zsid 2:11) A keresztény embernek a hit, a győzelem és az Istenben való öröm életét kell élnie. „Mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) Jól mondta Nehémiás, Isten szolgája: „Az Úrnak öröme a ti erősségetek.” (Neh 8:10) Pál pedig így nyilatkozott: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” „Mindenkör örüljete. Szüntelen imádkozzatek. Mindenben hálát-

kat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által tihozzátok.” (Fil 4:4; 1Thes 5:16–18) – *A nagy küzdelem*, 477. o.

Jézus Krisztus hite a vizek árjához hasonló békét nyújt. Az öröm fényét nem oltja el, és a mosolyt nem hamvasztja el az arcokról. Krisztus nem azért jött a földre, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon; ha szeretete uralja szívünket, példáját követni fogjuk...

Az Alkotó minden egyes gyermekét boldognak, békésnek és engedelmesnek szeretné látni. Jézus így szólt: „Békességet hagyok néktek: az én békességemet adom néktek... Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:27) Máshol ezt mondja: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.” (Jn 15:11) – *Jézushoz vezető út*, 120, 124. o.

November 8., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Isten törvényének tanítása” című fejezet.

7.

MEGBOCSÁTÓ ISTENÜNK

November 9., szombat délután

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld 28:13) Akik a hibáikat eltitkolják, és igazolni próbálják, ha meglátnák, hogy Sátán miként ujjong, és csúfolja Krisztust, a szent angyalokat miattuk, sietve megvallanak és elhagynak bűneiket. Sátán a jellemhibákat kihasználva megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, ha az ember melengeti a hibáit. Ezért folyvást igyekszik Krisztus követőit azzal a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgy sem tudnak győzni. De Jézus – megsebzett kezére és összezúzott testére mutatva – képviseli ügyüket, és ezt mondja azoknak, akik követni akarják: „Elég néked az én kegyelmem” (2Kor 12:9). „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:29–30) Senki se higgye tehát, hogy nem tud megváltozni. Isten hitet és erőt ad a hibái legyőzéséhez. – *A nagy küzdelem*, 489. o.

Akik elegendő időt szánnak arra, hogy belenézve a mennyei tükörbe meglássák bűneiket, meggyűlöljék azokat, és felismerik, hogy egyáltalán nem hasonlítanak a szelíd és alázatos Jézusra, azok erőt kapnak a győzelemre. Akik igazán hisznek, azok megvallják és elhagyják bűneiket. Jézus Krisztussal együttműködve Isten akaratának vetik alá gonosz, örökölt vagy ápolt hajlamaikat, hogy a bűn többé ne uralkodhasson rajtuk. Nézve Jézust, hitük Fejedelmét és Bevégzőjét, elváltoznak az Ő képmására. Növekedni fognak a Jézus Krisztusban való hit mértékére... Akik igazán hisznek, megvallják bűneiket és elhagyják azokat, azok folyamatosan növekedve egyre jobban fognak hasonlítani Jézus Krisztushoz, mígnem a mennyben elmondhatják róluk is: „És ti Őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:10). – *Our High Calling*, 117. o.

A szerető Isten még mindig sóvárog a tőle elfordult ember után. Mindent megkísérel, hogy visszahozza az atyai házba. A tékozló fiú nyomorult állapotában „magába szállt”. Megtört az a megtévesztő befolyás, amellyel Sátán fogva tartotta. Meglátta, hogy szenvedése saját oktalan-ságának következménye, és így szólt: „Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz.” Bármilyen nyomorult is volt a tékozló fiú, reménysé- get adott az a tudat, hogy atyja szereti. A szeretet vonzotta haza. Isten szeretetének biztos tudata hajtja vissza a bűnöst Őhozzá. „Az Istennek jósága téged megtérésre indít” (Róm 2:4). Az aranyfonál – az Isten sze- retetéből fakadó irgalom és szájalom – minden veszélyben levő lelket körülölel. Az Úr kijelenti: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.” (Jer 31:3) – *Krisztus példázatai*, 202. o.

November 10., vasárnap – Böjtölés és isten tisztelete

Sokan állítják, hogy keresztények, mégis Ákánhoz hasonlóan viszo- nyulnak saját bűneikhez. Általában egyetértenek azon bűnök meg- vallásával, amelyek büntudatot ébresztenek a szívükben, és amelyek kiváltották Isten nemtetszését. Viszont így takargatják az önzés, a csa- lás, az Isten és embertársak iránti őszinteség hiányának a bűnét, vagy a családon belüli vétkeket, és sok más vétket, amelyet nyilvánosan meg kellene vallaniuk.

Az igazi megtérés a bűn gyűlöletes jellegének a megértéséből fakad. Az általános, nem pontosan meghatározott bűnvallomás nem jelenti a lélek igazi megalázkodását Isten előtt, mivel a bűnöst meghagyja korábbi állapotában, így folytatva korábbi útját, míg végül lelkiismerete megkeményedik, és azok a figyelmeztetések, amelyek régebben felébresztették volna, most csak veszélyérzetet keltenek, s egy idő után igaznak kezd tűnni előtte a bűn útja... Nagy különbség van a már nyilvánossá vált gonosz cselekedeteink beismerése és azon bűnök beisme- rése között, amelyekről csak az elkövetőnek és Istennek van tudomása. – *The Signs of the Times*, 1881. május 5.

A világtörténelem legünnepélyesebb időszakában élünk. A földön élő tömegek sorsa nemsokára eldől. Saját jövőnk és mások üdvössége múlik azon, hogy mi most hogyan élünk. Szükségünk van Isten Lelkének vezetésére. Krisztus minden követőjének komolyan meg kell kérdeznie: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Meg kell magunkat aláznunk bűjtben és imában az Úr előtt, és sokat kell elmélnünk Isten Igéjén, különösen az ítélet jelenetein. Mély és élő tapasztalatokat kell szereznünk Istennel. Egy pillanatot sem vesztegethetünk el. Létfonságú dolgok történnek körülöttünk. Sátán által megigézett területen élünk. Isten őrállói, ne aludjatok! Az ellenség résen áll, hogy ha tétlenkedtek és elszunnyadtok, lecsapjon rátok, és zsákmányul ejtsen benneteket. – *A nagy küzdelem*, 601. o.

Az Úr megmondta, hogy milyen bűjtöt választott, milyen bűjtöt fogad el. Olyat, amely az Ő dicsőségére termi gyümölcsseit a bűnbánat, megtérés, odaszentelődés és igaz istenfélelem kíséretével.

Az Isten által tanácsolt bűjttel az emberek irgalmassá, gyöngéddé, megértővé válnak. Nem kívánják a másét, a csalást és elnyomást megbánják, elhagyják. Minden erejüket a szegények és elnyomottak megsegítésére fordítják. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1150. o.

Dániel próféta nagyon közel került az Úrhoz, amikor szívét megalázva igyekezett megvallani bűneit. Nem keresett kifogásokat sem maga, sem népe számára, hanem beismerte törvénytelenységüket. Azokat a bűnöket vallotta meg a nép helyett, amiket nem ő követett el, mégis buzgón könyörgött az Úr kegyelméért, és azért, hogy testvérei végre felismerjék bűnös voltukat.

Az isteni bátorítás mindazokhoz szól, akik őszintén megtérnek: „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak.” (Ésa 44:22) – *That I May Know Him*, 238. o.

November 11., hétfő – Az ima eleje

Ezt énekelték a lévíták a Nehémiás által feljegyzett dicsénekükben: „Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden

seregüket, a földet és mindent, ami rajta van [...] és te adsz életet mindnyájoknak.” (Neh 9:6) Ami ezt a világot illeti, Isten teremtési munkája befejeződött. Mert „[...] munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte” (Zsid 4:3). De hatalma még most is jelen van a teremtés műveinek fenntartásában. Nem úgy van az, hogy az egyszer mozgásba lendített gépezet a benne rejlő energia folytán végzi munkáját; hogy a pulzus ver, és egyik lélegzet követi a másikat. Hanem minden lélegzetvétel, minden szívdobbanás arról tanúskodik, hogy valakinek, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17:28), mindenre kiterjed a gondoskodása... Isten keze vezérli a bolygókat, és tartja pályájukon, hogy szabályszerűen járják égi útjukat...

A teremtés művei azonban Isten hatalmáról és nagyságáról tanúskodnak. „Az eget beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19:2) A tudomány segíti Isten megértésében azokat, akik az írott Igét választják tanácsadójuknak. „Ami nem látható belőle: örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.” (Róm 1:20 új prot. ford.) – *Pátriárkák és próféták*, 115–116. o.

Ha bizonyítékot keresel Isten létezésére, nézz körül, míg csak a szemed ellát. Az Úr teremtett műve által szólít meg, és befolyásolja lelkedet. Engedd, hogy a szíved fogadja be ezeket a benyomásokat, és akkor számodra a természet nyitott könyv lesz, mely az általad ismert dolgok révén tanít meg a mennyei igazságokra. És többé nem tekintesz közönyt a sudár fákra. Minden viruló virág, minden finom erezetű falevél a nagy Művész végtelen magasztosságáról fog biznyságot tenni. A távolban magasodó sziklaszirtek és hegyormok nem véletlenül állnak a helyükön, hanem ékesszóló hallgatásukkal beszélnek arról, aki a világegyetem trónjára lett fölemelve. „Tudja az Isten öröktől fogva az Ő cselekedeteit.” Istennek minden terve tökéletes. Micsoda hódolatra és imádatra kellene, hogy késztesse az Ő neve iránt! – *Our High Calling*, 251. o.

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy Őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az ember-

nek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti. – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

November 12., kedd – A múlt tanulságai

A pusztai vándorlás történetének feljegyzése Izrael javát szolgálta az idők végezetéig. Ahogyan munkálkodott Isten vándorló népe érdekében; ahogyan nélkülözték az ételmet és a vizet, fáradozásaik és Isten hatalmának csodálatos szabadítása olyan történetet képez, amely tele van figyelmeztetéssel és utasításokkal Isten mai népe számára. A zsidó nép különböző tapasztalatai mintegy előkészítő iskolát képeztek a megígért Kánaánban lakozásukhoz. Isten azt szeretné, hogy népe alázatos szívvel és tanulásra kész lélekkel tekintszen azokra a megpróbáltatásokra, amelyeket átélt hajdan Izrael, és ez által felkészülhessen a mennyei Kánaánban való lakozásra. – *Istennel ma*, 77. o.

Ez a fejezet az Úrnak népéért végzett tetteit jegyzi fel. Rámutat a nép bűneire, mivel elfordultak Istentől. Bűneik elválasztották őket az Úrtól, és Ő megengedte, hogy pogány nemzetek uralma alá kerüljenek.

Ezt a mi tanulságunkra jegyezték fel. Ami megtörtént, újra meg fog történni, és nekünk Istenhez kell fordulnunk tanácsért. Semmi eset se bízunk emberek tanácsában. Tisztánlátásra van szükségünk, hogy különbséget tudjunk tenni az igazság és tévedés között. Izrael történelme bizonyítja annak biztos következményeit, ha valaki a Biblia elveitől az emberek szokásaihoz és viselkedéséhez fordul. Az Úr nem munkálkodik együtt semmiféle önzést kielégítő és Isten munkáját elcsúfító tervvel. Nem virágoztat fel a parancsolatai iránti hűség-től elvezető semmilyen kigondolást. Megköveteli, hogy az embereknek kölcsönzött talentumokat az Ő útjának megtartására használják. Arra, hogy ítéletet és igazságot cselekedjenek, akár le fog dönteni valamit, akár helyreállítani és felépíteni. Isten nem akarja, hogy az Igéit semmibe vevő emberek bölcsességét kövessük, akik viselkedé-

sükkel és tanácsaikkal szégyenfoltta tették magukat. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1138. o.

Isten azt akarja, hogy valljuk meg bűneinket, és alázzuk meg szívünket előtte. Jöjjünk hozzá bizalommal, mint gyöngéd Atyához, aki nem veti el a benne bízókat... Isten nem mond le rólunk a bűnünk miatt. Követhetünk el hibákat, és megszomoríthatjuk a Szentlelket, de ha megbánjuk bűntetteinket, és töredelmes szívvel jövünk hozzá, nem utasít minket vissza. Vannak akadályok, amelyeket el kell venni az útból. A helytelen érzések dédelgetése, a büszkeség, önelégültség, türelmetlenség és panaszkodás, mindezek elválasztanak Istentől. A bűntetteket meg kell vallani. Alaposabb kegyelmi munkának kell végbemennie a szívben...

Jóllehet, bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de ez éppen az az állapot, amelyben szükségetek van a Megváltóra. Ha megvallandó bűnöd van, ne vesztegesd az időt! Most vannak itt az arany lehetőségek! „Ha megvalljuk bűnünket, hú és igaz, hogy megbocsássa bűnünket, és megtisztítson bennünket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, azok meg fognak elégtételt, mert Jézus azt ígérte. Drága Megváltó! Karjai tárva vannak előttünk, és hatalmasan szerető szíve arra vár, hogy megáldjon bennünket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 139. o.

November 13., szerda – A törvény és a próféták

Isten és az angyalok számára igen szép jelenet lenne, ha e nemzedék hitvalló követői ünnepélyes szövetségben egyesülnének, mint a régi Izrael (különösen Nehémiás napjainak lelki ébredésére utal), hogy megtartsák az Úrnak, a mi Istenünknek minden parancsolatát, minden rendeléseit és végzéseit. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1139. o.

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essen nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örüljünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle

vigaszt és áldást várhatnak, amely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Mennyei Atyánk azt akarja, hogy gyermekei az Ő szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint tehernek tekintsék azt. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. – *Jézushoz vezető út*, 103. o.

A hűtlen szolgára ura azért bízta vagyonát, hogy jótékony célra fordítsa. Azonban saját magára költötte. Ez a vád Izraelnek szólt. Isten kiválasztotta Ábrahám magvát. Erős karral kiszabadította az egyiptomi szolgaságból, és szent igazságok őrzőjévé tette a világ áldására. Reá bízta az élő kinyilatkoztatásokat, hogy tolmácsolja a világosságot másoknak. De Isten sáfárai ezeket az ajándékokat a maguk gazdagítására és dicsőségére használták...

Így volt ez Krisztus korában, és így van ez ma is. Megfigyelhetjük ezt sok olyan ember életében, aki magát kereszténynek mondja. Az Úr képességekkel áldotta meg őket. Hatalmat és hatáskört adott nekik. Pénzt bízott rájuk, hogy munkatársai legyenek a megváltás szent munkájában. Isten minden ajándékát az emberiség áldására, a szenvedés és nyomor enyhítésére kell felhasználni. Táplálnunk kell az éhezőt, felruháznunk a mezítelent, gondoskodnunk az özvegyekről és árvákról, segítenünk a lesújtottakon és elnyomottakon. Isten nem akarta, hogy a világot elárassza a nyomor. Nem akarta, hogy az egyik ember bőségben és fényűzésben éljen, miközben mások kenyerért sírnak...

Sok jót lehet tenni a gazdagsággal, ha helyesen használjuk. Lelkeket menthetünk vele Krisztusnak. Aki Jézus életprogramját követi, látni fogja Isten országában azokat, akikért a földön dolgozott és áldozott. – *Krisztus példázatai*, 369, 370, 373. o.

November 14., csütörtök – Dicséret és könyörgés

Amikor a dicsőítő ének véget ért, a gyülekezet vezetői elbeszélték Izrael történetét, a mennyei Atya jóságát és az ő hálátlanságukat. Majd az egész gyülekezet elkötelezte magát Isten parancsolatainak a megtartására. Bűneik miatt szenvedtek büntetést, és most elismerték:

az Úr igazságosan bánt velük. Megfogadták, engedelmeskednek törvényének. Hogy pedig az „írásbeli megállapodás” maradandó legyen, a papok, a léviták és a fejedelmek pecséttel látták el azt. Ennek az volt a célja: figyelmeztesse őket kötelességükre, és korlát legyen a kísértések ellen. A nép ünnepélyesen megesküdött, „hogy az Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten adott szolgája, Mózes által, és megtartjuk, teljesítjük Urunknak, az Úrnak minden parancsolatát, végzését rendelkezését”. – *Próféták és királyok*, 666. o.

Krisztus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szerettük volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemeljük. Habár bűneink kárhozzátást érdemelnek, Ő nem kárhozzat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és makacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény, és Szent Igéjét elhanyagoljuk, mégis állandóan felénk nyújtja kezét...

Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig nyújtja kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 161. o.

Isten mindent megtett, amit megtehetett, hogy kifejezze végtelen nagy szeretetét és irgalmát irántad. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ezért tehát légy nyugodt, hiszen Isten szeretetének a biztosítékával rendelkezel... Mindez nem azért van, mert mi előbb szerettük Őt, hanem azért, mert „mikor még bűnösök voltunk” (Róm 5:8). Jézus Krisztus meghalt értünk, és megtett mindent megváltásunk érdekében. Noha engedetlenségünk miatt Isten elutasítását és ítéletét érdemeltük volna, Ő mégsem feledkezett meg rólunk, és nem engedte, hogy saját véges erőnkkel küzdjünk meg az ellenséggel. Mennyei angyalok vívják a csatáinkat, és velük együtt munkálkodva győzhetünk a gonosz hatalma fölött...

Ha hittel közeledünk hozzá, Ő is közeledni fog hozzánk, családtagjaivá, gyermekeivé, fiaivá és leányaivá fogad bennünket. – *Isten fiai és leányai*, 53. o.

November 15., péntek – További tanulmányozásra
Jézushoz vezető út: „Bűnvallomás” című fejezet.

8.

ISTEN ÉS A SZÖVETSÉG

November 16., szombat délután

Ha az ember úgy tartotta volna meg Isten törvényét, ahogy azt a bűn eset után Ádámnak adta, és ahogy azt Noé megőrizte és Ábrahám megtartotta, akkor semmi szükség nem lett volna a körülméltetés elrendelésére. Ha Ábrahám leszármazottai megtartották volna a szövetséget, amelynek a körülméltetés volt a jele, akkor nem tudták volna őket bálványimádásra csábítani, és nem szenvedtek volna rab-szolgaként Egyiptomban. Ha elméjükben megtartották volna Isten törvényét, akkor nem lett volna szükség annak kihirdetésére a Sínai hegyről, amit kőtáblába is véstek. Ha a nép gyakorolta volna a Tízparancsolat alapelveit, akkor nem kellett volna Istennek további utasításokat adni Mózesnek. – *Pátriárkák és próféták*, 364. o.

Amikor Mózes átvette a hegyen Isten törvényét, az Úr közölte vele a lázadó Izrael bűnét. Kérte Mózes, ne állja el haragja útját, hadd törölje el őket. Mózes ennek ellenére is esedezett az Úrhoz a nép érdekében. Bár ő volt a legszelídebb ember, aki valaha is élt, de amikor a népről volt szó, akik élére Isten rendelte, elvesztette örökölt féltékenységét, és egyedülálló következetességgel, bámulatra méltó merészséggel kérte Istent Izrael érdekében. Nem volt hajlandó beletörödni, hogy az Úr elpusztítsa népét, és pusztulásuk után őt teszi nagygyá, Izraelnél jobb népet támasztva.

Mózes győzött. Isten meghallgatta komoly kérését, hogy ne törölje el népét. Majd vette a szövetség két tábláját, a Tízparancsolatot, és lement a hegyről. Még messze járt a tábortól, amikor Izrael gyermekei szilaj, részeges tivornyájának zaja ütötte meg a fülét. Mikor megpillantotta bálványimádásukat, hogy égbekiáltó módon megszegték a szövetség Igéit, szomorúság és felháborodás vett erőt rajta. Tanács-talanság és szégyen gyötörte miattuk, ezért elhajította, összetörte a két táblát. Mivel megszegték Istennel kötött szövetségüket, Mózes

a két tábla eltörésével jelezte, hogy az Úr is megszakítottnak tekinti a szövetséget. A két tábla összetört, amelyen Isten törvénye állt. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 297–298. o.

Akik Krisztussal együtt új életet kezdenek, azok Isten választottai. Szent és szeretett gyermekeiként ismeri őket az Úr. Ennek értelmében tehát ünnepélyes szövetség alatt állnak, mely által alázatos elméjük megkülönbözteti őket a világtól. Fel kell öltözniük a feddhetetlenséget. Elszakadtak a világtól, annak lelkületétől és gyakorlatától, és arról kell bizonyágot tenniük, hogy az Úrtól tanulnak... Ha felismerik, hogy Krisztussal együtt meghaltak, ha megőrzik keresztségi fogadalmukat, akkor a világ nem fogja tudni magához vonzani őket, és nem tagadják meg Jézust. Ha krisztusi életet élnek ezen a földön, a mennyei természet részeseivé válhatnak. – *Isten fiai és leányai*, 133. o.

November 17., vasárnap – A szövetség fogalma

Ha Jézus Krisztus lakozik a szívben, akkor az meglátszik a családban, a műhelyben, a piacon és a gyülekezetben is. Az igazság ereje nemesíti az elmét, érzékennyé teszi az alázatos szívet, és az ember teljes lényét összhangba helyezi Istennel. Akit megváltoztat az igazság, az világosságot áraszt a világra. Aki Krisztusba helyezi reménységét, olyan tisztává válik, mint Ő. Jézus megjelenésének reménysége egy mindent átfogó remény, mely arról szól, hogy megláthatjuk a Királyt a maga teljes szépségében, és hozzá hasonlónak válhatunk.

Krisztus visszajövelekor a föld megrendül, az égboltozat könyvtelkercként feltekeredik, és minden hegy meg sziget elmozdul helyéből. „Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, és körülte erős forgószél. Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét: Gyűjtsétek elem kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró.” (Zsolt 50:3–6) – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 116. o.

Közülünk sokan fel sem ismerik a szövetséget, amelynek részeseivé váltak Isten gyermekeiként. A legünnepélyesebb feladatunk képviselni Atyánkat és Jézus Krisztust. Vigyáznunk kellene, nehogy szegyent

hosszunk Istenre azzal, hogy miközben gyermekeinek valljuk magunkat, mégis az Ő akarata ellenében élünk. Készülünk a mennyei átköltözésre. Akkor tehát a cselekedeteink ezt fejezzék ki! Készüljünk a mennyei lakozásra, oda, ahova felment Jézus, hogy helyet készítsen az Őt szeretőknak. – *Our High Calling*, 368. o.

Mindazok, akik szántszándékkal elfordulnak Isten parancsolataitól, Sátán uralma alá helyezik magukat. Sokan játszanak a bűnnel, és úgy gondolják, fel tudnak hagyni vele, amikor úgy tetszik nekik: de addig-addig engednek csábjainak, amíg az övékénél erősebb akarat foglyaivá lesznek, és e titokzatos hatalom láncait már képtelenek lerázni. Talán olyan tehetetlenül vergődnek valami titkos bűn vagy eluralkodó szenvedély fogságában, akárcsak a kapernaumi megszállott.

A helyzetük mégsem reménytelen. Isten nem irányítja gondolatainkat a beleegyezésünk nélkül. Minden embernek joga van eldönteni, hogy melyik hatalom uralma alá akarja helyezni magát. Senki sem sülyedt olyan mélyre, senki sem olyan aljas, hogy ne találhatna Jézus Krisztusnál szabadulásra. A megszállott – imádkozás helyett – csak Sátán szavait tudta kimondani, de Isten hallotta a szív ki nem mondott fohászatát. Egyetlen sóvárgó kiáltást sem hagy figyelmen kívül, ha az esdeklés nem is formálódik szavakká. Senki nem lesz Sátán martaléka, és gyengeségében nem marad magára, aki Istennel szövetségre lép. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 92–93. o.

November 18., hétfő – Történelmi szövetségek

Nemrégiben alkalmam nyílt a legszebb szivárványt megcsodálni, amit valaha láttam. Gyakran jártam festészeti kiállításon, és megcsodálhattam a művész tehetségét olyan festményeken is, amelyek Isten eme csodálatos ígéretének látványát ábrázolták. Most viszont élőben láthattam a nagy Művész égőpiros, vörös, kék, zöld, ezüst- és aranyszínű árnyalatainak különféle kombinációját...

Maga Isten is ránéz a felhők között húzódó szivárványra, és megemlékezik örök szövetségéről... A szivárvány Jézus Krisztus szeretetét jelképezi, amely körülöleli a földet, egészen a legmagasabb égig ér, és az embert Istennel, a földet pedig a mennellyel köti össze.

A szép látványt csodálva örülhetünk az Úrban, és bizonyosságunk lehet afelől, hogy szövetségének jelére Ő maga is figyel, és látva azt, megemlékezik földi gyermekeiről. Előtte nem ismeretlenek a nehézségeink, a veszélyek és a megpróbáltatások. Boldog reménységünk lehet, mivel fölöttünk az égen húzódik Isten szövetségének szivárványa. Sosem feledkezik meg szeretett gyermekeiről. A korlátolt emberi elme nem képes felfogni Isten különleges szeretetét, gyöngédségét, és semmihez sem fogható jóindulatát, amikor így szól hozzá: „Rátékintek a szivárványra, és megemlékezem rólad”. – *Our High Calling*, 314. o.

E megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: „... Én a mindenható Isten vagyok, járj énelőttem, és légy tökéletes.” (1Móz 17:1) Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra, és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet...” (1Móz 26:5).

Ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg, és Ábrahámmal csak megújította, ám egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, amióta először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól kezdve azonban, amikor Krisztus a halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek akaratával. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének. – *Isten csodálatos kegyelme*, 133. o.

Maga Krisztus rendelte el a zsidó istentiszteleti rendet, amelyben jelképek vetítették előre a lelki és mennyei dolgokat. Sokan elfeledték az áldozatok valódi jelentését; elveszett számukra a nagy igazság, hogy egyedül Krisztus által lehetséges a bűnbocsánat. Az áldozatok sokasága, a bikák és bakok vére nem tudta elvenni a bűnt...

Engesztelése örökre megpecsételte a kegyelem örök szövetségét. Eleget tett ezzel minden feltételnek, melytől Isten függővé tette a kegyelem szabad áradását. Letört vele minden korlátot, amely akadályozta a kegyelem, irgalmasság, a béke és szeretet szabad gyakorlását Ádám legbűnösebb gyermekei iránt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 933. o.

November 19., kedd – A szövetség felépítése

Láttam, hogy Isten népének fel kell kelnie, meg kell újítania erejét Istenben, vagyis felújítani és megtartani a vele kötött szövetséget. A szombattartók soraiban mindenféle fellelhető a más tulajdonának kívánása, az önzés, a pénz szerelme és a világ szeretete. Ezek a bűnök Isten népe körében elpusztítják az áldozathozatal lelkületét. Akik a másét kívánják, nem is tudnak róla. Észrevétlenül hatalmasodott el rajtuk. Ha gyökerestől ki nem irtják, oly bizonyosan el fogja pusztítani őket, mint Ákánt. Sokan elvették az áldozatot Isten oltáráról. Szeretik a világot, a világ nyereségét és gazdagodását, és ha teljesen meg nem változnak, a világgal fognak elveszni. Isten javakat kölcsönzött nekik, ami nem az övék. Intézőivé tette őket. De magukénak mondják, és harácsolnak. De jaj, amikor Isten elveszi óvó kezét a javakról, akkor gyorsan, pillanatok alatt elvész az egész. Áldozatokat kell hoznunk Istenért, meg kell tagadnunk magunkat az igazságért. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 140. o.

Józsúé bölcs vezető volt, aki életét egészen odaszentelte az Úrnak. Mielőtt meghalt, összegyűjtötte a héber sereget, és Mózes példáját követve összefoglalta pusztai utazásuk élményeit, és Istennek irántuk tanúsított kegyelmes bánásmódját. Ekkor ékesszóló beszédet intézett hozzájuk. Elmondta nekik, hogy Moáb királya harcolt ellenük, és felszólította Bálámot, hogy átkozza meg őket; azonban Isten nem hallgatta meg Bálámot, azért „áldva áldott titeket”. Azután így szólt hozzájuk: „Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak, válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok, akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl voltak a folyóvízen, akár az emoreusok isteneit, akiknek földjén lakoztok, én azonban és az én házám az Úrnak szolgálunk.

A nép pedig felelt és mondta: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneket! Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, aki felhozott minket és atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és aki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden utunkban, amelyen jártunk és mindama népek között, amelyek között általjöttünk.” (Józs 24:15–17)

A nép megújította a szövetséget Józsúéval. Így szóltak hozzá: „Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk!” (Józs 24:18) Józsúé

beírta a szövetség szavait egy könyvtekercsbe, amely a Mózesnek adott törvényeket és végzéseket tartalmazta. Egész Izrael szerette és becsülte Józsuét, és halálát nagyon megsiratták. – *A megváltás története*, 181–182. o.

Isten megajándékozott a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt az adottságot. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk a gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy Istennek fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki akaratainkat; és akkor Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így az egész lényünk Krisztus uralma alá kerül. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 176. o.

November 20., szerda – Fogadalmak

A böjtnap lezárulása előtt a nép még másképp is kifejezte azt, hogy vissza akar térni az Úrhoz. Kötelezte magát, hogy többé nem szentégteleníti meg a szombatot. Nehémiás ekkor még hatalmi szóval nem tiltotta ki a pogány kereskedőket Jeruzsálemből, ahogy azt később tette. De hogy a népet védje a kísértéstől, ünnepélyesen megfogadtatta velük, hogy nem hágják át a szombat törvényét ezektől az árusoktól való vásárlással. Remélte, hogy ez majd a kereskedők kedvét szegi, és véget vet a kufárlásnak.

Gondoskodás történt a nyilvános istentiszteletekről is. A gyülekezet megfogadta, hogy a tizeden kívül évenként meghatározott összeget ad a szentélyszolgálatra. „Bevisszük földünknek első termését – írja Nehémiás –, és mindenféle gyümölcsfának az első termését évről évre az Úr házába. Elsőszületett fiainkkal és állatainkkal is úgy járunk el, ahogyan elő van írva a törvényben. Marháink és juhaink elsőszületteit bevisszük Istenünk házába...” – *Próféták és királyok*, 667. o.

Amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között

fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, és ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvénszegőktől...

Akár Izraelnek, Isten nekünk is örök szövetségül adta a szombatot. Akik tisztelik Isten szent napját, azoknak a szombat a jelük, hogy választott népének ismeri el őket. Az ígéret az, hogy megtartja a szövetséget. Aki elfogadja Isten kormányzatának jelét, örök szövetségbe lép az Úrral. Az engedelmesség aranyláncához köti magát, melynek minden láncszeme ígéret. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 349–350. o.

Izrael visszatért az Úrhoz, és mélységesen bánta bűneit. Sírva és keseregve vallották meg azokat. Elismerték, Isten igazságosan bánt velük, és törvénye iránt engedelmességet fogadtak. Most kinyilvánították ígéreteibe vetett hitüket. Isten elfogadta bűnbánatukat; örvendezhettek, tudva, hogy megbocsátotta bűneiket, és újra kegyelmébe fogadta népét.

Nehémiásnak az igaz Isten templomi szolgálatának visszaállítása tett erőfeszítéseit siker koronázta. Amíg a nép hű maradt fogadalmához, és engedelmeskedett Isten szavának, addig az Úr teljesítette ígéretét, és gazdagon árasztotta rájuk áldásait. – *Próféták és királyok*, 667–668. o.

November 21., csütörtök – A templom

A sátort, majd később a templomot, önkéntes adományokból építették fel. A szükséges tatarozások és egyéb kiadások fedezésére nézve Mózes úgy intézkedett, hogy minden népszámlálás alkalmával minden lélek fél siklust adjon „... a gyülekezet sátorának szolgálatára” (2Móz 30:16). Nehémiás idejében évenként szedték a hozzájárulást e célra (2Kir 12:4–5; 2Krón 24:13; Neh 10:32–33). Időről időre bűn- és hálaáldozatot hoztak Istennek. Ezeket nagy számban mutatták be az évenkénti ünnepekkor. Ilyenkor a szegényeket is a legbőkezűbb gondoskodással látták el. – *Pátriárkák és próféták*, 526. o.

A templom megtisztításával Jézus kijelentette messiási küldetését, és megkezdte munkáját... Örök időktől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény temp-

lom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom állandóan tanúsítsa: minden léleknek lehetősége van rá, hogy ezt a nagyszerű rendeltetését betöltse. Azonban a zsidók nem értették meg az épület jelentőségét, melyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem ajánlották föl magukat Isten Lelkének szent templomául. A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszennyezett szív templomát. Jézus azzal mutatta meg küldetését, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennjétől – a lelket megromtó földi kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól. – *Jézus élete*, 161. o.

Pál nagyon szerényen vélekedett a keresztény életben való előmeneteléről. Önmagáról, mint a legnagyobb bűnösről beszélt: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Fil 3:12) Az Úr Pált mégis nagyra becsülte...

Ilyen lelkületű szolgákra van ma szükség. Az önteltekre, önmagukkal elégedettekre nincs szüksége Istennek. Urunk olyan követeket kíván, akik érzik, hogy szükségük van Krisztus engesztelő vérére; akik nem kérkedve, önelégülten vesznek részt a munkában, hanem a hit teljes bizonyosságával, és felismerik, állandóan szükségük lesz Krisztus segítségére, hogy a lelkekkel bánni tudjanak. – *Az evangélium szolgái*, 143. o.

November 22., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Odaadás” című fejezet.

9.

PRÓBÁK, CSAPÁSOK ÉS LISTÁK

November 23., szombat délután

Isten mindig gondoskodott népéről... Jézus felhívta tanítványai figyelmét az ég madaraira: egyetlen veréb sem esik a földre anélkül, hogy mennyei Atyánk észre ne venné. Ha pedig a kis verébre is gondja van, akkor biztos, hogy becsesebbek számára azok, akikért Krisztus meghalt. Az ember értékes Isten szemében – ez a Golgota keresztnél vált nyilvánvalóvá.

Isten kegyelme és az elbukott emberiség iránt érzett szeretete végtelen, és folyamatosan árad a föld lakói felé. – *Az én életem ma*, 292. o.

Isten értelmet adott az embernek, hogy megérthesse a fontos dolgokat... Az igazság magaslatára emelte fel az embert, az elméjét egyre nagyobb magaslatokra irányította, és feltárta előtte az isteni gondolatokat. Az isteni gondoskodás könyvében, az élet könyvében minden ember számára fent van tartva egy oldal, amely tartalmazza élettörténetének minden apró részletét. Még a hajszálai is meg vannak számlálva. Isten sosem feledkezik meg gyermekeiről. – *The Upward Look*, 201. o.

A bátorság, a lelki erő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. A mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számtalan kísértés közepette tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. Érezték, hogy súlyos kötelesség vár rájuk. Azt is tudták, bármelyik órában felszólítást kaphatnak, hogy tegyék le fegyverzetüket. Ha életük anélkül zárulna le, hogy feladatukat nem végezték el, az örök veszteségük lenne. Buzgón elfogadták a menny világosságát, akár az első tanítványok Jézustól. Régen, amikor pusztákba és hegyekbe űzték

az őskeresztényeket, amikor föld alatti börtönökben haltak meg éhség, hideg, kínzások miatt, amikor a vértanúhalál látszott az egyetlen kiútnak szorongatott helyzetükből, még örvendeztek is, hogy Isten méltónak találta őket arra, hogy szenvedjenek az értük megfeszített Krisztusért. Ragyogó példájuk megnyugvás és bátorítás lesz Isten népének, akik majd olyan nyomorúságos időben élnek, amilyen még sohasem volt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 213. o.

A Kálvárián hozott engesztelő áldozatban való hit által az őszinte, megmentő hit Istenbe vetett bizalommal párosul. A megigazított hívő Krisztusban látja egyedüli reménységét és Szabadítóját. Hit létezhet bizalom nélkül, de a bizalomból eredő ráhagyatkozás nem létezhet hit nélkül. A Krisztus szabadító hatalmát megismerő bűnösök az előrehaladásuk közben egyre nagyobb mértékben tesznek bizonyosságot erről a bizalomról. – *Szemelvények*, 3. köt., 192. o.

November 24., vasárnap – A történelem istene

Joakim uralkodásának első éveiben állandóan hangozott a közelgő végzetről szóló figyelmeztetés. Beteljesüléséhez közeledett az Úr szava, amelyet a próféták mondtak. Északon a hosszú ideig elsőbbséget tartó asszír hatalom már nem uralkodott a népeken. Délen Egyiptom nemsokára végzetes vereséget szenvedett, amelynek hatalmában hiába bízott Júda királya. Keleten egy új világhatalom – Babilon – lépett elő teljesen váratlanul, és gyorsan háttérbe szorított minden más népet.

Isten néhány rövid év múltán Babilont használta eszközü, hogy kitöltse haragját a megátalkodott Júdán... Egyik csoportot a másik után – először csak kevés embert, majd később ezreket és tízezreket – vittek fogságba Sineár földjére, és a száműzöttek sorsára juttatták őket. Joakim, Joakin, Sedekiás Júda királyai egymás után a babilóniai uralkodó hűbéresei lettek, és mindannyian fellázadtak. Az engedetlen nemzet egyre súlyosabb büntetést kapott, míg végül az egész ország elpusztult, Jeruzsálemet feldúlták és felégették; a Salamon építette templomot lerombolták. Júda országa összeomlott, és soha többé nem foglalta el korábbi helyét a föld népei között. – *Próféták és királyok*, 422. o.

A próféta először a jól ismert dolgokra emlékeztette Belszárt, de nem tanulta meg belőlük azt az alázatosságot, amely megmenthette volna. Beszélt Nabukodonozor bűnéről és bukásáról, valamint arról, hogyan bánt vele az Úr. Beszélt a neki adott hatalomról és dicsőségről. Elmondta, milyen büntetést kapott kevélységéért, majd ezután elismerte Izrael Istenének hatalmát és irgalmát. Dániel bátran és félreérthetetlenül megfeddte Belszárt súlyos gonoszságáért... Alkalma lett volna megismerni és követni az igaz Istent, de nem szívlelte meg a leckéket. Ezért most aratnia kell lázadása következményét...

Eszeveszett ostoba életüknek ezen az utolsó éjszakáján Belszár és főurai betöltötték a saját és a káldeus birodalom bűneinek mértékét. Isten nem háríthatta el a közelgő veszedelmet. Számos intézkedéssel igyekezett törvénye tiszteletére megtanítani őket. „Gyógyígtattuk Babilont – nyilatkoztatta ki azokról, akiknek ítélete most az egekig ért –, de nem gyógyult meg” (Jer 51:9). Az emberi szív megdöbbentő romlottsága miatt Isten végül szükségesnek látta, hogy kimondja a megmásíthatatlan ítéletet: Belszár elbukik, és birodalma mások kezébe kerül. – *Próféták és királyok*, 529–530. o.

Az Úr így szól: Menjetek be szobátokba, és csendesen folytassatok belső párbeszédet a szívetekkel! Hallgassatok az igazság és a lelkiismeret szavára! Semmi sem nyújt olyan világos képet önmagatokról, mint a titkos ima. Isten, aki mindent lát és mindent tud, megvilágítja majd értelmeteket és felelni fog könyörgéseitekre. Eddig elhanyagolt, de magától értetődő, egyszerű kötelességek világosodnak meg előttetek. Kössetek szövetséget Istennel, miszerint átengeditek magatokat, teljes valótokat a szolgálatára. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 163. o.

November 25., hétfő – A városaikban

Isten szíve sosem vágyódott mélyebb szeretettel és szánakozóbb gyengésséggel földi gyermekei után, mint most. Sosem volt idő, mikor készebben várta volna a kínálkozó alkalmakat, hogy többet tegyen népéért, mint ma. Tanítani fogja, és megmenti az általa elrendelt úton való menekülést választókat. A lelki ember felismeri a lelki dolgokat, és mindenütt ott látja Isten jelenlétét, keze művét. Az ellenség ravasz

és gonosz módszerével kivezette ősszüleinket az Éden kertjéből, az ártatlanságból, tisztaságból a bűnbe és kimondhatatlan nyomorúságba. Azóta is egyre pusztít. Ez utolsó időkben minden erejével, mindennel, ami rendelkezésére áll, az emberek romlásba döntésén mesterkedik. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 455. o.

Igaz, hogy érnek bennünket csalódások, és számítanunk kell a megpróbáltatásokra, azonban minden ügyünket, akár kicsi, akár nagy, bízzuk hittel Istenre. Nem ejti zavarba panaszaink sokasága, és nem terheljük túl a gondjainkkal. Gondoskodó figyelme kiterjed minden emberre és otthonra. Érdeklí mindaz, ami gyermekeivel történik, és együtt érez velünk minden bánatunkban. Számon tart minden könyvet, és megindul erőtlenségünkön. A szenvedések és próbák a mi érdekünkben munkálják bennünk a szeretetből fakadó szándéka megvalósulását, hogy elnyerjük szentségét, és részesüljünk abban az örömben, amely Teremtőnk jelenlétében rejlik. – *Az én életem ma*, 292. o.

Isten ismer minden embert. Ha megnyílhatna a szemetek, látnátok az örök jogosságot, amint világunkban tevékenykedik. Hatalmas, nem ember irányítása alatt álló értelem munkálkodik. Az ember azt képzelheti, hogy ő irányítja az ügyeket, ennek ellenére magasabb erők hatnak. Isten szolgálói tudják, hogy az Úr fáradozik Sátán terveinek ellensúlyozásán. Akik nem ismerik Istent, nem ismerhetik fel lépéseit. Kerék végzi feladatát a keréken belül. A gépezet bonyolultsága látszólag annyira zavarba ejtő, hogy az ember csak a teljes bonyolultságot látja. Ám az isteni kéz, mint Ezékiel látta, a keréken nyugszik, így a részek teljes összhangban mozognak, mindegyik egyéni önállósággal végzi a maga külön feladatát. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1161. o.

Ha Isten gondolatai a mi gondolataink is, akkor akaratunk az isteni akarat részévé válik, és az Úr által kijelölt úton járunk. Mint ahogyan a kisgyermek is szerető édesapja kezét fogva lépdel bizalommal akár sötét van, akár süt a nap, úgy kell Isten fiainak és leányainak is Jézussal járni örömben és nehézségben egyaránt...

Az Istent szerető lélek abban leli örömét, hogy szorosan a közelében, a mennyei állandó közösségben él. A beszélgetés Istennel szívének

állandó szokásává válik, és akkor a gonosz erejét veszíti, mivel Sátán nem időzhet az Úrhoz szorosán ragaszkodó lélek közelében. Ha Jézus a társad, nem engedsz meg magadnak hiábavaló, szennyes gondolatokat, és nem szólsz olyan szavakat, amelyekkel megszorítanád Őt, aki azért jött, hogy megszentelje a lelkedet. – *That I May Know Him*, 250. o

November 26., kedd – Hol vannak a papok?

Ezsdrás arra számított, hogy sokan fognak visszatérni Jeruzsálembe. De elszomorítóan kevés számúzottet érintett meg a hívás. Sokan, akik házakat és földeket szereztek, nem akarták feláldozni javaikat. Szerették a nyugalmat és kényelmet, szívesebben maradtak. Példájuk akadályozott másokat is, akik talán úgy döntöttek volna, hogy sorsukat összekötik a hitben előrehaladókkal.

Amikor Ezsdrás végignézett az összegyűlt csapaton, megdöbbenve látta, hogy a Lévi fiai közül senki sincs ott. Hol vannak a templom szent szolgálatára elkülönített törzs tagjai? A „ki van az Úr mellett?” kérdésre a lévítáknak kellett volna először jelentkezniük. – *Próféták és királyok*, 612. o.

Számos nehézségen át érjük el a mennyek országát. Ha Krisztus dicsőségének részeseivé akarunk válni, akkor részesednünk kell a szenvedéseiből is... Ő győzött helyettünk. Akkor tehát legyünk féltékenyek és gyávák a próbák láttán, amelyekkel szembesülnünk kell? (...)

Amikor panaszkodás helyett mélységes hálát fogunk érezni Isten irgalmáért és szerető jóságáért, akkor dicsőítjük Őt. Ha majd Isten szerető gondoskodása, valamint a jó Pásztor figyelmes együttérzése lesz beszélgetéseink tárgya, akkor a szív többé nem fog önző és hálátlan módon zúgolódni. Akik igazán hisznek Istenben, azokból csendes, kristálytisza forrásként árad majd a dicsőítés. Így szólnak: „Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.” (...)

Ha Jézus nyomdokait követve végezzük azt a munkát, amit az Úr elvár tőlünk, akkor szívünk szent hárfává válik, melynek minden húrja dicsőséget szerez és hálát mond annak, akit Isten elküldött, hogy elvegye a világ bűneit. – *Isten fiai és leányai*, 198. o.

Milyen a mennybe vezető ösvény? Talán tele van hívogató kényelemmel? Nem. Szűk és kényelmetlen ösvény az; a harc, a próba, a nehézség és a szenvedés ösvénye. Vezetőnk, Jézus Krisztus semmit nem rejtett el előlünk a megvívandó csatáinkat illetően. Elénk teszi a térképet, és megmutatja az utat... „E világon nyomorúságtok leszen” (Jn 16:33). Az apostol visszhangozza Krisztus szavait: „Sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk” (Csel 14:22). (...)

Zarándoklatunk igazán magányos és fájdalmas lenne, ha nem Jézusért haladnánk előre. „Nem hagylak titeket árvául” – mondja (Jn 14:18). Gyűjtsünk össze minden lejegyzett ígéretet! Ismételgessük azokat nappal, elmélkedjünk róluk éjszaka, és legyünk boldogok! – *Szemelvények*, 2. köt., 243–244. o.

November 27., szerda – Alázatosan isten előtt

Azoknak a feltételeknek az ismerete, amelyek alapján továbbra is élvezhetik Isten pártfogását, a szokványosnál ünnepelesebbé tette az odaszentelődési istentiszteletet, amelyet Ezsdrás és hűséges csapata közvetlenül az indulás előtt tartott. „Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá folyó mellett – mondta Ezsdrás erről az eseményről –, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak.” „Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, Ő pedig meghallgatott minket.” (Ezsd 8:21, 23) – *Proféták és királyok*, 616. o.

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus

szépségére tekintsen, és átalakuljon az isteni jellemre. – *Szemelvények*, 1. köt., 391. o.

Ezsdrás óvatossága, amellyel az Úr kincsének szállításáról és biztonságáról gondoskodott, valamire tanít, amivel érdemes komolyan foglalkozni. Ezsdrás csak azokat választotta ki, akiknek megbízhatósága kiállta a próbát, és világos eligazítást adott nekik felelősségükről. Azzal, hogy megbízott becsületes tisztviselőket – kincstárosokat – az Úr javainak kezelésével, Ezsdrás elismerte az Isten munkájával kapcsolatos rend és szervezés szükségességét és fontosságát.

A néhány nap alatt, amíg a zsidók a folyónál időztek, minden szükséges intézkedés megtörtént a hosszú útra. „Elindultunk – írja Ezsdrás – az Ahavá folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől.” (Ezsd 8:31) Az út mintegy négy hónapig tartott. Az Ezsdrát kísérő több ezer főnyi tömeg – beleértve az asszonyokat és gyermekeket – csak lassan tudott haladni. De mindenki sértetlen maradt. Isten féken tartotta az ellenséget, hogy ne ártsanak nekik. Útjuk szerencsés volt. Artaxerxes uralkodásának hetedik évében, az ötödik hónap első napján megérkeztek Jeruzsálembe. – *Próféták és királyok*, 617. o.

November 28., csütörtök – A szent városban

Miközben Nehémiás Isten segítségéért könyörgött, nem ült összekulcsolt kézzel, úgy vélekedve, hogy neki nincs most mit tennie, nincs elvégzendő feladata annak érdekében, hogy a Jeruzsálem helyreállítására irányuló szándékát kivitelezze. Bámulatatos körülményekről és előrelátásról téve tanúságot, tett meg minden szükséges előkészületet a vállalkozás sikerének biztosítására. Minden egyes mozdulatát nagy elővigyázatosság jellemezte.

E szent férfiú [Nehémiás] példája tanulságul szolgáljon Isten egész népének, miszerint nem elég hitben imádkozniuk, de eközben szorgalmasan és hűségesen kell munkálkodniuk. Hány nehézséggel találjuk szembe magunkat, hányszor hátráltatjuk a Gondviselés értünk való

munkálkodását, mivel a körütekintést, az előrelátást és a gondosságot úgy tekintjük, mint amiknek kevés közük van a valláshoz! Ez súlyos tévedés! Kötelességünk művelni és ápolni minden olyan képességet, ami Isten hatékonyabb munkásaivá tesz bennünket. A gondos mérlegelés és a kiérlelt tervek éppoly alapvetőek a mai idők szent vállalkozásainak sikerre vitelében, mint Nehémiás korában. – *Keresztény szolgálát, 239. o.*

Az Emberfia közeli eljövételébe vetett hit nem készíti a keresztényt hanyagságra mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövételére várakozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a munkáikban. Nem végzik felületesen és becstelenül munkájukat, hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. Azt képzik, hogy az evilági dolgokban való hanyag figyelmetlenségük a lelkiességüket és azt bizonyítja, hogy elkülönültek a világtól, de súlyos csalódás áldozatai. Szavahihe-tőségük, megbízhatóságuk és becsületességük a mindennapi életben kerül próbára, ott vizsgáljuk. Ha hűségesek itt a kicsiben, megbízhatók lesznek majd a nagyban is.

Az Úr elém tárta, hogy sokan ezen a ponton fognak megbukni a vizsgán. Az emberek ideiglenes ügyeik intézése közben mutatják ki igaz jellemüket. Embertársaikkal való bánásmódjukban megbízhatatlanok, ügyeskedők, áskálódók, becstelenek. Nem veszik eszükbe, hogy a jövő, a halhatatlan élet megtartása attól függ, most hogyan viselkednek az élet dolgaiban, és a legszigorúbb becsületesség elengedhetetlen a szent jellem kialakításához. – *Bizonyságtételek, 4. köt., 309. o.*

Gyakran előfordul, hogy azok, akik olyan helyen dolgoznak, ahol a munka nem túl régen kezdődött, nélkülözniük kell a szükséges eszközöket. Munkájuk az ilyen eszközök hiánya miatt eredménytelennek látszik, de nem kell aggódniuk! Vigyék az egész ügyet imában Isten elé! Amikor új területen próbáltunk munkát kezdeni, gyakran ütköztünk lehetőségeink határába. Néha úgy tűnt, hogy tovább már nem haladhatunk. De magunkat mindenkor megtagadva, könyörgéseinket folyamatosan a mennyei trón elé tártuk. Isten odafigyelt és választ küldött imáinkra: anyagiakat a mű előbbre vitelére.

Hozzátok minden gondolatotokat a Megváltó lábaihoz! „Kérjétek és megkapjátok...” (Jn 16:24). Dolgozzatok, imádkozzatok és higgyetek teljes szívvel! Ne várjátok, hogy a pénz a kezetekbe kerül, mielőtt bármit is tennétek! Menjétek előre hitben! (...) Miközben Istenhez imádkoztok segítségért, tanuljatok meg hinni. Gyakoroljátok az önmegtagadást, mert Krisztus egész élete földünkön az önmegtagadás élete volt. Azért jött, hogy megmutassa, mivé kell válnunk, és mit kell tennünk, hogy örök életet nyerjünk.

Tedd meg, ami tőled telik, aztán várj türelemmel, reményteljesen és örömmel, mert Isten ígérete nem maradhat el. – *Szemelvények*, 1. köt., 87–88. o.

November 29., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „A tanítványság próbaköve” című fejezet.

10.

ISTEN IMÁDATA

November 30., szombat délután

Mondanunk sem kell, ez a dicséret és hálaadás helyénvaló volt. Az előttük álló ház elég fontos volt, hogy Isten ismételten üzeneteket küldjön az építők bátorítására. Szavakat adott szolgálóinak a szólásra, és mindnyájuknak ki kellett volna fejezni a hálát, mikor elkészült a templom alapja. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1133. o.

Az építőanyag előkészítését végző munkások találtak a romok között néhány óriási követ, amelyeket Salamon korában hoztak a templom területére. Ezeket használhatóvá tették, és sok új anyagból is gondoskodtak. A munka nemsokára annyira előrehaladt, hogy az alapkövet lefektethették. Ez sok ezer ember jelenlétében történt, akik azért gyűltek össze, hogy szemtanúi legyenek a munka haladásának, és kifejezzék örömüket, hogy részt vehetnek benne. Mialatt a szegletkövet helyére tették, az emberek a papok trombitálása és Aszáf fiainak cimbalmozása kíséretében „énekeltek, dicsérve és magasztalva az Urat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izrael iránt” (Ezsd 3:11). – *Próféták és királyok*, 563. o.

Miután felépült a templom, Salamon összegyűjtötte Izrael népét, de az Úr házának felszentelésére idegen népek is eljöttek. Magasztos szertartás volt. Salamon a néphez szólva próbálta a jelenlevők elméjét a pogány nemzeteket beárnyékoló hiedelmektől Jehova felé fordítani. Kijelentette, hogy Isten nem olyan, mint a pogányok istenei, akiket templomokban őriznek, hanem Izrael Istene elküldi Lelkét, ha gyermekei összegyűlnek az Úrnak szentelt imádság házában.

Ott, a hatalmas tömeg előtt Salamon térdre borult, és az Úrhoz imádkozott...

„És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészté az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr

dicsősége betöltte a házat, annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betöltte az Úr házát. És az Izrael fiai mindnyájan látták, amikor alászáll a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arccal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádnak és tisztelik az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való!” – *Lelki ajándékok*, 4a. köt., 98–99. o.

December 1., vasárnap – Az Úr énekei

A pusztai vándorlás idejéből sok értékes tanítás maradt meg elméjünkben az éneklés által. A fáraó seregétől való szabadulásuk alkalmával Izraelnek egész serege diadalénekekben egyesült. A pusztán és a tengeren át messze hangzott örömteljes énekük, és a hegyek is viszhangozták dicséretük szavait: „Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő...” (2Móz 15:21). Ezt az éneket gyakran megismételték vándorlásuk alatt, megvidámítva a szíveket és felgyújtva zarándoktársaik hitét. A parancsolatokat – melyeket a Sínai hegyen kaptak Isten kegyelmének ígéreteivel, és szabadulásuk csodálatos művének jelentésével – isteni utasításra énekekben fejezték ki és zenével kísérték. A nép lépést tartott a zene ütemével, amíg dicséretben emelték fel hangjukat. – *Előtted az élet*, 39. o.

Énekléssel, zenével és nagy ünnepélyességgel vitték be „a papok az Úr szövetségének ládáját a helyére, a templom legbelső részébe, a szentek szentjébe” (2Krón 5:7). Amikor kijöttek, elfoglalták a számukra kijelölt helyet. Az énekesek – fehérbe öltözött léviták – az oltár keleti végénél álltak cimbalmokkal, lantokkal, citerákkal; és velük volt százhusz kürtölő pap is. (Lásd: 2Krón 5:12)

„A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az Úr dicséretét és magasztalását. Amikor hangosan szóltak a harsonák, a cintányérok és a hangszerek, és dicsérték az Urat, mert jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az Úr házát felhő töltötte be, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Isten házát.” (2Krón 5:13–14) – *Próféták és királyok*, 38. o.

A hívek halaadó szent énekekkel ünnepelték meg ezt az alkalmat. Kevéssel az ünnep előtt volt a nagy engesztelési nap, amikor a nép megvallotta bűneit, és békességet szerzett a mennyel. Így készítettek utat az ünnep örömének. „Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme” (Zsolt 106:1) – hangzott diadalmasan, miközben sokféle zenészó hozsánnakiáltásokkal együtt kísérte a közös éneklést. Az általános öröm központja a templom volt. Itt zajlottak a pompás áldozati szertartások. A szent épület fehér márvány lépcsőinek mindkét oldalán sorakozott fel a léviták kara, akik énekükkel szolgáltak. A hívek hada pálma- és mirtuszágakat lengetve vette át a dallamot, s visszahangozta a kórust. Mind távolabbi és távolabbi hangok kapcsolódtak be, míg a környező hegyek is zengték a dicséretet. – *Jézus élete*, 448. o.

A zene a mennyei hajlékokban folyó istentiszteletnek egy részét alkotja. Törekednünk kell azért arra, hogy dicsénekeinkben, amennyire csak lehet, megközelítsük a mennyei karok harmóniáját. A nevelésben a hang helyes képzése igen fontos tényező, és ezért azt nem szabad elhanyagolnunk. Mert az ének éppen úgy szerves része az istentiszteletnek, mint az ima. Az emberi szívnek át kell éreznie az ének szent üzenetét, hogy helyesen tudja azt tolmácsolni. – *Pátriárkák és próféták*, 594. o.

December 2., hétfő – Megtisztítás

Mennyei Atyánk nagy jóságának a bizonyítéka, hogy olyan helyzeteket enged meg az életünkben, amelyek nyomán gyengül a földi dolgok iránti vonzalmunk, és egyre jobban kezdjük szeretni a mennyeieket. A földi áldások elvesztése sok esetben több mindenre megtanít, mintha birtokolnánk azokat. A nehézségek és próbák közepette azonban mindez nem azt bizonyítja, hogy az Úr Jézus nem szeret, és nem áld meg. Isten irgalmas Báránya azonosul szenvedő gyermekeinek szükségleteivel, és folyamatosan a gondjukat viseli. Számára nem ismeretlen a szenvedés, a Sátán kísértése, és a lelket nyomorban tartó kétely... Közbenjár a megkísértett, tévelygő és hitetlen ember érdekében. Megtesz mindent, hogy a bűnöst maga mellé emelje. Az Úr ekképpen szenteli, tisztítja és nemesíti az embert, és tölti be szívét békével. Így teszi

alkalmassá az örök dicsőségre és életre, egy földi hercegnek kijáró tartósabb és gazdagabb örökségre. – *Our High Calling*, 327. o.

Istent a közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni. Isten nem bocsáthat meg bűnöket a jogossága rovására. Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen... Ez a bűnös egyedüli reménysége, és ha ebben nyugszik őszinte hittel, bizonyos lehet a teljes, ingyenes megbocsátásban...

Isten e leckékre tanította választott népét évezredekkel ezelőtt. Ezeket ismételték el jelképekben, hogy minden szívbe be legyen vésve az igazság működése, vagyis vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Minden vértő áldozat feláldozásánál, minden szertartásnál az a legfontosabb tanítás domborodott ki, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus vére által lehetséges. Mégis hányan hordozzák a gyötrelmes ígát; milyen kevesen értékelik ez igazság valóságát; cselekednek eszerint személyesen; és vonják maguknak az áldást az Isten báránya vérébe vetett tökéletes hit által. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 912–913. o.

A testi és lelki gyógyulást igénylő férfiaknak és nőknek... meg kell hallaniuk a Megváltó szeretetéről szóló történetet, és azt, hogy ingyen megbocsát mindenkinek, aki hozzá fordulva megvallja bűneit.

Ezekre a hatásokra sok szenvedő előtt kitér az élet. Mennyei angyalok – együttműködve emberekkel – bátorsággal, reménységgel, örömmel és békével töltik be a betegek és szenvedők szívét. Ilyen körülmények között a betegek kétszeres áldást nyernek, és sokan meg is gyógyulnak. Gyenge lábuk visszanyeri rugalmasságát. Szemük újra fényesen csillog. A reményvesztett bizakodni tud. Az egykor elkeseredett arcról öröm sugárzik. A panaszos hangot felváltja a vidámság és meglegedés hangja. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 267. o.

December 3., kedd – Két nagy, hálaadó énekkar

„Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő.” (2Móz 15:1)

Ez az ének és az a nagy szabadulás, amelyre ez emlékeztette őket, olyan mély benyomást tett a népre, amelyet soha senki és semmi sem törölhetett ki az emlékezetéből. Izrael prófétái és énekesei korszakról kor-

szakra visszhangozták ennek az éneknek a szavait, amely bizonyosságot tesz arról, hogy egyedül Jahve az ereje és szabadítója a benne bízók-nak...

Ez a lelkület hatotta át Izraelnek a szabadulásról szóló énekét, és ez a lelkület lakozik mindazok szívében, akik szeretik Istent. Amikor kiszabadítja lelkünket a bűn bilincseiből, akkor a Vörös-tengernél történt szabadításnál sokkal nagyobb dologban részesít... A naponkénti áldásnak, amelyet kezéből kapunk, és mindenekfelett Jézus áldozatának, amely elhozta nekünk a boldogságot, és elérhetővé tette számunkra a mennyet, állandó hála kell készítenie bennünket...

A menny lakói Istent dicsérik. Tanuljuk meg az angyalok énekét már most, hogy majd mi is énekelhessük, amikor ott leszünk a mennyei szentek sorában. Mondjuk együtt Dáviddal: „Dicsérem az Urat, amíg élek; éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok.” (Zsolt 146:2) – *Isten csodálatos kegyelme*, 352. o.

Képezzétek a lelketeket, hogy beteljen örömmel és hálával Isten iránt az Ő nagy szeretetéért... A keresztény öröm maga a szentség szépsége.

A fájdalom és aggodalom nem hozhat helyre egyetlen rosszat sem, viszont sok kárt okozhat. Ellenben az öröm és a reménység világosságot áraszt mások útjára, és „életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség”. – *Isten fiai és leányai*, 168. o.

Miért nem éneklünk lelki énekeket zarándoklásunk közben? (...) Tanulmányoznunk kell Isten Igéjét, elmélkednünk és imádkoznunk kell. Akkor megnyílnak lelki szemeink, és bepillantathatunk a mennyei templom belsejébe. A trón körül álló kórus hangjait megértve mi is bekapcsolódunk a hálaénekbe. Amikor felemelkedik Sion és világitani kezd, világossága áttöri a sötétséget, és a szentek gyülekezetében hála és dicsőítő énekek fognak zengeni. A jelentéktelen csalódásokat és nehézségeket pedig teljesen elfelejtik.

Az Úr a mi segedelmünk... Soha, senki sem bízott hiába az Úrban. Sosem okozott csalódást azoknak, akik teljesen Őrá hagyatkoztak. Ha el akarnánk végezni a munkát, amit az Úr ránk bízott, és Krisztus nyomdokain szeretnénk járni, a szívünk megszentelt hárfává válna,

melynek minden húrja hálát és dicsőítést zengene annak, akit Isten elküldött, hogy elvegye e világ bűneit. – *Conflict and Courage*, 218. o.

A mennyei udvarokban angyalok hallgatják azoknak a nyilatkozatait, akik a külső, földi udvarban Krisztusról tesznek bizonyosságot. A földi gyülekezetben elhangzó dicséret és hála felszáll a mennybe, és mennyei kórusok csatlakoznak hozzá, így öröm és dicsőítés hallatszik a mennyben, hiszen Krisztus nem hiába adta életét Ádám bukott leszármazottaiért...

A földi szentek gyülekezetének mindegyikében Isten angyalai vannak jelen, és hallgatják gyermekeinek bizonyágtételeit, énekeit és imáit. Nem szabad elfelejtenünk, hogy dicsőítésünket a mennyei angyalok kórusa teszi szebbé. – *Our High Calling*, 167. o.

December 4., szerda – Az áldozat az istentisztelet része

A húsvétra összegyűlt sokaságból ezrek mentek Jézus elé, hogy üdvözöljék. Pálmaágakat lengetve szent énekeket harsogva köszöntötték...

Földi életében Jézus még sohasem engedett meg ilyen felvonulást. Világosan látta előre a következményeket, a kereszthalált. Célja az volt, hogy nyilvánosan előlépjen, mint Üdvözítő. Fel akarta hívni a figyelmet az áldozatra, amely megkoronázza küldetését a halott világért. Mialatt a nép Jeruzsálemben gyülekezett, hogy megünnepelje a húsvétot, Ő, a valóságos Bárány önként elkülönítette magát, mint áldozatot. Szükséges, hogy egyháza minden elkövetkező korban komoly elmélkedés és tanulmányozás tárgyává tegye halálát, amely a világ bűneiért történt... Ilyen megmozdulás után, amely Jézus jeruzsálemi bevonulását kísérte, mindenki figyelni fogja gyors közeledését a végső helyszínhez. – *Jézus élete*, 571. o.

Az úrvacsorai szertartások előírásait, amelyek Urunk megaláztatására és szenvedésére mutatnak, nagyon sokszor csak formális előírásoknak tekintik, Krisztus azonban ezeket az előírásokat határozott szándékkal adta. Értelmünket meg kell élesítenünk, hogy megragadhassuk az istenség titkát. Mindegyikünknek kiváltsága, hogy sokkal nagyobb mértékben felfogjuk, mint tesszük, Krisztus engesztelő szen-

vedéseinek a jelentését. „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusz-
tában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy valaki hiszen
őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:14–15)

Tekintetünket a Golgota keresztyére kell irányítanunk, amely a hal-
dokló Megváltót tartotta és emelte a magasba...

A megfeszített Megváltóra tekintve még teljesebben fogjuk fel
annak az áldozatnak a nagyságát és értelmét, amelyet a mennyei Fen-
ség hozott a világért. Az üdvözítés terve előttünk dicsőül meg, és a Gol-
gota gondolata eleven és szent érzelmeket ébreszt fel a szívünkben.
Szívünkben és az ajkunkon Istennek és a Báránynak szóló dicséret zen-
dül. Igen, mert gőg és önimádat nem burjánozhat többé a lelkünkben,
ha frissen tartjuk meg abban a Golgotán lejátszódó események emlé-
két. – *Jézus élete*, 660–661. o.

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi
alkotónk előtt!” (Zsolt 95:6)...

Az Istenhez szóló imádsághoz a leborulás a megfelelő testhelyzet.
Az imáadásnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni
fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez
ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú meg-
tagadta a bálvány előtti tisztességtévést, annak ellenére, hogy az tiszta
aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor
tulajdonképpen a babiloni király előtt borultak volna le...

Mind a nyilvános, mind pedig a magánjellegű áhítaton kötelessé-
günk meghajtani térdünket Isten előtt, amikor felküldjük hozzá kéré-
seinket. Ez a tettünk kifejezi Istentől való függőségünket. – *Szemelvé-
nyek*, 2. köt., 312. o.

December 5., csütörtök – Papok és léviták az istentiszteleten

A Mózes által épített templom minta után készült. Az Úr ezt parancsolta
neki: „Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a haj-
léknak formáját, és annak minden edényeinek formáját.” (...) Pál pedig
azt mondja: az első sátor „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak...
ajándékokkal és áldozatokkal”; a szent helyei „a mennyei dolgoknak

ábrázolatai” voltak; a papok, akik a törvény szerint áldoztak ajándékokkal, „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak; és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:9, 23; 8:5; 9:24).

A mennyei templom, amelyben Jézus értünk szolgál, az a csodálatos eredeti, amelynek a Mózes által épített templom csak másolata volt. – *A nagy küzdelem*, 413–414. o.

A zsidók minden ünnepükbe bevonták a szegényt, az idegent, valamint a lévitát is, aki egyrészt segített a papnak a szentélyben, másrészt vallási tanító és misszionárius volt. Mindezeket a nép vendégeinek tekintették, akikkel minden társadalmi és vallási örvendezéskor megosztották vendégszeretetüket, és gyengéden gondoskodtak róluk a betegség és a szükség idején. Ők azok, akiket szívesen kell látnunk otthonunkban. Ez a meleg fogadtatás sokat tehet a misszionárius ápoló vagy tanító, a gonddal terhelt, dolgos anya vagy az oly sok hajléktalan, szegénységgel és csüggedéssel küzdő gyenge és idős ember megvidámítására és bátorítására. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 353. o.

Mennybemenetele óta Krisztus tovább folytatta művét e földön kiválasztott követei útján, akik által szól az emberekhez, és segít szükségleteiken. Az egyház magasztos feje művét emberek segítségével végzi, akiket Isten rendelt, hogy mint képviselői tevékenykedjenek.

Akiket Isten elhívott, hogy szavaik és tanításuk által munkálkodjanak gyülekezete felépítésén, azoknak tisztsége komoly és felelősségteljes. Jézus Krisztus helyett kéri embertársaikat, hogy béküljenek meg Istennel. Ezen megbízatásuknak azonban csak akkor tudnak megfelelni, ha felülről nyernek bölcsességet és erőt. – *Az apostolok története*, 360. o.

Szükségünk van pásztorokra, akik a főpásztor vezetése alatt meg akarják keresni az elveszetteket és eltévedteket. Ez azonban testi kényelmetlenséget és a nyugalom feláldozását jelenti. Megkívánja, hogy gyengéden gondoskodjunk az eltévedtekről, isteni irgalmassággal és türelemmel...

Az igazi pásztor megfélemezik önmagáról. Lemond önmagáról, hogy Istennel munkálkodjon. Az igehirdetés által és az emberek ott-honaiban végzett személyes szolgálata közben megismeri szükségleteiket, bánatukat, próbatételeiket, és együttműködve a nagy Teherhordozóval, osztozik szenvedéseikben, vigasztalja őket szomorúságukban, betölti lelki éhségüket, és szívüket megnyeri Istennek. – *Az evangélium szolgálói*, 184. o.

December 6., péntek – További tanulmányozásra
Jézushoz vezető út: „Növekedés Krisztusban” című fejezet.

11.

VISSZAESŐ NÉP

December 7., szombat délután

Salamon minden bűnét és túlkapását arra a súlyos hibájára lehet visszavezetni, hogy nem támaszkodott többé Istenre bölcsességért, és nem járt alázatosan előtte...

Elrontott élete történetéből tanuljuk meg, hogy mindenkor Isten tanácsára kell támaszkodnunk; kísérjük gondos figyelemmel utunk irányát, és változtassunk minden olyan szokáson, amely el akarna vonni minket Istentől. Arra tanít, hogy nagy elővigyázatra, őrködéssre és imára van szükség, hogy szenny nélkül tartsuk meg hitünk egyszerűségét, tisztaságát. Ha a legmagasabb erkölcsi kiválóságra akarunk felkapaszkodni, s ha a vallásos jellem tökéletességét akarjuk elérni, nagyon vigyázzunk a barátságok kialakításánál és élettársunk megválasztásánál! – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1031. o.

Salamonhoz hasonlóan sokan hódolnak testi vágyaiknak, és szentsegtelen házasságot kötnek. Sokan, akik szép és ígéretes reggelként kezdték életüket a maguk korlátolt világában – ahogyan Salamon is az ő magasztos világában –, egy visszavonhatatlan és téves lépés nyomán házasságot kötnek a lelkük vesztét okozva, és magukkal együtt másokat is romba döntenek. Salamon szívét is a feleségei fordították a bálványimádásra, és hasonló módon fogja a minden szilárd elvet nélkülöző, érzéki élettárs a korábban nemes szívű és hűséges lelket elfordítani a hiábavalóságok, a romlást okozó gyönyörök és a szenvedélyek felé. – *The Health Reformer*, 1878. május 1.

A keresztények határolják és különítsék el magukat a világtól, a világ szellemétől és hatásaitól! Isten meg tud bennünket őrizni a világban, de mi ne legyünk a világból valók. Isten szeretete nem bizonytalan és nem változó. Mérheteretlen gondoskodással őrködik gyermekein, de osztatlan hűséget kíván. „Senki sem szolgálhat

két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” (Mt 6:24) – *Próféták és királyok*, 59. o.

Amikor a keresztény lelke meg lett tisztítva, kötelessége azt tisztán tartani. Sokan mintha csak azt gondolnák, hogy Krisztus vallása nem szólít fel a mindennapi bűnök elhagyására, arra, hogy szakítsunk a lelünk rabságban tartó szokásokkal. Lelkiismeretük hatására lemondanak ugyan némely dologról, mégis elmulasztják Krisztust képviselni mindennapi életükben...

A szív tisztán tartásának feladatánál lankadatlanul kell lennünk az imádságban, fáradhatatlanul kérve a kegyelem trónjának segítségét. Akik Krisztus nevét veszik magukra, komolyan, buzgón és alázattal járuljanak Isten elé segítségért. Az Üdvözítő mondja, hogy szüntelen imádkozzunk. A keresztény nem mindenkor borulhat térdre, a gondolataival, kívánságaival mégis fel, az ég felé irányulhat. Ha kevesebbet beszélnek, és többet imádkoznánk, szertefoszlan a önhittségünk. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1157. o.

December 8., vasárnap – A templomi vezetők romlottsága

De amikor Ezsdrás és Nehémiás befolyása nem volt közvetlenül érezhető, sokan elfordultak az Úrtól. Nehémiás egy időre visszatért Perzsiába. Míg távol volt Jeruzsálemtől, bűnök lopódtak be, és félt volt, hogy megrontják a nemzetet. A bálványimádók nemcsak a városban vetették meg a lábukat, de jelenlétükkel még a templom körzetét is megfertőzték. Házasság útján barátság jött létre Eliasib, a főpap családja és Izrael elkeseredett ellensége, az ammonita Tóbiás között. E szentségtelen kapcsolat következményeként Eliasib megengedte Tóbiásnak, hogy elfoglalja a templomhoz tartozó egyik helyiséget, amelyet addig a nép tizedének és adományainak tárolására használtak.

Isten Mózes által kijelentette, hogy az ammonitákat és moábitákat örökre ki kell zárni népe gyülekezetéből az Izraellel szembeni kegyetlenségük és árulásuk miatt. Lásd: 5Móz 23:3–6! Ezt a parancsot semmibe véve a főpap eltávolította az Úr házának kamrájában tárolt adományokat, hogy helyet adjon a kitiltott nemzetség képviselő-

lőjének. Így kedvezett Isten és igazsága ellenségének. Ennél jobban nem sérthette volna meg Istent. – *Próféták és királyok*, 669. o.

Ha a vezetők nem végzik hűségesen felelősségüket, azok sem végzik a magukét, akiket vezetnek. Battle Creekben a mű fejénél állók legyeknek példaképei a nyájnak az egész területen. Ha ezt teszik, nagy lesz a jutalmuk. Ha nem tesznek eleget kötelességüknek, és mégis elfogadnak tisztségeket, félelmetes elszámolást kell tenniük. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 678. o.

Veszélyes időket élünk. A h. n. adventisták vallják, hogy Isten parancsolattartó népe, de közben kezdik elveszíteni hívő lelkületüket. Az Isten iránt való tiszteletteljes lelkület arra tanítja az embert, hogy nem saját magába, hanem Közbenjárójába vetett hit által, szent és istenfélő módon közelítsen Alkotójához. Így maradhat az ember Isten közelségében minden körülmények között. A kegyelem alanyának – az irgalom zsámolyánál esedező embernek – térdet kell hajtania Isten előtt. Amint naponta irgalmat nyer Istentől, mindenkor hálát kell táplálnia szívében, melynek kifejezésre is kell jutnia a méltatlanul kapott ajándékokért mondott dicsérő és hálaadó szavakban. Angyalok őrizték útját egész életében, és sok fel nem ismert csapdából szabadították meg. Minden imájakor fel kell ismernie Isten érte tett szolgálatát, hiszen olyan szemek óvták és őrizték, amik nem alszanak és nem szunnyadnak el. – *Szemelvények*, 2. köt., 314–315. o.

December 9., hétfő – Léviták a mezőkön

A tized szent, az Úr magának tartja azt fenn. Be kell hoznunk kincstárába, és az örömhír munkásainak eltartására fordítanunk...

Némelyek elégedetlenül így szóltak: „Nem fizetek többé tizedet, mert nem bízik a mű igazgatásában.” De meg akarod-e rabolni az Urat, mert szerinted nem helyesen vezetik a művet? Bírálj világosan, nyíltan, a helyes lelkülettel és a megfelelő helyen. Küldd be javaslataidat, hogy helyesbítsenek, és rendezzék a dolgokat. De ne húzódj vissza Isten művétől, és ne bizonyulj hűtlennek, ha mások helytelenül tevékenykednek. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 249. o.

Az önzés nagyon lelassította a világméretű örömhírterjesztést. A hitvalló keresztények között néhányan nem értik meg, hogy azokkal a javakkal kell támogatniuk az örömhír művét, melyet Jézus Krisztus nekik adott. Pénzre van szükség, hogy fejleszteni tudjuk a világ minden részén folyó munkát... Férfiak állnak készen, hogy elinduljanak az Úr hírnökeként, de mivel üres a kincstár, nem küldhetjük őket oda, ahol az emberek kérik, hogy jöjjön valaki, és tanítsa őket az igazságra.

Sokan vágyakoznak meghallani az élet szavát. De miként hallhatnák igehirdetők nélkül? Akiket elküldenénk, hogyan éljenek meg támogatásunk nélkül? Isten azt akarja, hogy rendesen gondoskodjunk munkásairól. Isten tulajdonai ők, és Őt gyalázzuk meg, ha úgy kényszerítjük dolgozni szolgálát, hogy az egészségüknek ártson. Azzal is Istent gyalázzuk, ha pénzszüke miatt nem küldünk munkásokat a szűkölködő mezőkre. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 52. o.

Az igazi keresztény Krisztust szolgálja. Szolgálatát tökéletesen kell teljesítenie. Semmi sem vonhatja el elméjét az Úr munkájától. Bizonyos nehézségek lehetnek fontosak, mégis azokat alá kell rendelni a műnek. A Krisztusért végzett szolgálat azonban az ember teljes lényét követeli: szívét, elméjét, lelkét és erejét. Az Úr nem fogad el megosztott szívet. Azt várja, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, és a lehető legjobban. Isten előtt egyetlen hűséggel végzett cselekedet sem jelentéktelen.

Minden ember kötelessége azt a munkát végezni, amit Isten rá bízott. Késznek kell lennünk apró szolgálatok elvégzésére, eleget kell tennünk a feladatoknak, kamatoztatva az apró alkalmakat is. És ha csak ilyen szolgálati alkalmaink nyílnak, akkor is végezzük hűséggel azokat...

Amikor az ember mindennél jobban szereti Istent és felebarátját úgy, mint önmagát, akkor nem kérdi meg, hogy tettének sok-e vagy kevés haszna van. Végezni fogja szolgálatát, és elfogadja a felajánlott jutalmat. Nem mutat rossz példát azzal, hogy visszautasít szolgálatot csak azért, mert nem számíthat olyan jutalomra, amelyet szeretne. – *Istennel ma*, 161. o.

December 10., kedd – Tized és adomány

Isten ráhelyezi kezét a tizedre és az adományokra, majd így szól: „Ez az enyém. Amikor rátok bízom a javakat, elmondtam, hogy egy részét megtarthatjátok magatoknak életek fenntartására, a másik részét pedig vissza kell adnotok.”

Visszaadtátok Istennek a tizedet, amikor betakarítottátok a termést? Adományaitokkal támogattátok a mű előrehaladását? Gondoskodtatok az özvegyekről és árvákról? Ez egy olyan ágazata a missziómunkának, amit semmiképp sem szabad elhanyagolni. – *Keresztény sáfárság*, 46. o.

Az Úr folyamatosan árasztja ránk az élet áldásait, és ha azt kéri, hogy adományainkkal támogassuk a mű különböző ágazatait, akkor engedelmisségünkkel mulandó és örök javunkat szolgáljuk, de ugyanakkor elismerjük, hogy minden áldást Istentől kapunk. Az Úr, a cselekvő Mester az emberekkel együttműködve biztosítja a szükséges eszközöket, és azt kéri, hogy dolgozzanak vele együtt a lelkek megmentése érdekében. Ő adott szolgálói kezébe olyan eszközöket, amelyek segítségével a mű országhatárokon belül és kívül is haladhat előre. Ám ha a hívőknek csupán a fele tesz eleget hűséggel a kötelességének, akkor a kincstárban nem lesz elegendő pénzösszeg, és Isten művének számos része befejezetlen marad. – *The Review and Herald*, 1890. december 23.

Isten előbbre mozdíthatta volna művét ezen a földön, és emberi hozzájárulás nélkül is gondoskodhatott volna a szegényekről. Azonban adományainkat nem csak azért kéri, hogy ezzel kifejezzük iránta és embertársaink iránti szeretetünket, hanem azért is, hogy a másokért végzett áldozatkész szolgálat megerősítse a jóindulat és irgalom lelkületét a szívünkben, és még szorosabbra fűzze kapcsolatunkat azzal, aki gazdag lévén szegénnyé lett értünk, hogy az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. Nem csak követni fogjuk Megváltónk példáját, hanem a jellemünk is hozzá hasonlóvá válik. – *In Heavenly Places*, 303. o.

Most mindazok, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, haladéktalanul hozzák be adományaikat az Úr tárházába, hogy legyen miből biztosítani az új területeken dolgozók ellátását és az evangélium hirdetését azoknak, akik még nem hallották. Az Úr tárházában ne legyen hiány! Isten a legdrágább kincséből biztosítja számunkra a szükséges áldásokat. Akkor talán csak fogyasztóknak kell lennünk? Vajon nem kellene minden eszközt arra szentelnünk, hogy az igazság minél több emberhez eljusson, hogy minél többen megismerjék és elfogadják, és majd a maguk során ők is visszaadhassák adományaikat az Úrnak? (...)

Ne csak elvegyük az Úr ajándékait. Teljes felelősségtudattal kell viszszaosztogatnunk azokat az Úrnak, hogy tárházában legyen elegendő anyagi forrás, és a munkások városról városra és faluról falura hirdethessék az üzenetet. Isten biztosítja önfeláldozó szolgálóinak a szükséges forrásokat, hogy sikerrel végezhesék a munkát. – *The Upward Look*, 360. o.

December 11., szerda – A borsajtó taposása szombaton

A bálványimádókkal való kapcsolat másik következménye az volt, hogy nem figyeltek a szombatra, arra a jelre, amely megkülönböztette a zsidókat – mint az igaz Isten imádoit – minden más nemzetől. Nehémiás látta, hogy a környékről pogány kereskedők jönnek Jeruzsálembe, és sok zsidót rávesznek a szombatnapra kereskedésre. Egyeseket nem lehetett az elvek feláldozására rábírní, de voltak, akik vétkeztek, és a pogányokkal együtt igyekeztek a lelkiismeretesebbek aggályait eloszlatni. Sokan merészelték nyíltan megrontani a szombatot. „Ebben az időben azt láttam Júdában – írja Nehémiás –, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét és mindenféle terhet hordanak Jeruzsálembe a nyugalom napján. ...Tírusiak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusítottak a júdaiaknak Jeruzsálemben.” – *Próféták és királyok*, 671. o.

A ma megvalósítandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépítik és nem mentegetik a bűnt,

hanem bátran megvédik Isten méltóságát. Azok, akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, nem hallgathatnak a gonoszság láttán, és nem takarhatják be a bűnt a hamis könnyörület köpenyével...

Ezsdrás és Nehémiás – miközben dolgoztak – megalázták magukat Isten előtt; megvallották a maguk és népük bűneit; bocsánatért könyörögtek, mintha ők vétkeztek volna. Türelmesen fáradoztak, imádkoztak és szenvedtek. Nem a pogányok nyílt ellenségeskedése nehezítette munkájukat, hanem az állítólagos barátok rejtett ellenszegülése, akik befolyásukat a gonoszság szolgálatába állítva tízszeresen súlyosbították Isten szolgáinak terhét...

A Nehémiás erőfeszítéseit kísérő eredmények mutatják, hogy mit lehet elérni imával, hittel és bölcs, határozott cselekvéssel. – *Próféták és királyok*, 675. o.

Az ember boldogságának nagy ellensége a negyedik parancsolatban foglalt szombatot különös támadások célpontjává teszi a keresztény korszak idején. Sátán így beszél: „Isten szándékával ellentétben cselekszem. Követőimet felhatalmazom arra, hogy tegyék félre Isten emlékűnnepét, a hetedik napi szombatot. Így megmutatom a világnak, hogy megváltozott az a nap, amelyet Isten megszentelt és megáldott. Az emberek el fognak feledkezni róla. Kitérlöm emlékezetükből... Arra készítem ennek a napnak elfogadóit, hogy tulajdonítsák neki azt a szentséget, amelyet Isten a hetedik napra helyezett...

Az ellenség azt gondolta, hogy hamis szombat létesítésével megváltoztathatja az időket és a törvényeket. Valóban sikerült Isten törvényét megváltoztatnia? 2Móz 31. fejezete ad választ. Aki tegnap, ma és örökké ugyanaz, kijelentette a hetedik napi szombatról: „... jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre,” „örök jel ez...” (2Móz 31:13, 17). – *Próféták és királyok*, 183, 185. o.

December 12., csütörtök – „Hát nem így cselekedtek-e atyáitok?”

Ha helyes volt, hogy Dávid a szent célra elkülönített kenyerekkel csillapította éhségét, akkor az is helyes volt, hogy a tanítványok szükségletük kielégítésére kalászkokat téptek a szombat szent óráiban...

Krisztus arra akarta tanítványait és ellenségeit tanítani, hogy az Istennek való szolgálat a legelső. Isten munkájának célja e világon az ember megváltása, ezért amit meg kell tenni szombaton a munka teljesítéséhez, az összhangban áll a szombatparanccsal. Jézus az érvelésre azzal tette föl a koronát, hogy kijelentette: Ő „a szombatnak ura” – vagyis felette áll minden kérdésnek és minden törvénynek...

Jézus nem zárta le az ügyet annyival, hogy megfeddte ellenségeit. Kijelentette, hogy vakságukban szem elől tévesztették a szombat célját. Így szólt: „Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.” (Mt 12:7) Számos, lélek nélküli szertartásuk nem helyettesíthette azt az igazsághoz hű feddhetetlenséget és gyöngéd szeretetet, amely Isten igaz imádóját mindig is jellemezte. – *Jézus élete*, 285. o.

Némelyek igen meglepődtek azon az igyekezetünkön, hogy elhozzuk őket az összejövetelre. Azt tanulták, a vasárnapünnepelés többnyire fizikai tétlenségből áll, és úgy vélték, hogy mivel a szombatünnepelést olyan fontosnak tartjuk, majd a farizeusok módján fogjuk azt megünnepelni.

Elmondtuk barátainknak, hogy a szombatünnepelés dolgában Krisztus példáját és tanításait tanulmányoztuk, aki gyakran komoly gyógyító és tanító munkát végzett szombatnapon. Elmondtuk, hogy egy beteg családra felügyelő testvérnőnk éppúgy megtartja a szombatot, mint bármelyik szombatiskolai osztály vezetője, továbbá, hogy az akkori farizeusok nemtetszéssel figyelték Krisztus munkáját, és mi sem várjuk el, hogy napjaink farizeusai örömmel fogadják az Úrért végzett szolgálatunkat. – *Szemelvények*, 3. köt., 259. o.

A szombatiskola és az istentisztelet a szombatnak csak bizonyos részét töltik ki. Családunkban a szombat legszentebb és legértékesebb óráivá tehetjük a nap hátralévő felét. A szülők töltsék gyermekeikkel az idő nagyobb részét.

A szombat legyen az egész hét legmeghittebb és áldottabb napja!

A szülők... ha a megfelelő módszert választják, örömtelivé és élvezetessé tehetik a szombatot. A gyermekek érdeklődését fel lehet kelteni a jó olvasmányok és a lelkük üdvösségével kapcsolatos beszélgetések

iránt, azonban ehhez nevelni és fegyelmezni kell őket. A természetes emberi szív nem szeret az Isten dolgairól elmélkedni. A világiasság befolyását és a gonoszra való hajlamokat állandóan vissza kell szorítani, miközben a mennyei világosságot beengedjük. – *Gyermeknevelés*, 532. o.

December 13., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Öröm az Úrban” című fejezet.

12.

HELYTELEN DÖNTÉSEK NYOMÁBAN

December 14., szombat délután

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és általuk meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát. – *Próféták és királyok*, 499. o.

Mindenki számára rendkívül nagy jelentőségű időben élünk. Uralkodók és államférfiak, bizalmi állású és hatósági emberek, minden társadalmi osztályból való gondolkozó férfiak és nők figyelme a körülöttünk zajló eseményekre szegeződik. Figyelik a nemzetek egymás közti viszonyát. Észreveszik, hogy milyen feszültség uralkodik minden területen. Ráébrednek arra, hogy valami súlyos és döntő esemény van készülőben – a világ rettenetes válság küszöbén áll.

A Biblia és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárulnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek már előrevetítik árnyékukat. Közeledésük zaja megremegteti a földet, és az emberek meghalnak a félelemtől. – *Próféták és királyok*, 537. o.

Népünknek azt mondom, hogy senki ne távozzon el azoktól az egészséges és értelmes elvektől, amelyeket Isten lefektetett népe vezetésére. Senki ne támaszkodjon olyan irányításra, mint például a pénzfeldobás. Az ilyen módszer nagyon tetszetős a lelkek ellensége számára, mert hatalma alá vonja az érmét, és eszközei által véghezviszi terveit. Senki

ne legyen oly könnyen becsapható, hogy bizalmat adjon az ilyen jellegű módszereknek. Senki ne becsülje le tapasztalatát annyira, hogy olcsó eszközökhöz fordul vezetésért az Isten művével kapcsolatos jelentős dolgokat illetően.

Az Úr nem munkálkodik véletlenszerűen. Keressétek elszánt imádságban, és Ő késztetni fogja elméteket, valamint szátokba helyezi a kijelentést. Isten népét meg kell tanítani, hogy ne bízson emberi találmányokban és bizonytalan próbákban Isten vele kapcsolatos akaratának megismerése érdekében. Sátán és eszközei mindenkor készen állnak arra, hogy minden kínálkozó lehetőséget kihasználjanak a lelkek elfordítására az Isten Igéjének tiszta elveitől. Az Isten által tanított és vezetett nép nem ad helyet olyan módszereknek, amelyeket nem támaszt alá az „így szól az Úr” elve.

Akik azt állítják, hogy készülnek az Úr eljövetelére, kutassák alázattal akaratát, és olyan lelkiületre törekedjenek, amely az Úrtól jövő minden világosságot készséggel befogad. Mint nép, elég sok tanítást kaptunk kötelességünket illetően ahhoz, hogy Istenre támaszkodjunk bölcsességért és tanácsért. Forduljunk Isten Igéjéhez tanításért! – *Szemlények*, 3. köt., 326. o.

December 15., vasárnap – Nehémiás reakciója

Josafát legfontosabb feladatának tekintette, hogy a törvénykönyv olvasója legyen, amely az Úr szavát tartalmazta... Izrael fejedelmének – orvosoknak, tanítóknak, lelkipásztoroknak és az Úr intézményeiben bizalmi állást betöltőknek – legfőbb hivatása eleget tenni a kötelességüknek, hogy mint biztos helyre bevett szeget rögzítsék az írásokat a nép előtt. Arra kell használniuk Istentől kapott tekintélyüket, hogy az emberek gondolataiba véssék az igazságot, miszerint „az Úr félelme a bölcsesség kezdete”. Izrael vezetői számára a Szentírás ismeretének egész területükön való terjesztése a lelki épség elősegítését jelentette; hiszen Isten szava levél az élet fájáról. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1039. o.

Bárcsak úgy tudnám ezt a kérdést Isten parancsolattartó népe elé tárni, ahogyan az Úr nekem megmutatta. Salamon hitehagyásának szomorú emlékezete mindenkit figyelmeztessen távolmaradásra ettől

a szakadéktól. Salamon gyengeségét és bűnét nemzedék adja tovább nemzedéknek. A legnagyobb király, aki valaha jogart tartott a kezében, akiről azt olvassuk, hogy Isten előtt kedves férfi volt, a helytelen vonzalma által megfertőzött és Istenétől nyomorultul elhagyott lett. A föld leghatalmasabb uralkodója nem tudott uralkodni a szenvedélyein. Salamon talán megmenekült, mintegy a tűzből kikapottan, bűnbánata mégsem tudta kiirtani a magas helyeket, sem lerombolni a köveket, amelyek bűntettei bizonyítékaiul megmaradtak. Gyalázatot hozott Istenre, mert inkább a bűnös testi kívánság uralkodását választotta, mintsem hogy az isteni természet részese legyen. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1031. o.

Egy gyülekezeti tisztviselő sem tanácsolhatja, bizottság nem javasolhatja, gyülekezet sem szavazhatja meg senki kizárását, aki vétett a gyülekezeti fegyelem ellen mindaddig, amíg Jézus útmutatását hűségesen végig nem járták. Amikor mindez megtörtént, a gyülekezet feddhetetlen e tekintetben Isten előtt. Akkor a bűnt nyilvánosságra kell hozni, ahogyan az megtörtént, és el kell távolítani, hogy ne terjedhessen. Meg kell őrizni a gyülekezet egységét és tisztaságát, hogy Krisztus igazságosságának öltönyében szenny és folt nélkül állhasson meg Isten előtt.

Ha a vétkező megbánja bűnét, és engedelmeskedik a krisztusi elvárásoknak, akkor kapjon ismét lehetőséget a bizonyításra. Ha mégsem engedelmeskedne és függetlenítené magát a gyülekezettől, Isten szolgáinak még mindig munkálkodniuk kell érte. Állhatatosan keressék a lehetőséget, hogy ráébredjenek bűnére. Bármily súlyos lenne is vétke, ha elfogadja a Szentlélek munkálkodását, bűnének megvallásával és elhagyásával ennek bizonyosságát adja, akkor meg kell bocsátani neki, és újra szeretettel kell köszönteni a közösség tagjai között. – *Az evangélium szolgálói*, 501. o.

December 16., hétfő – Nehémiás feddő beszéde

A fényűzést, saját vágyainak kielégítését és a világ tetszését egyre inkább a nagyság jeleinek tartotta. Egyiptomból, Föníciából, Edomból, Moábból és sok más helyről vonzó, szép nőket hoztak. Ezek száma szá-

zakra rúgott. Vallásuk bálványimádás volt, mely a kegyetlen és lealázó szertartásokat tanította. A király – szépségüktől megbabonázva – elhanyagolta Isten és a birodalom iránti kötelességeit.

Feleségei nagy befolyást gyakoroltak rá. Fokozatosan rávette az istentiszteletükön való részvételre. Salamon először semmibe vette azt a rendelkezést, amelyet Isten a hitehagyás elleni védőgátként adott. Most pedig teljesen a hamis istenek imadására adta magát. – *Próféták és királyok*, 56. o.

Ábrahám figyelte arra, hogy már Kain idejétől kezdve milyen következményekkel jár az, ha Isten gyermekei istentelennel kötnek házasságot. Hágárral kötött saját házassága, valamint Ismáel, de Lót házassága is figyelmeztetésként állt előtte. Ábrahámnak és Sárának a hitelensége eredményezte Ismáel születését, vagyis az igazak összekeveredését az Istent nem félő nemzetekkel. Az édesapa befolyását meghiúsították az anya bálványimádó rokonai, később pedig Ismáel pogány feleségei...

Az istenfélők közül senki sem egyesülhet veszélytelenül az Istent nem félőkkel. „Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?” (Ám 3:3) A házasságban a boldogság a két fél egységétől függ, de a hívő és a hitetlen között gyökeres eltérés van az ízlések, hajlamok és célok terén. Két úrnak szolgálnak, és e két úr semmiképp sem férhet meg egymás mellett. Bármilyen tiszták és helyesek valakinek az elvei, hitetlen társa olyan befolyást gyakorolhat rá, amivel eltávolíthatja őt Istentől. – *Conflict and Courage*, 57. o.

Az ember nehezen tanulja meg, hogy Isten jól tudja, mit jelentett ki. A valóság az, hogy akik a Jézus Krisztust elutasító emberek közül választanak barátokat és társat, azok lábball tiporják Isten törvényét, és végül átveszik barátaik gondolkodásmódját és lelkületét...

Mindig is érdeklődést kellene tanúsítanunk a megtéretlenek megmentése iránt, jóságot és kedvességet irántuk, viszont saját biztonságunk érdekében csak azok közül válasszunk barátokat, akik Istennek is a barátai. – *Isten fiaai és leányai*, 165. o.

December 17., kedd – Ezdrás reakciója

Krisztus kezdettől fogva kiválasztotta népét a világból, és elvárta, hogy szakadjanak el a világtól, ne legyen közösségük a sötétség meddő cselekedeteivel. Ha szeretik Istent és megtartják parancsait, távol maradnak a világ barátságától és élvezeteitől. Hogyan egyezne meg Krisztus Béliállal?

Ezdrás próféta és a zsidó gyülekezet más hű szolgálói elképedtek, amikor a fejedelmek azzal mentek hozzájuk: „Izrael népe, a papok és a lévíták nem különítették el magukat e tartományok népeitől.” „Mindazok után pedig, amik ránk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért, hiszen te, a mi Istenünk, jobban kedvezél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltük volna, és adád nekünk e maradékot. Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat és összeházasodunk-é ez utálatos népekkel? Nem fogsz-é haragudni ránk mindaddig, míg megemésztetünk, hogy sem maradékunk, sem hírmondónk ne legyen? Óh, Uram, Izrael Istene! Igaz vagy te, mert meghagytál minket maradékgyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Ímé, előtted vagyunk vétünkben, és nem állhatunk meg előtted e miatt!” (Ezsd 9:1, 13–15) – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 279. o.

Az Úr végzése – „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában...” (2Kor 6:14) – nem csak a keresztényeknek a hitetlenekkel való házasságára utal, de minden olyan kapcsolatra is, amelyben a felek bensőséges szövetségre lépnek egymással, és amelyben megkívántatik tőlük a gondolkodás- és cselekedetbeli összhang. Az Úr világos utasítást adott Izraelnek arra, hogy tartsa magát távol a bálványimádóktól. Nem volt szabad házasságot kötniük a pogányokkal, vagy bármiféle szövetségre lépniük velük. „Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, amelybe bemégy, hogy botránkozásra ne legyen közötted. Hanem oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványait, és vágjátok ki berkeiket. Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, akinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő.” (2Móz 34:12–14) – *Szemelvények*, 2. köt., 121. o.

Vannak, akik már érezték Krisztus megbocsátó szeretetét, és őszintén Isten gyermekei kívánnak lenni, de ismerik jellemük fogyatékos-

ságát és életük bűnös voltát, ezért kételkednek abban, hogy valóban megújította szívüket a Szentlélek. Nekik szeretném odakiáltani: ne ingadozzatok, ne essetek kétségbe! Gyakran kell még térdre borulnunk, gyakran fogunk még Krisztus lábánál bűneink és fogyatkozásaink felett sírni, mindazáltal nem szabad elcsüggednünk. Sőt még ha Sátán földre teper bennünket, Isten akkor sem taszít és feled el minket. Nem! Hiszen Krisztus Isten jobbján ül, és képvisel bennünket! (...)

Azt szeretné, ha újból visszatükröződne rólatok szentségének és tisztaságának fénye. Ha átengeditek neki magatokat, az üdvösségnek bennetek megkezdett munkáját folytatni fogja és befejezi Jézus Krisztus napjáig. – *Jézushoz vezető út*, 64. o.

December 18., szerda – Ezdrás cselekszik

Ezdrásnak és társainak az Úr művébe alattomosan belopódzó és annak legérzékenyebb pontját érintő bűnök miatti kesergése bűnbánatot ébresztett: „...a nép igen keservesen sírt” (Ezsd 10:1). Megijedtek, amikor megértették a bűn utálatos voltát és azt, hogy Isten mennyire irtózik tőle. Meglátták, milyen szent a Sínai-hegynél elhangzott törvény. Bűneikre gondolva sokan reszkettek...

Csodálatos reformáció kezdete volt ez. Ezdrás és társai végtelen türelemmel és tapintattal, minden érintett személy jogait és érdekeit körültekintően mérlegelve igyekeztek Izrael bűnbánóit a helyes útra vezetni. Ezdrás mindenekelőtt a törvény tanítója volt. Miközben személyesen megvizsgált minden egyes esetet, igyekezett a népet meggyőzni a törvény szentségéről és az engedelmisség áldásairól. – *Próféták és királyok*, 622. o.

Ezdrás indítéka emelkedett és szent volt. Minden tettében az emberek iránti mélységes szeretet vezérelte. A szándékosan vagy tudatlanságból vétkezők iránti szánalma és gondoskodó szeretete mutasson példát azoknak, akik reformokat szeretnének megvalósítani. Isten szolgája legyen sziklaszilárd ott, ahol helyes elvekről van szó, de egyszerűen tanúsítson együttérzést és türelmet is. Ezdráshoz hasonlóan tanítsa a vétkezőket az élet útjára, lelkükbe vésve az igaz tettekre készítő elveket. – *Próféták és királyok*, 623. o.

Elsődleges munkaterületünk a saját szívünk. Gyakorlatba kell ültetnünk a reform elveit. A szívnek meg kell térni és meg kell szentelődni, különben nem lehet közösségben Krisztussal. Megosztott szívvel soha, de soha nem lehetünk hasznosak ebben és a jövőendő életben. Értelmes lényekként meg kell vizsgálunk, hogy valóban előbb Isten országát és az Ő igazságát keressük-e. Legjobb, ha komolyan és nyíltan elgondolkodunk, hogy készek vagyunk-e mindent megtenni annak érdekében, hogy elsajátíthassuk a keresztény reménységet, biztosítva így magunknak a hívők mennyországát. Ha Jézus Krisztus kegyelme által elhatároztuk, hogy így járunk el, akkor máris adódik a kérdés: „Mit kell eltávolítanom az életemből, hogy ezzel megakadályozzam az elesésemet?” – *Istennel ma*, 48. o.

Isten mai népének nagy bűne, hogy nem értékeli az Úr áldásait. Még mindig megosztott szívvel szolgálunk Istennek. Még kedvelünk némely bálványt, és annak áldozunk. Azonban ha Isten magasztos és szent igazsága helyet talál az életünkben, és beépül a jellemünkbe, akkor megszenteli a lelkünket. – *Istennel ma*, 50. o.

December 19., csütörtök – Mai házasságok

Az elveinket illetően nem szabad megalkudni azzal, hogy olyan véleményeknek és előítéleteknek engedünk, amelyeket Isten parancsolattartó népéhez való csatlakozásunk előtt vallhattunk. Beálltunk az Úr seregébe, és nem harcolhatunk többé az ellenség oldalán, hanem Krisztus oldalára álltunk, ahol összetartozó egységet alkothatunk nézetben, tettekben, lelkületben és bajtársi közösségben...

A szövetség szó részesedést, társas viszonyt jelent. Isten a legerőteljesebb illusztrációkat alkalmazza annak bemutatására, hogy ne legyen szövetség világi felek és azok között, akik Krisztus igazságát keresik. Milyen szövetség lehet világosság és sötétség, igazság és gonoszság között? A legkisebb sem. A világosság az igazságot érzékelteti, a sötétség a tévelygést, a bűnt, a gonoszságot. A keresztények kijöttek a sötétségből a világosságba. Krisztust öltözték fel, az igazság és engedelmesség jelképét viselik. Azon magasztos és szent elvek vezérlik őket,

amelyeket Krisztus kifejezésre juttatott életében. A világot azonban a becstelenség és igazságtalanság elvei vezérik. – *A keresztény nevelés alapjai*, 475–476. o.

Ha a feleség hűtlen és ellenkezik, Isten törvénye szerint a férj nem küldheti el, hogy egyedül éljen ezen a földön. Ha összhangban akar élni Jehova törvényével, a férjnek együtt kell maradnia a feleségével, kivéve, ha az asszony önszántából elköltözik. Lehet, hogy sokféle ellenkezést, elnyomást és szenvedést vesz magára, de Isten erejében és támogatásában vigasztalást nyer, és képes lesz a szükség idején felkínálni másoknak is Isten kegyelmét. Tiszta szívű, határozott és megingathatatlan elvekkkel rendelkező embernek kell lennie, s akkor Isten megáldja bölcsességgel, és tudni fogja, hogy mikor, mit tegyen. – *Tanácsok a nemi életre, a házasságtörésre és válásra vonatkozóan*, 158–159. o.

Sokan vannak, akik feleségük vagy férjük befolyására hagyják figyelmen kívül Isten hívását. A férj ezt mondja: „Tudom, mi a kötelességem, de nem teljesíthetem, mert a feleségem ellenzi. Miatta nagyon nehéz volna engedelmessé válnom.” (...)

Ezek az emberek azért utasítják vissza a Megváltó hívását, mert attól félnek, hogy felbomlik a család. Azt hiszik, hogy ha nem engedelmessé válnak Istennek, a családjuk békés és szerencsés lesz. Ez azonban önámítás. Aki önzést vet, önzést is arat. Krisztus szeretetének elutasításával elvetik mindazt, ami az emberi szeretetet tisztává és állhatatossá teheti. – *Krisztus példázatai*, 224–225. o.

Jézus egyenként ismer minket, és megindul gyöngeségeink láttán. Ismeri a házat, amelyben lakunk, és mindegyik lakó nevét is...

Minden lelket olyan tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt. Mindenkinek a bánata fáj szívének. A segélykiáltás a fülébe hatol. Azért jött, hogy minden embert magához vonzzon. Megparancsolja: „Kövess engem” (Jn 1:44), és Lelke indítja, vonzza a szívet, hogy hozzá jöjjön. Sokan visszautasítják a vonzást. Jézus tudja, kik ezek. Azt is tudja, kik hallják boldogan hívását, és készek alávetni magukat pásztori gondoskodásának. Ezt mondja:

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (Jn 10:27) Mindenkiel úgy törődik, mintha nem is volna más a föld színén. – *Jézus élete*, 479–480. o.

December 20., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Reformáció” című fejezet.

13.

IZRAEL VEZETŐI

December 21., szombat délután

A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy nem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk be, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratunkat alárendeljük Isten akaratának, akkor nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmeskedünk parancsainak. – *Krisztus példázata*i, 283. o.

Minden igaz keresztény arra törekszik, hogy kialakuljanak életében az isteni szeretet jellemzői: a hosszútűrés, a bőkezűség lelkületét tanúsítja, mentes lesz az irigységtől és a gyanúsítás szellemétől. Ez a jellem, ha szavakban vagy tettekben megnyilvánul, nem lesz visszautasító, megközelíthetetlen, hideg és közönyös mások iránt. Aki táplálja magában a szeretetet, annak szerény és tiszta lesz a lelkülete, és semmilyen körülmények között sem veszíti el az önuralmát. Nem tulajdonít rossz indítékot és gonosz szándékot másoknak, hanem mélyen bántja a bűn, ha Krisztus tanítványaiban fedezi azt fel...

Az Isten és emberek iránti szeretet nem elhamarkodott tettekben nyilvánul meg, nem zsarnokoskodik, nem önkényeskedik. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 123. o.

Amíg a szülők nem járnak teljes szívvel az Úr törvénye szerint, addig nem parancsolhatják meg ezt gyermekeiknek sem. Szükség van reformációra – mély és átható reformációra e vonatkozásban. A szülőknek meg kell reformálódniuk, szükség van a lelkészek reformációjára, szükség van Isten jelenlétére családjukban. Ahhoz, hogy a dolgokat másként lássák, Isten Igéjét kell családjuk tanácsadójává választaniuk.

Meg kell tanítaniuk gyermekeiket arra, hogy Isten szava szól hozzájuk, és annak fenntartás nélkül engedelmeskedniük kell. Türelmesen, kedvesen és fáradhatatlanul tanítsák gyermekeiket, hogyan éljenek Isten tetszésére! Az ilyen család gyermekei felkészülnek a hitetlenség hamis érveivel való szembenézésre. Elfogadták hitük alapjaként a Bibliát, és olyan alapra építettek, amelyet nem söpörhet el a hitetlenség áradata. – *Pátriárkák és próféták*, 143. o.

Nincs élethelyzet, az emberi életnek olyan szakasza, amelyre a Biblia ne adna értékes tanítást. Legyen bárkiről szó – uralkodó és alattvaló, gazda és szolga, vevő és eladó, kölcsönvevő és kölcsönadó, szülő és gyermek, tanár és diák – mind-mind felbecsülhetetlen értékű tanulást találhat benne.

Isten Igéje azonban mindenekelőtt az üdvösség tervét tárja elénk: bemutatja, hogyan juthat a bűnös ember Istennel békességre; lefekteti az igazság és kötelesség elveit, amelyeknek az életünket kell szabályozniuk, és megtartásuk esetén Istentől jövő segítséget ígér. Túlmutat e gyorsan tovaszálló életen, az emberiség rövid és zűrzavaros történelmén. Szemünk elé tárja az örök korszakok hatalmas távlatait, olyan korokat, amelyeket bűn nem terhel, szomorúság nem homályosít el. Megtanítja, hogyan érhetjük el az áldottak örök hajlékát, és a lelünkre köti, hogy reményeinket abba az országba vessük, és szívünket odakössük. – *A keresztény nevelés alapjai*, 542. o.

December 22., vasárnap – A vezetők befolyása

Salamon fokozatosan adta fel a hitét, és mire ennek tudatára ébredt, már messzire elhajolt Istentől. Szinte észrevétlenül csökkent az isteni vezetés és a menny áldása iránti bizalma. Saját erejében kezdett bízni. Lassanként megtagadta Istentől azt a rendíthetetlen engedelmességet, amely Izraelt különleges néppé tette, és egyre jobban alkalmazkodott a környező népek szokásaihoz. Engedett a sikerrel és magas tisztséggel járó kísértéseknek, elfeledkezve eredményessége Forrásáról...

Salamon, a világ egyik legnagyobb uralkodója, nagyon mélyre süllyedt, mások eszköze és rabja lett. Jelleme egykor nemes és férfias volt, most pedig gyenge, elpuhult. Ateista kételyei kiszorították az élő

Istenbe vetett hitét. Hitetlensége megrontotta boldogságát, aláasta elveit, lealacsonyította életét...

Ezekben a hitehagyó években Izrael lelkileg egyre hanyatlott. Hogyan is lehetett volna másképp, amikor királyuk Sátán eszközeivel lépett szövetségre? Az ellenség ezeken az eszközökön keresztül akarta megzavarni a zsidók gondolkozását az igaz és a hamis istentisztelettel kapcsolatban; így könnyű prédává lettek... Isten magasztos és szent jelleméről alkotott fogalmaik eltompultak. Amikor letértek az engedelmség ösvényéről, hűségükkel az igazság ellenségét ajándékozták meg. Általános gyakorlattá vált a bálványimádókkal kötött házasság. – *Próféták és királyok*, 55, 58, 59. o.

Az izraeliták negyven éven át nyögtek az elnyomás ígája alatt, de később megtértek bálványimádásukból, és alázattal, megtéréssel imádkoztak az Úrhoz szabadulásért. És nem könyörögtek hiába. Izraelben élt egy kegyességéről ismert asszony: Debóra. Az Úr őt választotta ki népe szabadítására. Ismert prófétanő volt, és bírák hiányában a nép hozzá fordult tanácsért meg igazságszolgáltatásért.

Az Úr közölte Debórával, hogy szándékában áll elpusztítani Izrael ellenségeit, és azt tanácsolta, hogy hívassa magához Bárakot...

Bárak úgy fogadta Debóra üzenetét, mint Isten szavát, viszont... mégsem volt hajlandó a kockázatos csatában részt venni, csak ha Debóra is vele tart, és erőfeszítéseit tanácsaival meg befolyásával támogatja. – *Krisztushoz hasonlóan*, 329. o.

Valamennyien hatunk másokra, és ez a hatás befolyásolja az örök sorsunkat – jelen és eljövendő javunkra, vagy pedig örök veszteségünkre...

Amikor Krisztussal lépünk közelebbi egységre, a szeretetünk, szánakozásunk, jótékony tetteink mélyebbre nyúlnak, kiszélesednek és meg is erősödnek a használattal. Krisztus követőinek szeretete és szívessége legyen széles, mint a világ. Aki csak magának és családjának él, nem fogja elnyerni a mennyet. Isten felszólítja családokat, hogy ápoljátok a szeretetet, legyetek kevésbé érzékenyek a magatok és érzékenyebbek mások fájdalmai és próbái iránt. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 528–529. o.

December 23., hétfő – Gonoszság az Úr előtt

Mialatt a jó és a gonosz befolyás küzdött a hatalomért, és Sátán mindent megtett, ami hatalmában állt, hogy teljessé tegye Akháb és Jézabel uralkodása alatti rontását, Elizeus folytatta bizonyágtévesztését. Ellenállást tapasztalt, de senki sem tudta megcáfolni szavait. Az egész országban becsülték és tisztelték. Sokan jöttek hozzá tanácsért. Jórám, Izrael királya még Jézabel életében kérte útmutatását. Egyszer pedig, amikor Damaszkuszban volt, követ jött hozzá Benhadádtól, Szíria királyától, aki szeretne volna megtudni, hogy meghal-e akkori betegsége következtében. A próféta mindenkinek lelkiismeretesen bizonyágot tett olyan időben, amikor az igazságot lépten-nyomon meghamisították, és a nép többsége nyíltan lázadt a menny ellen. – *Próféták és királyok*, 255. o.

Farizeusok és szadduceusok jobban egyetértettek, mint valaha. Az eddigi megosztottság helyett egységbe tömörültek Krisztus ellen... Voltak a tanácsban más tekintélyes személyek is, akik hittek Jézusban, befolyásuk azonban mit sem ért a rosszindulatú farizeusokéval szemben...

Amikor a tanács teljesen összezavarodott, felállt Kajafás, a főpap. Kajafás büszke, kegyetlen, erőszakos, türelmetlen ember volt... Nagy hatalommal és biztonsággal így szólt: „Ti semmit sem tudtok, meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.” (Jn 11:49–50) (...)

Sátán azt mondta nekik, hogy ha fenn akarják tartani a tekintélyüket, halálra kell adniuk Jézust. Ezt a tanácsot követték. Az a tény, hogy elveszthetik az addig gyakorolt hatalmat, elég ok volt a döntéshozatalra. Néhány kivétellel – akik nem merték elmondani gondolataikat – a Magas Tanács Isten szavának fogadta el Kajafás szavait. A tanács megkönnyebbült, a viszály megszűnt. Eldöntötték, hogy Krisztust az első adandó alkalommal halálra adják. A papok és vezetők elutasították Jézus istenségének bizonyítékát, ezzel áthatolhatatlan sötétségbe burkolták magukat. Mindenestől Sátán befolyása alá kerültek, aki igyekezett őket az örök romlás küszöbén túlra juttatni. Úgy csapta be a papokat, hogy még elégedettek is voltak magukkal. Hazafiaknak tekintették magukat, akik a nemzet üdvét keresik. – *Jézus élete*, 539–541. o.

Nem tudhatjátok, hogy naponta milyen következményei lesznek a befolyásotoknak, viszont biztosak lehettek abban, hogy vagy jó vagy rossz lesz ez a hatás. A jó szívú és jóindulatú emberek közül sokan hagyják, hogy figyelmüket elvonják a világi kívánságok és gyönyörök, miközben az őket figyelő, vezetésre váró lelkeket elragadja az ár, és reménytelen helyzetbe kerülnek...

Dobjatok be egy kavicsot a tóba, és egy hullám keletkezik, aztán még egy és még egy; s miközben a hullámok terjednek, a kör tágul, míg nem partot ér. Látszólag jelentéktelen befolyásunk hasonlóképpen terjed túl azon, amit ismerünk, és amit az ellenőrzésünk alatt tudunk tartani. – *Egészségügyi tanácsok*, 413. o.

December 24., kedd – Bátorság és megerősítés

A keresztény élet több, mint ahogyan sokan gondolják. Nem csupán szelídségből, türelemből, alázatosságból és kedvességből áll. Ezek az erények fontosak, de szükség van bátorságra, erőfeszítésre, határozottságra és kitartásra is. Az az út, amelyet Krisztus mutat, keskeny út, az önmegtágadás ösvénye. Erre az útra csak erős jellemű, határozott emberek tudnak rálépni, a nehézségek és csüggesztő körülmények árán is csak előre menni.

Kitartó emberekre van szükség, olyan emberekre, akik nem várnak arra, hogy útjuk simára legyen gyalulva, és minden akadály leomoljon; olyan emberekre, akik új életre keltik az elcsüggedt munkások lankadó erőfeszítéseit; olyan emberekre, akiknek a szívét átmelegíti a keresztény szeretet, és kezük erős a Mester munkájának végzéséhez...

Az igazi keresztényt olyan állhatatosság jellemzi, amelyet nem törhetnek meg, sem nem gyengíthetnek a kedvezőtlen körülmények. Olyan erkölcsös, gerinces és becsületes embereknek kell lennünk, akiket hidegen hagy a hízelgés, és akiket nem lehet sem megvesztegetni, sem megfélemlíteni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 497–498. o.

Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és észszerűtlen dolog. Isten képes és kész „teljesebben” adni szolgálóknak az erőt, amelyre szükségük van a próba-

tétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket.

Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgáló hitét már eléggé megpróbálta. Van biztos orvosság a csüggedtek számára: a hit, az ima és a munka. A hit és tevékenység napról napra növekvő biztonságérzetet és megelégedést ad. Kísért-e az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen... Szükségletük szerinti erőt ad szolgálóinak. Pál apostol tanúsította: „De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz... Ezért a Krisztusért örömem telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *Próféták és királyok*, 164. o.

Mindazokra áldás árad, akik élő kapcsolatban vannak Jézus Krisztussal. Jézus nem azért hív magához, hogy csak néhány óra erejéig felfrissítsen kegyelmével és jelenlétével, hogy aztán kiüzzön a világosságból, és tőle elszakadva járjunk csüggedésben és sötétségben. Nem, nem! Hanem azt mondja, ott kell maradnunk, hogy vele lakhassunk, és Ő velünk. Ahol az Ő munkáját végzik, ott az Úr jelen van kedvességével, szeretetével és együttérzésével. Készített számotokra és számomra is egy helyet, ahol vele lakhatunk. Ő a mi menedékünk. Egyre több és egyre mélysegebb tapasztalatokat kell szereznünk. Végtelen szeretetében Jézus a menny teljességét kitarja előttünk... Beszélj bátorsággal, hittel és reménységgel. Testvérem és testvérnőm az Úrban, légy bátor! (...) Tekints szüntelenül Jézusra, és légy bátor! – *Isten fiaí és leányai*, 191. o.

December 25., szerda – Céltudatosság és szenvedély

Lelkünk legjobb motiváló erői a hit, remény, szeretet, és ha helyes mederben tartjuk, a Biblia tanulmányozása ezeket erősíti. A Biblia iro-

dalmi értéke – a jelképrendszerek és kifejezések gazdagsága – csak a keret, hiszen valódi tartalma a szentség szépségében rejlik. Azoknak az embereknek a leírásaiból, akik Istennel jártak, a Mindenható dicsőségének sugarait foghatjuk fel. Benne, aki mindenestől fogva kívánatos, azt a személyt láthatjuk, akit szemlélve a föld és az ég minden szépsége csak halvány árnyék. „Én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) Amikor a Biblia tanulmányozása közben a Megváltót szemléljük, lelkünkben feltámad a hit, az imádat és a szeretet rejtélyes hatalma. Krisztus arcát szemlélve olyanná változunk át, mint akit csodálunk...

A mennyei öröm és békesség forrásait feltöri lelkünkben az ihletett Ige, és hatalmas folyóvá lesznek, így befolyásunkkal felüdíthetünk mindenkit, akivel csak kapcsolatba kerülünk. Legyenek a mai fiatalok is olyanok, akik Bibliával a kezükben nőnek fel, befogadják annak életadó energiáját, és áldások folyóit áraszthatják szerte a világba, olyan befolyást, amelynek gyógyító és vigasztaló hatását aligha foghatjuk fel. Élő vizek forrásai ezek, amelyek örök életre törnek fel. – *Nevelés*, 192. o.

Utasítást kaptam, hogy így szóljak hozzátok: haladjatok előre körültekintően, tegyétek mindenkor, amit az Úr parancsol. Haladjatok bátran! Legyetek bizonyosak benne, hogy az Úr azokkal lesz, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten fáradozni fog szövetségét megtartó népe javára. Nem tűri el, hogy szegénné váljanak. Az Úr megtisztít mindenkit, aki átengedi neki magát, és a föld dicséretévé teszi őket. A világon semmi sem olyan becses előtte, mint gyülekezete. Nagy hatalommal tevékenykedik az alázatos és hűséges embereken keresztül. Jézus Krisztus így szól ma hozzátok: „Veletek vagyok, együttműködöm hűséges, bízó törekvéseitekkel, és értékes győzelmet adok nektek. Amikor szolgálatomra szentelitek magotokat, megerősítelek. Ha a bűnöktől és vétkektől halott lelkek felrészálásán fáradoztok, eredményessé teszek.”

A szilárd hit és önzetlen szeretet legyőzi a nehézségeket, amelyek a támadó hadviselés kerékkötőiként a kötelesség ösvényein támadnak. Amikor a lélekmentés munkájában a hittől ihletettek előretörnek, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.

Biztosítalak benneteket, hogy ha a helyes utakon fáradoztok, Isten odahat, hogy ellenségeitek békében éljenek veletek. Támogatni és erősíteni fog titeket. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 242–243. o.

Akik kiállnak Isten nevének védelmére, és bármi áron is fenntartják az igazság tisztaságát, azokra sokrétű próba vár, mint az Üdvözítőre a kísértés pusztájában... Akik összhangban állnak Istennel, akik a bele vetett hitből merítenek erőt szembeszegülni a gonoszszággal, és amellet állni ki, ami helyes, azok mindig súlyos összetűzésekbe keverednek, és gyakran magukra hagyatva kell helytállniuk. Mégis értékes győzelmeket aratnak, míg Istent teszik támaszuknak. Az Ő kegyelme lesz az erejük. Erkölcsi érzékenységük éles és tiszta lesz, erkölcsi erejük pedig kibírja a gonosz áramlatokat. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 302. o.

December 26., csütörtök – Alázat és kitartás

Ezsdrás és társai eltökélték, hogy Istent félik, neki engedelmessé válnak, és teljesen Őbelé vetik bizalmukat. Nem építenek ki kapcsolatot a világgal, Isten ellenségeinek segítségét és barátságát keresve. Akár a sokasággal, akár alig egynéhánnyal tartottak, tudták, hogy a siker csakis Istentől jön. Nem kívánták, hogy eredményességüket gonosz emberek gazdagságának vagy tekintélyének tulajdonítsák az emberek.

Ezsdrás vállalta a kockázatot, hogy Istenre bízta ügyét. Tudta, ha fontos feladatukban csődöt mondanának, az azért lenne, mert nem tartották magukat Isten követelményeihez, és az Úrnak ezért nem állt módjában segíteni nekik. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1134. o.

Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat önigazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jóságunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének...

A maga erejével senki sem szabadulhat meg énjétől, csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Mondjuk el hát szívünk mélyéből: Uram, vedd a szívemet, mert én magam nem tudom odaadni! A szívem a tied, tartsd meg tisztán, mert én nem tudom megőrizni! Ments meg akkor is, ha ellenállok, ha gyenge vagyok, ha téged nem tükrözlek! Alakíts, formálj, emelj fel abba a tiszta, szent légkörbe, ahol szereteted gazdag árja átjárhatja lelkem! – *Krisztus példázatai*, 159. o.

Krisztus életével, tanításaival és példájával megvilágított tökéletes magyarázatát adta az önzetlen szolgálatnak, amelynek az eredete Istenben van. Isten nem önmagáért él. A világ megteremtésével és minden dolgok fenntartásával állandóan másokért szolgál. (...) „Felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) A szolgálatnak ezt az ideálját Isten rábízta Fiára. Azért adta Jézust ennek a világnak, hogy az emberi nemzetségnek legyen a feje, és példájával megtaníthasson bennünket arra, hogy mit is jelent másokért élni. Egész életét a szolgálat törvénye szerint élte. Mindenkin segített, és mindenkinek szolgált. Krisztus így élte, így töltötte be Isten törvényét. Példájával megmutatta, hogy miként kell nekünk is engedelmessé válnunk Isten törvényének.

Jézus újra és újra megkísérelte bevezetni és megerősíteni ezt az alapelvet a tanítványai között. Mikor Jakab és János elé terjesztették kérésüket az elsőbbség elnyeréséért, Jézus azt mondta nekik: „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok.” (Mt 20:26) Az én királyságomban nincs semmi helye az előnyben részesítés és az elsőség alapelvének. Az egyetlen nagyság az alázatosság nagysága. Az egyetlen megkülönböztetés abban található meg, hogy ki milyen odaadással szolgálja a többiekét. – *Jézus élete*, 649–650. o.

December 27., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Az ima: magasztos kiváltságunk” című fejezet.

